

FENIKS VSTAJA

PRIROČNIK OPOLNOMOČENJA

Marjeta Šumrada

Tretji ponatis marec 2024

Izvaja
Gozdna šola Hosta
<https://solahosta.com/>
Spisala in oblikovala Marjeta Šumrada
Grafike Marjeta Šumrada

Pokrovitelji
Andragoški center Slovenije

Andragoški center Republike Slovenije
Slovenian Institute for Adult Education

Ministrstvo za izobraževanje, znanost in šport

REPUBLIKA SLOVENIJA
**MINISTRSTVO ZA IZOBRAŽEVANJE,
ZNANOST IN ŠPORT**

Občina Vrhnika

Občina
VRHNIKA

Založila Hosta
Natisnil Primus d.o.o.

K drugi izdaji

Preden se podate na največjo pustolovščino svojega Življenja¹, na ponotranjenje, na ozdravitev, na osebni razcvet, se prej s kavo in odejo odpravite v hosto in si dovolite uglasitev z visokim bivanjem dreves. Naj vam telo izbere drevo, na katerega se lahko naslonite. Drevo, katerega izbrana hrana je vaša ljubeča pozornost, bo vztrepetalo ob vaši potrebi po njegovi podpori kot otrok, ki mu je zaupana pomembna naloga. Vse Živo na Zemlji hrepeni po tem, da bi vas razveseljevalo, zdravilo in dvignilo na visoko frekvenco Miru. Hvaležen je, kdor to pomoč sprejme.

Ko boste tam, se obnašajte, kot da nimate ene skrbi na svetu in nobene omejitve, ki bi visela kot giljotina nad vašim vratom, nobene miselne nepremakljivosti, ki bi je ne mogli zrahljati. Spoznajte, da lahko v vsakem trenutku zavestno prikličete vase kakršno koli razpoloženje hočete; bolj kot ste odmaknjeni od svojih misli in zadev tega sveta, lahkotneje in močnejše si gospodujete.

Če bi znova začeli in še enkrat spisali knjigo z istim sporočilom, bi bile besede drugačne, tudi struktura knjige bi bila druga, šele ko smo končali, smo vedeli, kako bi morali začeti. Ni važno..., naj bo to začetek ne le še boljših poskusov izvabljanja svojkega iz sebe, temveč začetek splošnega preporoda vašega duha v to, kar je – ljubeč, sam-iz-sebe delujoč odblesk Popolnosti. Jezik, s katerimi izvabljammo vašo svojskost na plan, je prost znanstvenega in religioznega slenga, nevtralen, kakršen je ne-kultiviran jezik Duše.

Ljudje smo zapeljani v nevednost, v samo-pozabljenje, v bolnost. V tem trenutku vašega razvoja ni pomembno zakaj in kdo vas je zapeljal, to bi sprožilo plaz energij, ki jih Življenje¹ ne more podpreti. Namesto tega sprejmite dano stanje stvari brez iskanja krivca, obtoževanja, pomilovanja, jeze, nestrpnosti, ljubeče prevzemite vajeti Življenja v svoje roke in se neustrašno in veličastno kot feniks odženite iz ruševin neresničnih miselnih struktur v čisto neznano.

Odpustite vse! Odpustite iz čiste Ljubezni do Življenja, ki ga živite kot najveličastnejše bitje vesolja – kot Človek! Od vseh ras bi smeli le človeka naslavljati z veliko začetnico, zaradi svoje božanske narave, ki ga dela obzirnega do vsega Življenja. Da ljubi vse Življenje, ne le svojega, je edinstvena prepoznavnost človeka, ki se je spomnil samega sebe.

Ljudje ne poznamo Svobode, ne poznamo etra Radosti, ki jo svobodnost pušča za seboj. Ne poznamo Življenja, ki lahko obstoji le v čistem človekovem duhu. Poznamo omejenost, uokvirjenost, strukturiranost, definiranost..., ne poznamo pa samoniklosti, izhajajoče iz sebe brez poprejšnje pogojenosti od zunaj. Umetnost bo postala edina izraznost prebujene Duše. Umetnost kot umetnina, ki iz neskončnih možnosti izbere tiste, ki jih navdihuje Ljubezen in njena potreba po Lepem in Življenju koristnem. Prebujena Duša ne more dati od sebe nič nižjega od Popolnosti, katere iskra je.

Spoznajte se! Spomnite se svojega otroštva, če morete, ali se zazrite v otroka, in videli boste, da se vam za Mir ni bilo treba naprezati, da je bila vaša odprtost samodejna, da ste v svojem celovitem Bivanju ostajali brezskrbni. Vse to ste že! Le sprevidite, zdaj, ko pod drevesom in v šušljanju listja v vetru, zmorete obstati v trenutku.

Mentorica študijskih krožkov
Marjeta Šumrada

Kazalo

I. Zgodba in pesem gozda.....	7
Spremna beseda.....	9
Uvod.....	10
1 Zgodba gozda.....	13
Brezgrajnost.....	14
Moč dreves.....	16
2 Območje visoke vibracije.....	19
Gozdni odmik.....	20
Ko vas gozd pokliče.....	20
3 Dobrohotnost gozda.....	23
Prijateljevanje z drevesi.....	24
Prava podoba gozda.....	26
4 Sodelovanje z gozdom.....	29
Gozdni pouk.....	30
Gozdna darila.....	32
5 Gozdni bonton.....	38
Svetost Življenja.....	39
Gozdno obnašanje.....	39
Povabilo v gozd.....	42
II. Navade naravnega človeka.....	43
Spremna beseda.....	45
Uvod.....	48
1 'Navade' naravnega človeka.....	52
Obrednost Ustvarjanja.....	53
Oblikovanje Umetnosti.....	59
Samoniklost Duše.....	60
Pripravljenost.....	62
Pretres v Umetnino.....	66
Zadovoljstvo.....	68
Valuta Življenja.....	69
Udejanjena hvaležnost.....	73
Žarišče.....	74

2 Strategija vstopanja v neznano.....	76
1. korak: Upočasnitev.....	77
2. korak: Odvajanje od samega sebe.....	78
3. korak: Zaustavljanje sveta.....	79
4. korak: Zapuščanje cone udobja.....	80
5. korak: Vprega Volje.....	82
3 Slavljenje pristnosti.....	84
Praznovanje svetega.....	86
Praznovanje rojstva.....	88
Zaobljuba zvestobi.....	89
Rojstvo.....	90
 III. Večna modrost zdravljenja.....	93
Spremna beseda.....	95
Uvod.....	100
1 Modrost zdravljenja.....	101
Sanjanje.....	108
Prerazporeditev moči.....	109
Uvid.....	110
Izbira Ljubezni.....	111
Človekovo poslanstvo.....	112
2 Očiščevanje.....	114
Vnovično rojstvo Duše.....	116
Odpuščanje.....	117
Ruvanje korenin.....	119
Nevtralnost.....	120
3 Disciplina očiščevanja.....	123
1.korak: Čiščenje misli.....	123
2.korak: Samostojnost.....	125
3.korak: Čiščenje čustvovanja.....	126
4.korak: Čiščenje telesa.....	128
5.korak: Upodabljanje.....	132
Nesite s seboj.....	136
Opombe.....	140
Zahvale.....	141

I.

Zgodba in pesem gozda

HOSTA®
Gozdna šola

Spremna beseda k 2. izdaji

Kolikokrat vas preveva žalost ob gledanju gozdov, ki se zdijo kot v napoto idejam človeka? Pomislite..., ali ni medtem, ko ste bili žalostni, kakšno mesto v vas postalo drugačno? Nevarna je samo tista žalost, ki jo odnesete med ljudi, da bi jo preglasili in zavrnila njen prerodilni dotik.

Žalost, ki vas odmakne od tega sveta in povabi v poglobitev vase, je najmočnejša zdravilna in reševalna sila..., kajti kako se boste navezali na uničevanje? V tej luči so vse težave, vse stiske, vse izgube..., vsi napori, ki jih prenašate na ta visok način vdanih v Voljo Življenja..., neuporni, nesodbni in nehujskaški..., vaša ekspresna osvoboditev iz zvezanosti s tem svetom.

Tu ste ravno zato, da se osvobodite navezanosti na vse stvari, tudi na naravo, z uničevanjem katere sila teme lovi svetle duše v svoje mreže upornosti in nesvobode..., ki vašo žalost naredi uničujočo. Dvignite se nad vse stvari tega sveta in ne pozabljajte, da je nad dejanji človeka višji Zakon, ki ga ne piše človeška roka, in ki ga človeška roka ne more dotakniti. Le tako dozorite za presvetlitev, ki jo v vas povzroči izbira višjih vedenjskih kvalitete sprejemanja in razumevanja Zakona Življenja.

Vem..., ljudje se ne spomnimo čudovitih svetov, v katerih ni dvojnosti, a povejte, kako bi ne mogla ta neizmerna in nenadkriljiva sila Življenja, zmožna ustvarjati take Lepote, ki jih na Zemlji uzirajo naše oči, ne ustvariti še in še Lepot, ki presegajo vse, kar poznate?

Samo en način je, kako spoznate Svetlobo, Življenje, Ljubezen in ta je..., osebno. Nihče ne more posredovati pri tem naj-intimnejšem odnosu, ki ga morete zahoteti in vzpostaviti le vi zase. To je zame zares Tolažba vseh tolažb, ki mi tlakuje nedvoumno smer razvoja. Naj vas priročnik Feniks vstaja povabi na voljnost spustiti vse navezanosti na minljivo, propadljivo..., da bi mogli doumeti Večno, Neuničljivo naravo Življenja, ki ste.

M. Šumrada

Uvod

Udeleženci študijskega krožka *Zgodba in pesem gozda* prihajajo iz vseh ozadij, starosti in prepričanj, so predstavniki različnih izhodišč, iz katerih lahko izhaja človek v svojem odnosu do gozda. Morda je največ, kar smo si podarili v popotnico nastajanju knjige to, da smo izključili vse, kar nam o gozdu sporočajo človeški viri in se obrnili vase in v osebno doživljanje gozda, kot se nam daje sam.

Neposredno doživljanje je zanesljiv vodnik zaznavanja resničnosti, ki se v gozdu kaže najbolj čisto. Čeprav se puščava zdi prostor velike čistine, so energijsko najčistejša območja, nekultivirani gozdovi in pragozdovi. Njihova moč na človekovo zavest je tako močna, da je nekaj dni zadrževanja v čistosti gozda dovolj, da se sesuje, kar smo si zlaganega zgradili. Dozorevamo za temeljito notranjo čistko in gozdovi nam bodo pri tem v veliko pomoč.

Vabljeni k potopitvi v ta najbolj skrivnostna bitja na Zemlji, ki s svojim tihim bivanjem utelešajo vse, kar potrebujemo vedeti. Drevesa zarivajo korenine globoko pod površje, krošnjo pa stegujejo visoko v nebo in nam ljudem s tem nudijo nenadomestljivo povezavo z organsko inteligenco Življenja. Ljudje, ki so povezani z instinktom Duše in ohranjajo svoje telo čisto vsega nelastnega, drevesa še vedno uporabljajo za podporo svojemu žaru zavesti.

Drevesa so bila čistim ljudem vedno budne, zgovorne priče ob pomenljivih dogodkih njihovega življenja, kot bi imeli pred seboj najčistejši obraz Življenja, pred katerim se niso mogla zgoditi nikakršna neskladja; rodili so se pod drevesi, se igrali na njih in pod njimi, se prvič poljubili naslonjeni na drevo in pred drevesom so zaprisegli Ljubezni. Drevesa so jih sprejela in zdravila, ko so bili v stiski, v izgubi, v žalovanju ali v pripravi na pomemben dogodek. K njim so se zatekli po navdih za rešitve spora ali za izhod iz neugodnega položaja.

V drevesih srečate obraz svoje duše.

Če bi se dnevno zatekali v blagodejno kopel gozda in dovolili, da vas napolni s svojim Mirom, bi vam mnoge zapletenosti postale Jasne. Iz nastale preprostosti bi odpadle mnoge izumetničenosti, ki ste si jih prisvojili in vaše bivanje bi morda znova zavzelo svojo naravnost, za katero se vam ni treba truditi.

Časi niso naklonjeni daljšim zadrževanjem v samoti gozda, a čutiti je prebujanje najgloblje potrebe po splošni prevetritvi osebnega, ki jo gozd podpira bolj kot kaj drugega. Vanj se ljudje vse raje zatečejo v ravno takih ključnih trenutkih, v kakršnih smo se znašli zdaj, po treh letih koronskega obdobja, ki niso nikogar pustile nedotaknjenega. Videti je, da se človekova duša zganja pod pritiski v ravno nasprotno smer od pričakovane in namesto popolne obnemoglosti, začenja smelo razpirati krila.

Zgodba in pesem gozda je prva v zbirki treh del, ki smo jih pripravili udeleženci študijskih krožkov Hoste. Dela se dopolnjujejo, poglobljajo in vabijo na pot osebne prenove, skozi katero gre Zemlja in vsi na njej. Prvi del vabi k spoprijateljevanju z drevesi, k zatekanju v njihovo tiho prisostvovanje in k stegovanju naših moči k Soncu, tako kot to delajo drevesa. Vsi znamo brati drevesa, če le zmoremo pozabiti, kar so nas učili o njih. Gozd je močna, nenadomestljiva podpora tistemu, ki hoče znova zaživeti pristnost in ljubečo ustvarjalnost.

Izobraževalni cilji je v gozdu prepoznati Zaveznika človekovi Duši, njenemu instinktu po Lepem in Zdravem, povabiti k udejanjanju rednega obiskovanja gozda, v katerem se očiščujemo tujega, dovoliti vzdušju gozda, da nas prepiše s svojo intenzivno prisotnostjo in nam vrne dostojanstvo človeškosti. In nenazadnje k vključevanju narave v vsa področja našega udejstvovanja.

Akcijski cilj je pričujoče delo. Voljne udeležence krožka je povabilo k začetku preporeda iz neobčutljivega roparja virov Zemlje v obzirnega negovalca Življenja v sebi in na Zemlji. Ljudje se bomo znova spomnili svoje Lepote ljubečih ustvarjalcev in čutečih bitij, ki ne potrebujejo šolanja, da bi znala Živet, le spoštljivo bivanje z naravo.

1.

Oj, ti človek, bodi kot drevo,
ki trdno zasidrano v zemljo, steguje se v nebo.

Oj, ti človek, bodi kot drevo,
prijazno, dostojanstveno.

Dihaj, opazuj, viharjem ne kljubuj,
ampak v ritmu z njimi pluj.

Oj, ti človek spoznaj, ne sekaj!
Ko ti bo zares hudo, drevo ti najboljši prijatelj bo.

1 Zgodba gozda

Če pogledamo Zemljo od daleč, se dolgo ni dosti spremenila. Z napredovanjem materialne znanosti in tehnologije pa hitro izgublja svojo zelenino in moč. Neugledna je zapuščina, ki jo zapuščamo v večni opomin sebi, da bi hoteli in zmogli 2% življenjske raznovrstnosti in bogastva (Vir: Zavod za Gozdove), kot jo je ostalo na Zemlji, obrniti v ponovni razcvet in se ob tem razcveteli tudi sami.

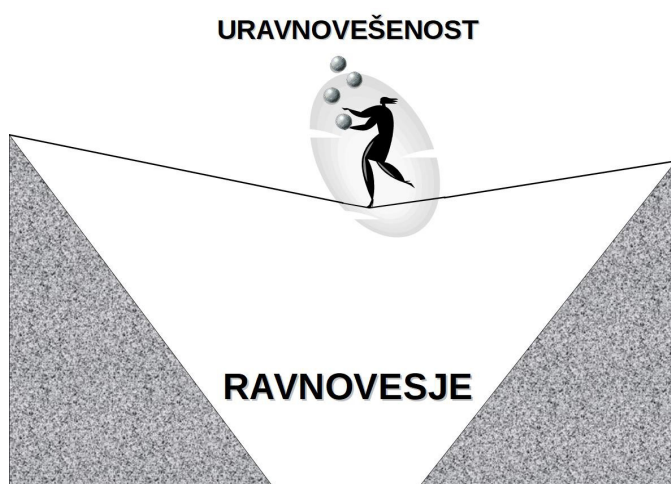
Tolteški vidci, rod ljudi, ki je razumel, da človek ne more narediti ničesar, česar v sebi nima, so raje kot v raziskovanje zemeljskih stvari, svojo moč uporabljali za plemenitenje prirojenih zmožnosti. Vedeli so, da vse, kar zmorejo naprave, zmore človek sam po sebi in nam zapustili edinstveno zapuščino vnovičnega prebujanja čudovitih danosti, ki smo jih podedovali od Življenja.

Poznali smo svojo mesto na tem svetu, naj gospodujemo Zemlji, vodam in bitjem na njej. Gospodstvo, ki je vznikalo iz ljubezni in spoštovanja, kateremu je vse hotelo služiti, in ki smo ga prepustili nekomu, ki mu ni mar, znova jemljemo v svoje roke, da si povrnemo človeškost in očistimo duše neugledne zgodovine.

Odpovedali smo se edini značilnosti,
ki nas veže z Življenjem – suverenosti ljubečih.

Človekova Sijajnost, njegova Duša, njegova Ustvarjalna Moč, ki zmore porajati svetove, premagovati neskončen razdalje brez potovanj, prenikati v bistvo stvari brez mikroskopov, presijati temo z žarkom Ljubezni, ozdravljati bolezni z enim samim utrpim lastne srčnosti..., so le nekatere zmožnosti, ki nam jih gozd zmore povrniti v spominjanje in v morda še veličastnejšo oživitev, ki nas bo kot fenikse pognala višje kot smo kdajkoli bili.

Drevesa, ta občutljiva bitja, imajo veliko poslanstvo očiščevanja energij, poslanstva, ki ga, naklonjen gozdu, ne more spregledati. Dovolj je kratek gozdni sprehod, da opazite izboljšanje počutja. Kako bi se počutili ob gozdu kot stalnemu zaščitniku in naravnemu bivalnemu okolju? Naša najbolj lastna potreba po povrnitvi

naravnega, hodi z roko v roki z nujo gozda, da bi znova bival v sebi lastnih pogojih. Življenje na Zemlji se hoče vzdigniti in tudi mora se, da bi ne le preživel, pač pa postalo presežek samega sebe.

Brezgrajnost

Brezgrajnost je strategija varčevanja z močjo, ki jo dosežete, ko v vsaki situaciji daste najboljše od sebe. Varčevanje se zgodi v tem, da v brezgrajnem ravnanju ni krivde in obžalovanj, le visoka ustvarjalnost. Gotovo se v marsikomu dviga dvom o nezmožnosti, da bi uskladili znanje in notranje Življenje z drevesi, zmeraj pa lahko povemo, da poiščite v sebi dovolj potrpljenja, da bi prenašali in dovolj preprostosti, da bi pridobili zmeraj več zaupanja do tega, kar je težko, in gotovo zdaj tudi še tuje, preden karkoli brez samo-prepričanja zavrnete.

Drevesa učijo plodne samotnosti, ne zavržite vsaj te sorodnosti z drevesi, če bi vam nobena več ne bila blizu. Dovolite, da se, tako kot drevesom, Življenje godi. Verjemite, Življenje ima vedno prav! In vaše doživljanje, pogledjte nanj iz samotnosti pod drevesi in videli boste, da so zdrava samo tista občutja, ki vas, tako kot drevesa, strnejo in povzdignejo k višku. Vsa občutja, ki so manj od tega, se izogibajte, ker zajamejo le eno stran vašega bitja in vas zmaličijo. In vaša dela, vse kar naredite bolje kot skupek vsega, kar ste naredili do sedaj, je prav. Kaj ni vsako drevo neprestano preseganje samega sebe?

Konec aprila, ko je bil star bujen oreh v polnem cvetu, ga je prizadela zmrzal. Dva meseca je puščal gole veje in zdelo se je, da ga je zmrzal pokončala. Junija je znova pognal sveže zelene liste do tri-četrtnine svoje stare krošnje, konce vej pa osušil. V 100 letih je prvič brez ploda in prvič sam-od-sebe pomlajen. Bi nam Življenje lahko še bolj zgovorno najavljalo preporod, v katerem smo?

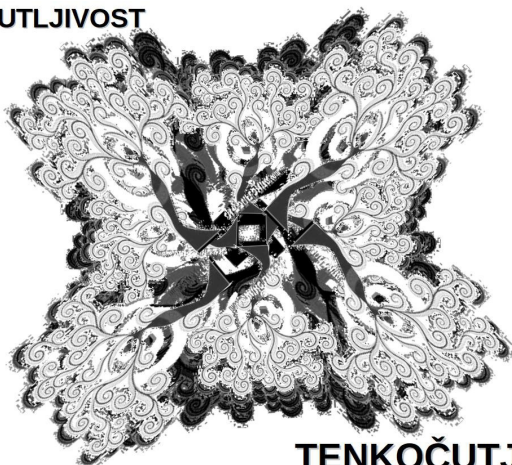
Vsako večanje je dobro, če vključuje vašo celovitost, če ni kalnost, ampak veselje, ki vam jasni duha. Vaš dvom je lahko koristen, naj postane kritik vas samih. Obrnite ga navznoter in naj preceja vaš odnos do vsega, zahtevajte dokaze, če želite in ga temeljito izprašajte, da si pridete do dna.

Spoznali boste, da je dvom vaš najbolj zanesljiv prijatelj, kadar ga postavite ob bivanje Duše. Ob dušnem instinktu je vsak dvom priložnost, da se zaustavite in si pridete na jasno, takrat se le zatecite k drevesom, da si jasnost povrnете. Najdlje od resnice boste, ko se po odgovore zatečete v premišljevanje znotraj zaprtih sten glave in hiše.

Kako tiha morajo biti drevesa, ve le gozdni samotar, ki obdobja ne pride v stik s svetom, ne spregovori besede, ne pomisli misel. Čistost v porah njegovega telesa mora biti nevzdržna, če je niste vajeni. Pronicljivost njegovega pogleda bi vas prebodla kot bi bili prosojni. Pa vendar ta začetna strašnost popusti, ko sami pridobivate sijaj tihosti.

Tišina, v kateri imajo najbolj tenkočutni premiki svoj prostor, svoj obstoj, mora biti neznanska. Če bi se temu pridružili in v njej odzvanjali svojo navzočnost, potem bi dovolili, da vas veličastna samota v plesu z večno harmonijo preoblikuje v umetnino, ki jo ni več mogoče izbrisati. Nato se bo v vsem, kar vam je namenjeno doživeti in storiti, nadaljevala kot brezimen vpliv, učinkovala na vas nežno odločujoče in vas spajala v enkratno, neponovljivo, kar ste na vsakem obratu vašega Življenja.

OBČUTLJIVOST

TENKOČUTJE

Pustite se pritegovati drevesom, da vas vzgajajo za tiho bivanje. Njihova brezgrajnost naj vam začne teči po žilah in vas opogumlja k uresničevanju instinktov, ki jih slišite le v tišini gozda in v srcu, ki je uglaseno nanj.

Moč dreves

Pomislite, kako pogumna morajo biti mestna drevesa, ki so postavljena v tuje, sama, brez podpore drugih Živih. Poglejte, kako znova in znova poganjajo listje, se stegujejo k svetlobi in naredijo vse, da bi zacvetela, čeprav jim vse okoli nasprotuje. Kaj nam ne sporočajo, da zmoremo tudi mi storiti enako in zadrhteti v razcvet ravno takrat, ko se vse ruši na nas?

Kamor se ozre vaša dojemljivost, bere čudežnost in čudovitost Življenja, ob katerih najde navdihe, vodila za vsako nejasnost in zatočišče vsake žalosti. Morda je dobro, da drevesa, ob naši šibkosti, nimajo polnega sijaja in nas, z zadrževanjem moči, ščitijo in opogumljajo k dvigu.

Znašli smo se v okoliščinah, ki od nas zahtevajo velike naravne stvari. Pristno, z Življenjem ubrano bivanje, je najvišja umetnost človeka in on v njej najvišja umetnina. Najbližji ste ji z izbirami resničnih vrednot in ljudi, ki živijo svoje lastno bivanje.

Morda najvišja umetnost dreves ni v očitnem, pač pa čisto drugje; v njihovi nezmožnosti vračanja hudega na hudo! Lahko bi, zanje smo neznatni, pa vendar tega ne naredijo in dobro je, da tega visokega dejanja ne spregledamo. Nič ni dreves pripravilo do vzgiba enega samega atoma negativne energije, s katerim bi brez napora opravila z nami. Vsako od njih posamič in vsi skupaj le vztrajno in tiho svojo pesem pojo! Ganljivost brez primere, ki bi morala vsaj kakega spraviti na kolena od občudovanja in v solze od obžalovanja.

Človek je svetlobno ustvarjalno bitje,
ki ustvarja, kar izbira.

Nevarnost, da bi gozd obravnavali kot materialnost, ločeno od vas, se je do tu verjetno že razblinila, da živite nekje v vzporedni resničnosti, kjer vaše izbire ne vplivajo na drevo zadaj za vašo hišo. Z velikim zaupanjem in potrpežljivo dopuščajte, da vas drevesa tišajo, da bi zmogli v nastali čistini izbrati le pristne navdihe, ki jih hočete spraviti v Življenje.

Postanite tako kot drevo samostoječi in pokončni v svoji tihoti, iz katere ne more priti nič vam nelastnega. Dovolite drevesom, da vas objamejo s svojim visokim bivanjem in vas spomnijo vaše najvišje Lepote ljubečih vladarjev in srčnih ustvarjalcev. Vaša Ljubezen je hrana drevesom, bolj kot se ljubite in močnejše kot živite svoje ljubezni, bolj podpirate drevesa.

2.

V času velikih prevar, laži in vsakršnih očitnih grdobij,
ko veliki družbeni preobrat tik pred vrati že stoji –
po drevesih se ozri, njih duhovni moči se odpri!

Videl boš, drevo-prijatelj
tolažbo ti ponudi, misli in srce umiri.

Videl boš, drevo-prijatelj
vrne radost ti in vse tvoje prvinske moči.

2 Območje visoke vibracije

Kako dobre pogoje za lepše obnašanje imamo ljudje posamič in kolektivno, najbolj razločno prepoznavamo zdaj, ki nam pandemija ne dovoli živeti po utečenem. Iz nje se izpeljujejo neke samosvojosti, ki jih prej ni bilo. Od preobilja teme, ki je preplavila svet tako nenadoma, so se zdrave Duše začele obračati stran in ustvarjati svoja področja, v katera se želijo dajati.

Vsaka novost je strašljiva, a dno, v katerem ste se znašli, vas opominja, da nimate kaj izgubiti. Odženite se in razprite krila, da bi zgoščeni v odskoku postali več kot ste. Kaj ni že čas, da vam stare muke obrodijo sad? Kaj ni že čas, da se ljubeče znanemu odrečete in ga v otresavajočem drgetu premagate?

Poslušajte srce kot so ga le svetniki znali, da jih je vzdignil od tal... in prislušajte sporočanju, ki ga poraja tihota. Ozrite se ljubeče na staro drevo za vašo hišo in mu postanite zvest prijatelj, ki ne izpusti dneva, da bi mu ne prinesel pozdrava. Videli boste, kako Živi boste postali od svetlobe, ki vam ga bo v zameno dalo. Tiho vam sname videz človeka, njegove privzete navade, še vaše ime se vam bo zdelo tuje.

Povabite drevesni zven v svoje srce, naj vam utriplje v večnem ritmu. Želite si tega bolj kot vode in kruha, postanite trajen magnet, naravnani na drevesno tihoto, v kateri vsa vprašanja najdejo odmev. Stegujte se k Soncu, posnemajte drevo v njegovem stegovanju vej in obračanju listov k Svetlobi.

Drevo je znanost brez šolanja, je védenje na delu. Otresajte se znanja, ki od zunaj vdira v vas kot se drevo znova in znova otresa listja, potem boste v sebi izgradili čistino, ki razume Življenje dreves in lastno Življenje. Znanje, ki ga nosite, je veljalo za nek drugi čas, ki mineva, zdaj šteje le vaš čistina, ki je kot jadro, v katerega se Življenje lahko upre in vas dvigne.

Gozdni odmik

Ko se nasitite s tihoto dreves, prerastete zamejitve sveta, ki ste mu pripadali, takrat vas gozdni odmik prikliče k sebi kot vonj prvih spomladanskih cvetlic čebele. Ne morete se mu upreti. Takrat je vse v vas dozorelo za spominjanje vam lastnega, ki se hoče izliti iz vas. Občutje tujosti, ki se v vas premika do vsega, kar vam je bilo domače, je zametek velikega celjenja, ki ga ne boste hoteli ustaviti.

Spomnili se boste, da ste si zadeve vsakdana postavili tja zato, da vam nadomestijo naravno potrebo po pripadanju nečemu velikemu, ki vas ne zadovolji, ker v sebi nimajo pristnega. Klic po gozdnem odmiku je vaša pripravljenost, da se spomnite najbolj svojega, kar hoče na plan iz vaših najglobljih prostorov.

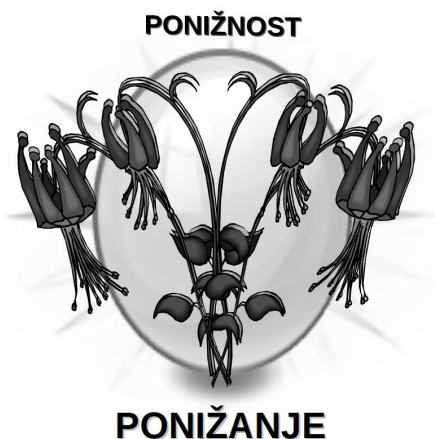
Prav je, da ste bili rojeni in vzgajani v neživ svet le zato, da bi zmogli sami-od-sebe izstopiti iz njega, kajti kaj velja Svoboda, če vam je podarjena. Dobro je, da ste doživeli tujost v sebi, da bi sploh mogli zahrepeneti po dostojanstvu pristnega.

Ko me gozd pokliče

Se vam nikdar ne zazdi, da vaše Življenje izzveneva v prazno, kakor površna menjava v hitrem teku? Vas nikdar ne presune, da zamujate nekaj Velikega ravno s tem, ko vse tako hlastno grabite?

Nič vas tako nežno in temeljito ne izzove, kot to zmore gozdni odmik, ki vas podpre s tihoto in pokončnostjo dreves. Tu morda prvokrat začutite nekaj od Veličine Življenja, ki ji pripadate tesneje kot otrok materi, a ji ne morete ukazovati. Pripadate nečemu, kar vas obsega in presega. Vaše roke naenkrat zavzamejo dolgo nerabljeni položaj in v svojih dlaneh spet nosijo vaš ponošeni obraz.

Dal vam bo, kot to zmore samo Bog, pogled na vaš majhen košček človeškosti, da bi čisti lahko pogledali skozenj v Neskončno. Iskra Večnosti, ki vam utripa v Duši, presega vse, kar mislite, da veste.

Ljubite se, ali pa ljubite gozd, eno in drugo vas bo, kadar prihaja iz srca, pripeljalo v udejanjanje Ljubezni in pretreslo vašo rutino, ki vam ne nudi 'časa' za pristno bivanje. In ne belite si glave s podobnostmi odmika, spoznajte se v svoji ustvarjalni moči in dovolite, da dela po svojih skrivnostnih poteh. Duša čaka, da vam ustreže, nemudoma se bo pognala v ustvarjalni proces. Dovolj je, da vam zatrepeta srce in vse njene sile se bodo pognale v uresničitev.

Ne pozablajte, da to, kar ste, več ne boste. Ne veste še, kaj boste, gotovo pa ne boste, kar ste bili. Pomirite se z negotovostjo kot vrabec na strehi in se skozi tihoto vpnite v Tok Življenja, ki vas hrani in neguje z vsem, kar potrebujete. Otresite se planiranja, načrtovanja, priprav za nekaj, kar šele pride, le budno prisostvujte temu, kar zdaj je, kajti zdaj je vse, kar je. Dovolj je, da zapazite svoje najtišje vzgibe in jim dovolite biti, potem se bodo neovirano pognale v uresničitev brez vašega dodatnega truda.

Naučite se lahkotnosti bivanja, v kateri je večni sedaj in v njem Vse.

Zemlja gre domov in vi, ušla z zvenom dreves, se boste pognali za njo. Kar je neživljenjskega, se bo Zemlja na poti otresla, ostalo bo le kleno in prečiščeno, kar more obstati v čisti odkritosti Življenja. Ne pozabite se odriniti od pepela vsega, kar ste prerasli, v novo Življenje, v katerem središče vaše pozornosti ne bo boj za preživetje, pač pa ljubeča ustvarjalnost.

3.

Ko krošnja v vetru trepeta,
svojo nežno pesem gozd nam šepeta,
prijazno se smehlja,
se z dušo našo poigra.

3 Dobrohotnost gozda

Gozd, kaj ne zveni v njem pesem zaljubljenca? Kaj ne strmi v njem čistost enako kot ozvezdja, ki svojim sijajnim oblačilom ne pridodajajo ničesar? Tako kot so še neraziskane globine Duše, tako so gozdovi polni neukročenega Življenja. Za ljubimca gozda se redko katero gozdno doživetje more postaviti ob bok srečanju z divjadjo, ki mu sporoča znamenje brezgrajnega dela, ki ga je opravil na sebi.

Prav nasprotno od drugega, vajenega mestne družbe, ki mu že bližnje srečanje z divjino požene strah v kosti. Tako lahko merite svojo naravnost, da vas tudi globlji gozd ne plaši, in da se ob vsaki priliki raje zateče v gozd kot med ljudi.

Prehitro sodimo gozd, kadar ga ocenjujemo od zunaj in si ne dovolimo čistega doživetja, v katerem ni strahu ali predsodkov. Že obstoj strahu v prostoru, ki mu vlada spokojnost, je tvegano početje. Zamislite si, da z roko zabredete po mirni gladini jezera, vse bivanje v njem za hip obstane in presoja o stopnji nevarnosti, ki mu preti. Tudi gozdno Življenje o strahu, s katerim vstopite vanj, presoja, o kakšni nevarnosti je govora in kako naj se odzove nanj.

Dvajsetletno opazovanje malih in velikih, ki so preživeli daljša gozdna tihotenja, razkrije to, povsod navzočo dinamiko Življenja, ki sebi tuja razpoloženja izriva iz sebe kot trn iz pete. Na drobne strahove, nemir, nered, ki jih prinesete s seboj, se gozd odzove z ustrezno samo-uravnilovko; napadi nadležnih žuželk, pekočim rastlinjem, trnjem, bodicami, udarninami, spotikami in drobnimi motečnostmi, ki 'napadalce' odženejo stran.

Celo večči gozdnega zadrževanja potrebujejo več dni, da jih nemir vsakdana zapusti, zato najraje mirujejo, dokler se mir v njih ne ustali, ali pa upočasnjeno prihajajo do njega. Gozdno zadrževanje močno podprete, kadar ga združite s samoto, ne-govorjenjem, ne-premišljevanjem, ne-prehranjevanjem in izogibanjem prostočasnih opravil.

Gozd je blago zrcalo, ki vaše nezdravosti podeseterjeno omili in vrne le z malim, kot bi vas ob klofutanju, ki si ga zadajate, obenem ljubkoval: 'Ne tako, dete moje, nežneje prosim'.

Gozd se olajšano privaja na vaše srce in ga kmalu popolnoma sprejme, kadar v njem vztrajate več dni. Znova se naučite Živeti in sobivati z Življenjem, ki ga v svetu vsakdana zlahka spregledate, ali zamenjate za nekaj drugega. V njem ni ničesar, kar bi vam hotelo hudo, gozd želi le svoj mir. Gozd je krotak prostor, v katerem se vaše bitje počiti kot doma.

Prijateljevanje z drevesi

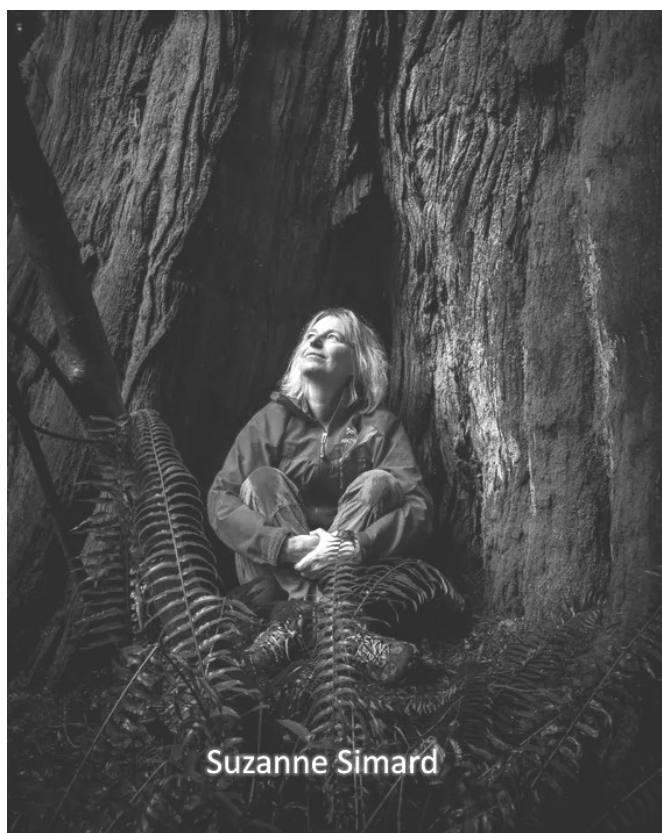
Drevesa orjaki, ki jih ljudje že dolgo nismo doživeli, bi v vas zganili nemo občudovanje, morda padec na kolena ob doživetju veličine, ki je niste vajeni. Ob ostanku najbolj notranje žile nekoč orjaškega velikana, bi v njem ne prepoznali več drevesa, le še kristalizirano kamnino, goro, nič več drevo.

Nekoč so bila velika drevesa najvitalnejši del družine in posestva, v duhovnem pomenu vredna mnogo več od zgradb in človeških reči. V odraslih, tisoče let starih drevesih so brali podobe prednikov, njihove zgodbe, 'odtise' njihovih rok, solz sreče in žalosti, ki so v stoletjih padale na njihove korenine.

Uničenje svetega drevesa je bil poseg, ob katerem so ljudje pogosto zboleli. Pretrgane svete vezi z rodovnimi orjaki, ki jih ni mogoče z ničemer zaceliti, so močno zaznamovale človeški rod.

Občevanje z drevesi se ne razlikuje od pogovora, k ga imate z domačo živaljo, je naravna vedenjska govorica in avtentičen jezik Duše. Dovolj je, da utihnete in prisluškujete, da bi se ga spomnili, le učiti se ga ne smete, ker bi to znova postalo prekriv, s katerim univerzalni jezik Duše pomanjšate na nekaj umljivega.

Drevesa so zgovorne priče ne le dogodkom, ki so jim prisostvovali, temveč Dogajanju vseh časov! Ne glejmo na drevesa kot na spominske celice, temveč kot na žive antene, ki so prav zdaj vpeta v tiho znanje Življenja. Drevesa zase ne potrebujejo več kot najnujnejše, njihova 'vsevednost' je tu za nas! Vse na Zemlji je tu zaradi nas! Ljudje smo edina bitja, ki moremo prepoznati dela Življenja in jih občudovati.

Suzanne Simard

Čudenje, to visoko čutenje, ki vas zares tenkočutno oživlja za prepoznanje čudesnosti Življenja. Poglejte v oči majhnemu otroku in v njih boste brali le to čudo-videnje.

Prava podoba gozda

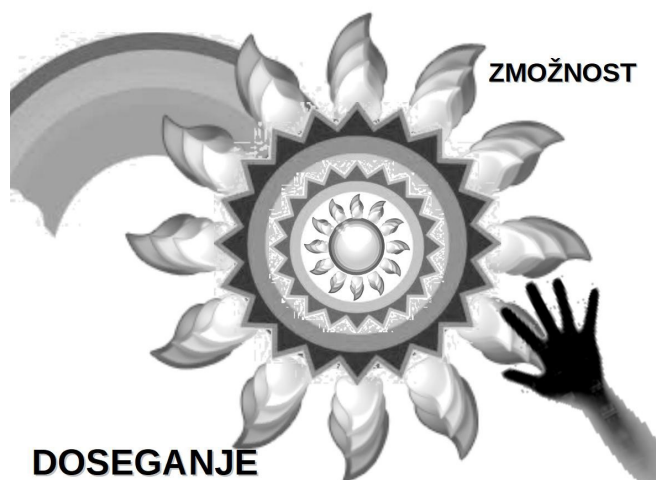
Zemlja nas je videla majhne, v našem sijajnem začenjanju. Videla nas je v nedolžnosti in gleda nas v brezbržnosti. Zdaj je rekla dovolj in vzklikamo njeni Volji po Življenju. Vrača se Domov, gre tja, kjer je od vekomaj.

Naučili smo se, da je Življenje izbira neskončnih možnosti, v katerih je vsak svoj vladar in vsi skupaj močni v samosvojesti, v katero ne more prodreti nič tujega, kar bi nas in naše okolje, moglo ogroziti. Naučili smo se, česa ne. To je velik trenutek, morda največji v človekovi zgodbi in v zgodbi gozdov. Življenje je v svojem vzdigovanju neskončno nežno, a se ne more vzdigniti namesto vas. Ne zavrnete gozda in njegovega poslanstva pri vašem dvigovanju, privijte se k drevesu in se spoprijateljite z njim kot z živo vezjo z Življenjem. Vsak vzdihljaj vam bo odneslo tja, od koder se podeseterjeno vrne, zato vzdihujte visoka čutenja ob njihovi navzočnosti, da se kot iskre združijo v vse večje plamenenje. En srčni vzdihljaj močnejše odzvanja v Življenju kot mentalna zasedanja vseh strokovnih organov za rešitev sveta.

Ljubite tako kot ljubijo drevesa, čisto, nepopačeno, neposredno. Kakor življenje pragozda, osvobojeno vsakega nareka od zunaj. Ne bojte se spustiti ničesar od sebe, to bo najvišje dobro vašega Življenja in vas bo povzdignilo med zvezde tistih duhovnih velikanov, ki niso pristali na nobeno pogojenost. Poženite se skozi korenine nazaj v sam začetek, kjer se še niste zavedali, da veste.

Ljubeče se potaplajte v globine gozda in vstopili boste na pustolovščino, ki vam je bila od nekdaj namenjena. Spustite vse od sebe, vse! Vsemu se odpovejte in zaživeli boste z Vsem. Kakor drevesa se boste poistovetili z večnim sedaj, osvobojeni vsega, v kar ste še včeraj prisegali in brez ene misli na to, kar naj bi šele prišlo, boste švignili med edinstvene ustvarjalce, ki jemljejo snov neposredno iz tkiva Življenja.

Sprejmite ustvarjalnost
kot Živo silo, ki prerašča
preoblikovanje mrtve snovi,
v Ustvarjanje samega sebe
v svetu stvari.

Pomislite, kolikšna sila se je
morala preliti v stvari tega sveta,
da so pripeljale brezmejno Moč
in Obilje Življenja na Zemlji na rob obstoja! In pomislite, kolikšne
čudovitosti bi nastale, ko bi se hoteli vlivati v srčno ustvarjalnost, ki bi
porajala dihanje jemajoče Žive stvaritve.

Vse je na vas, vse! Nihče vam ne more odvzeti tega,
kar vam je dano od Življenja. Nihče vas ne more prisiliti v nič,
ker je domeni svobode podvržena tudi sila teme.

Zdaj je priložnost za ustvarjanje, edino zdaj
si lahko dovolite lepše, edino zdaj zmorete,
edino zdaj lahko izberete Zdravost, ki ste.

Čistejši kot ste, bolj veličastne oblike porajate. Kdor zmore ustvariti
podobo česarkoli, ta zmore to privabiti v obstoj. Oblike, ki jih zdaj
dajemo od sebe, spominjajo na bljuvanje strupenosti, ki nas dušijo.

Očistite torej vaš notranji prostor, vaše misli, vaša čutenja, vaš bivalni
prostor, vaše bližnje okolje, preoblikujte pomembnosti svojega življenja
in jim ostajajte zvesti, le tako boste držali Žarišče v negi, ki jo potrebuje.
Naučite se molčati in tihotiti po gozdovih, tam boste prejeli potrebno
čistost, iz katere se vzdigujejo le najvišje stari.

4.

Ko še v megli jutranji sonce nje sivino
v svetleče žarke spremeni.
Glej – deblo ob deblu stoji.
Glej – tam stoje oni – darovalci duhovnih moči!

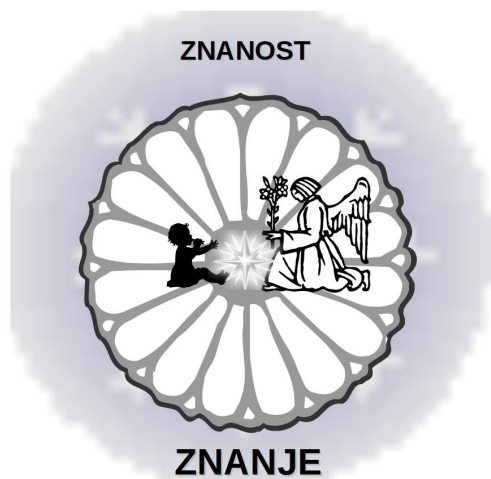
4 Sodelovanje z gozdom

Mi ne ljubimo. Naša dela, kadar Ljubimo, se vzdigujejo kot večni ples Moči in Lepote. To da Ljubimo, ne enega človeka, enega otroka, temveč neskončno kipenje znova in znova porajajočih se Lepot, da Ljubimo Življenje, ki nam buhti, cveti in plodi pod nogami, da Ljubimo gibanja sladkih čutenj in brbotanje neskončnih možnosti stvarjenja, to je prostor, iz katerega bo novi Človek črpal snovi za tkanje Živih stvaritev in opral svoje ime.

Večne Lepote se prebujaajo v srcih ljubečih, ki jih zadržujejo v sebi kot zametek neznanih, izumrlih dreves. Čakajo na od brezbržnosti očiščen trenutek, da bi lahko spet zaživele kot umetnine Življenja, še sijajnejše v vnovičnem vstajenju.

Nismo usklajeni, ne ujemamo se z ritmom večnega kakor selivke. Pozni, zaostali, nenadoma se vsilimo ubranim vetrovom, se zaletavamo v spokoj bivanja in vztrajamo v mlaki brezbržnosti. Ko eno uničimo do kraja, hlastno iščemo novo ubranost, ki bi jo lahko posvojili v svoj nered. To je človekova znanost, ki si je s prvim korakom zapečatila usodo minljivega. A ni bilo vse zaman,

trud, ki smo ga vložili, nam je odkril področja, v katera se ni vredno dajati. Proces izločanja nas je pripeljal do istega kot neposredno doživljanje skozi dušno zaznavo. Spoznavamo, kako pomembno je zelenje okolja, ki očiščuje posledice človekovega delovanja, in kako pomembno je ohranjati čistost uma, da ostaja prožen, rastoč in naraven.

ODRAŠČANJE

Dorasti Življenju iz temin globin, ki so nam bile začasni nadomestni dom, je Darilo, ki ga ne bodo sprejeli tisti, ki se dobro počutijo v prikitem. V resničnosti Življenja je vse odkrito in obelodanjeno. Vsak odtenek čustva in najtišja misel sta v Zavedanju doživeta istočasno kot sta vznikla.

V prostoru vse-razkritega, nič nevrednega ne obstoji. Na dobičku in koristoljubju temelječe pobude se razblinijo kot milni mehurčki, ki počijo iz svojega nič, preden se porodijo v obstoj. Ne vzdržijo pritiska Resničnega.

V Odkritosti, nezavednost ne more obstati. V njej bomo hitro dognali sami sebe. Hitro se bomo izšolali v barvitih niansah čutenja in še hitreje zapuščali obrobja brezčutnosti. Najrahljše hudo, ki se bo zganilo v vas, se vam bo podeseterjeno vrnilo in vsak odtenek miline vas bo podeseterjeno pobožal nazaj. Ne odlašajte z gozdnimi kopelmi, da vas očistijo in pripravijo na razkritje vas samih.

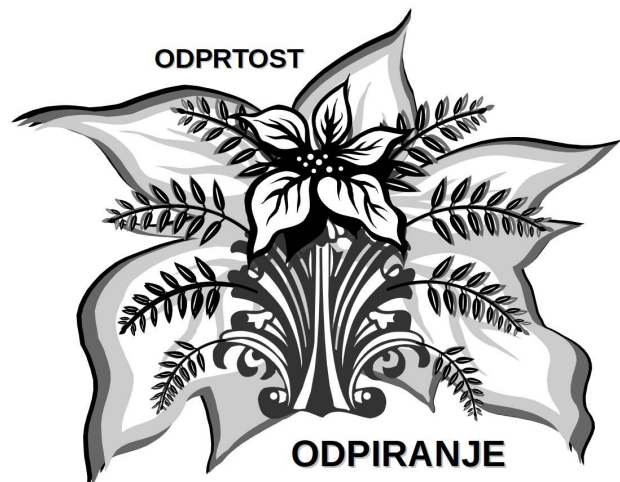
Gozdni pouk

Kadar vas, ob odhodu na gozdni odmik vprašajo, ali vas ni nič strah, zdaj razumete, da ta izjava razgalja veliko nerazumevanje gozda, sebe in mesta, v katerem živijo. Strah je orodje ujete misli, ki se boji vašega samo-spoznanja. Ta strah je dediščina sveta, ki umira, v novem bo njegovo mesto zasedla neustrašnost dejavne Duše, ki bo znova začela svoje poslanstvo ljubeče ustvarjalke življenjskih Lepot.

Čas, potreben za oživljanje človekovega duha, je najbolje podprt z visoko kulturo gozdnega obnašanja, kjer se 'učite' ne poseganja vanj z ničemer, kar bi nasprotovalo vedenjskim in stvarnim Lepotam Življenja. Neskončna milina gozda vas z ničemer ne ogroža niti takrat, kadar ga surovo teptate, drugače od človeške logike, ki vrača udarec na udarec, vas gozd le narahlo opomni, da bi vam pomagal rasti v čutenje Življenja.

Samotno, tihotno zadrževanje v gozdu vam dopusti zlitje z njegovim zvenom in je močno, morda edino učinkovito zdravilo za oživitev Duše, kjer jo domačnost popolne neogroženosti vabi na plan bolj kot karkoli drugega. Dvigovanje osebne Moči je umir(j)anje. Kratka, ostro zašiljena energija misli, se umiri na dolgo, mehko valujočo energijo prisostvovanja iz tihote. Zoženo gibanje ujete misli se tepe z brezmejnostjo naravnega okolja, zato kadarkoli uresničite misel, ustvarite neskladje. Zato umrite v svoji misli in vse se bo umirilo in postavilo na svoje izvirno mesto.

Resnični ustvarjalci do dobrih, z življenjem podprtih idej, ne pridejo s premišljevanjem ali gledanjem v nedihajoče stvari, temveč s popolno predajo Živemu; okolju, dejavni Duši, visokim občutjem, enosti doživljanja. Naj bo misel napredna, inovativna..., še vedno prihaja iz zaprtega prostora in nima življenjske vrednosti.

Odrekate se ravnodušju mrtvih, da bi se rodili za občutljivost Živih. Ne ustrašite se pogleda, ki vam ga občutljivost razprostre pred nogami zdaj, ko ste še do vratu v sledeh starega sveta. Presezite ga z žarki Ljubezni in skočite v razsežnost, ki ga objema, da se potopite vanjo celovito in izidete iz njega prenovljeni, očiščeni senc in madežev, ran in brazgotin, ki vam niso dovoljevale ustvarjalnega razcveta.

Gozdna darila

Občutljivost vas bo obdarila z čudovito, celo čudežno ponudbo prebujenj, uvidov, vpogledov, pronikov, jasnosti, doživetij, odkritij..., ki jih nočete niti začeti ubesedovati. Vaše telo, kadar v njem bivate tihi, postane uglašeno glasbilo, v katerem vam ne uide noben premik. Včasih se vam zazdi, da se vam je razgrnila povsem nova dimenzija Življenja, ki vam je poprej uhaja izpred oči. Čudenje čudovitostim, ki jim prisostvujete, vas bogato zasipavajo s seboj, da ne morete, da ne bi vzdihovali od ganjenosti in ne morete ostati ravnodušni in mlačni do najmanjše podrobnosti, ki ji pričate, naj bo del naravnega ali človeškega sveta. Poprej nepretočna mlaka se zdaj spremeni v brbotajoč potok vseh odtenkov čutenj in vas nadvse očarljivo seznanjajo z vašo novo-odkrito naravnostjo.

Lepota gozda

Blagodejnost za pogled, ki naravnava čute na najvišje Lepote in ustvarja visoka merila vaši ustvarjalnosti.

Eterična blagodejnost

Drevo izdihuje 'zdravila', ki podpirajo parasimpatično živčevje in vas držijo v stanju pomiritve in sprostitve.

Zatočišče

Gozd bo spet postal vaše naravno okolje in opravljal svoje poslanstvo najmočnejšega zaveznika vaši Duši in telesu. Že sedaj si lahko poiščete gozdni kotiček, kamor se redno in zavzeto zatekate po osebno moč. Vračajte drevesom s hrano, po kateri najbolj hrepenijo; ljubeče jih negujte s pogledom, dotikom in čutenjem.

Zaščita pred vremenskimi pojavi

Gozd je izpopolnjeno okolje vašega bivanja, v katerem je omiljena vsaka vremenska ostrina; ščiti pred pripeko, pred zmrzaljo, pred vetrovi, neurji, točami in povodnjo. Osamelci nimajo te moči. Naravni osamelci so redki, običajno pa so to najlepša drevesa, ki se svobodno raztezajo po obilju svetlobe, hranil in prostora, ko so obenem najbolj ranljiva, ker so brez zaščite in podpore drugih dreves.

Prehranjevalna in materialna bogatost

Ko bomo gozdu dovolili, da si opomore od našega nerazumevanja, se bo napolnil z raznovrstnim obiljem, ki ga po gozdovih že dolgo več ni. V 2% osiromašenosti gozda, poznamo le petino bitij in živeža, in tudi te le površno. Ko bodo Zemljo znova objeli pogoji bivanja, se bo razbohotila v nam ne-slutena obilja. Ob porajajočem obilju se bo naša slava pokazala v vsej svoji zamejenosti. Novo bivanje nas bo osvobodilo plenilske misli in nam vrnila dostojanstvo obzirnosti, s katero se bomo dotikali Življenja blago kot z roko iz pajčevine.

Obzirnost nevmešavanja

Nevmešavanje v Red Življenja bo vrnil ekosistemu njegovo prvotnost, ki je ne poznamo. Vsak naš dotik, prežet z globokim izkustvenim razumevanjem, bo obziren, premišljen in jasno usmerjen. Iz Življenja nam uspe izgnati nad 50.000 živalskih vrst dnevno (niso štete rastlinske), a v Življenju ni nič izgubljenega. Življenje se nam umika, ker ga nočemo in mu jemljemo pogoje bivanja, toda Življenje čaka, pripravljeno, da se znova požene v razbohot ob prvem naznanilu življenjskih pogojev.

Prostor žive igre

Majhnega otroka razgibanost gozda pritegne kot ne-udomačeno bitje, v katerem ni strahu, značilnega za odrasle, vajene mest. Potopljen v čarobnost svetlobe in senc, pestrostjo bitij, očaran od vonjav in lepot in neskončnih možnosti za igro, otrok popolnoma pozabi nase in na svet 'tam zunaj'. Gozd otroka naravno vzgaja v svoje kvalitete brez izrečene besede in tudi nas vabi k tihemu 'poučevanju' z zgledom.

Otroška prevzetost nad gozdom je gotov znak njegove živosti, mnogo je otrok, ki jih gozd dolgočasi, plaši, ne zanima! Vendar se otrok izjemno hitro spomni svojega naravnega zanimanja, če mu le damo dovolj časa, da gozd opravi svoje.

Odrasli se bodo naučili puščati otroku njegov prostor in intimo in ga le redko klicali po imenu, morda sploh ne. Njihova vloga je skrbništvo otrokovih telesnih in čustvenih potreb, ter nega čistosti duha, neobremenjenega z zgodovino in znanjem odraslih. Otrok ostaja poučevan, voden in varovan neposredno od Življenja kot vsako drevo, bilka in bitje, s katerimi rase. To bodo genialni otroci, vzgajani v voditelje samih sebe in svojih ljubezni, podprti z veličino drevesnih mogotcev in duhovnih velikanov med ljudmi, sanjski ustvarjalci novega dušnega in zemeljskega kraljestva.

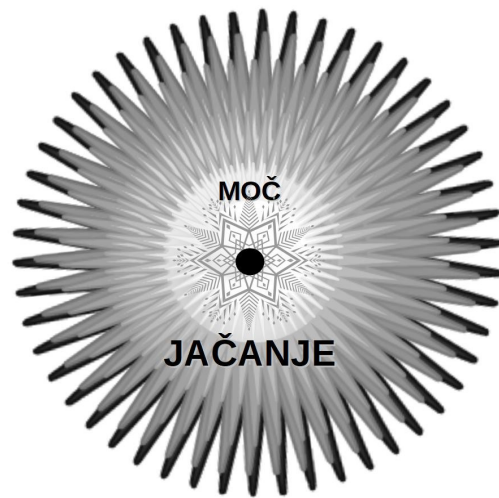
'Eterična' darila gozda

Ljudje imamo dvoje zapuščin, od katerih smo eno kot človeštvo, v celoti zanemarili in ustvarili ločenost, posledice katere tvorijo današnjo odhajajočo resničnost. Posamezni rodovi ljudi so živeli vzporedno Življenje in ustvarjali protipol ločenosti tako, da so ohranjali svojo Celovitost nedotaknjeno. Če bi lahko celovitega človeka opisali z novim imenom, ki ga odvezuje sorodnosti s pomenom, ki mu ga je dala večina, potem bi ga smeli, zaradi duhovne čistosti in naklonjenosti Življenju, imenovati angel.

To so ljudje, ki jih tehnološki razvoj, industrializacija, racionalizacija in kopičenje Zemeljskih dobrin ni moglo prepričati k sodelovanju. Njihova pozornost je ostajala nedotaknjena v lastnem Dušnem bivanju in je bila tisočletja ustno in izkustveno negovana neprekinjeno 10.000 let, od človekovega zadnjega padca dalje. To so ljudje visoke zavesti, ki so iz zvestobe resnici, silo teme držali v obvladovanju, da ni prestopila praga dovoljenega. Kadar slišite o nekom, ki ga je ljubezen do Življenja gnala v nerazumljiva dejanja, da se je nastavljal žagam, da bi obvaroval drevo pred podrtjem, je to verjetno angelski človek, ki pozna svojo Večnost.

Angeli poznajo resnično vrednost dreves, najbolj svetih rodovnih dreves in odraslih orjakov. Vedeli so za moč njihove zavesti, za zmožnost kanaliziranja tihega znanja Življenja. Drevesni žar zavesti je malo večji od njihove velikosti, s koreninami vred, ki so običajno zrcalna podoba nadzemnega dela, zato z energijo 'orje' globlje kot človeški žar, ki sega za dolžino roke od fizičnega telesa, v ljubezni prebujenem pa za tri in več.

Spominjali so se življenjske zapuščine, vzvišene nad omejenostjo fizičnega, ki jim je odprla prostranstva širše Resničnosti, v kateri so se povezovali z drevesi in vsem, kar so hoteli. Njihova povezanost je bila v čistosti uma, ki so ga namesto kot enoto pomnjenja, uporabljali kot kristalno čisto povečevalno steklo, ki je ojačalo, oplemenitilo vsako namero, ki so jo oddali v eter Življenja.

Lepota

Lepota bo znova žarela iz vaših stvaritev in povzročila vizualni prepород vašega izgleda, vašega okolja in Zemlje. Znava boste zadihal z Dušo, z njo pa vaše telo, vaša oblačila, vaše bivališče, vaša dela in stvaritve. Ste utelešenje Lepote, ki se je znova spominjate kot najbolj lastne narave.

Prostor neomejenih možnosti

Angel človek, to je slednjič vaša izbira. Takrat se združi, kar nenehno s svojo prisotnostjo razdvaja. Takrat šele iz Ljubezni in telesa zraste krog Življenja in takrat angel zaigra čez vas. Kot otroci brez spominov in upanj, ste še stali v svoji samotni hoji, zadovoljni z vsem trajnim, v prostoru vmes med Življenjem in 'igračo', v prostoru, ki je od začetka ustvarjen prav za Dogajanje.

Zdravilnica

Le v Ljubezni prebujen človek je zdrav. Daljše, tiho zadrževanje v gozdu da čudenju povsem nov pomen in v vas prebudi vrelec Zdravja, Zdravosti in Zdravilnosti, iz katerih nastajajo zdravi navdih, zdrave rešitve in zdravi odnosi. Slava pragozdovom, zadnjim nedotaknjenostim, ki se s svojim sladkim zrakom spuščajo na razcefrani svet vaše Duše in jo vzgajajo za Življenje.

Okolje Živih zakonov

Preskok iz Večnih Zakonov na nenehno prilagodljive, vas je stal Življenja. Na mesto, kjer je stal nespremenljiv Zakon, ste z moralo, etiko in pravom, kot z obližem prelepili zevajočo praznino, ki vsakogar, ki jih osvoji, spremeni v resno uniformiranost. Ti bodo s padcem izgubili negibek oklep in preproščina bo znova postala vedenjsko pravilo, ki nemudoma doživi, kar uniformiranec preučuje mnogo dni. Padec bi rad iz vas potegnil ljubezniv obraz, ki se hoče odslikati v svet, a na vašem telesu, ki ga je izrabila rutina, se izgubi ta komaj začetni obraz. Takrat se spomnite, da imate potrpljenja polne prijatelje, ki vam začetni zametek zmorejo podpreti v rast.

Prostor očiščevanja

Drevo vedno preseneča, ko se spomladi takoj po zmrzali ovenča z listi in kako cvet skoraj preskoči in ga iztisne v zgodaj pripravljeni sad, dokler v soncu ne omedli, nared, da vam po grlu zdrsi. Nato se vsega znebi, le gole veje obdrži. A čez vse to je gotovo najbolj skrivnostno njegovo preobražanje v dobro vsega, kar je hudo. Najspretnейša v tem so tista drevesa, ki imajo malo pogojev rasti, cedre in bori, ki vse temine atmosfere okoli sebe vsrkajo v lastne žile, da jih znova čiste izdihnejo na plan. Če pomislite, od kod slaba energija in pogledate v bitja vse narave, potem se vaše oko pomudi edino na vas, ki lahko izberete drugače. Zdi se, kot da je Življenje dreves predvidelo vaš padec.

Molilnica

Življenje je čista, neprikrita Skrivnostnost, ki jo razume Duša skozi zrelo, v bolečini prečiščeno presojo. Redke presune čar Življenja s tako močjo, da že žarijo v obilju srca, ostale prepogne s pogledi v tla, da pred lastnim nasmehom hitijo v izumetničenost sveta. Vsi pa potrebujejo prostor čaščenja, prostor olajšanja, ki tudi najbolj zavzete v gradnji minljivega sveta pripravi do vzklika: 'Ljubo, mogočno drevo, pomagaj, ne morem več!'

Ko dospete do konca poti, ko ni več možnosti, poskusili ste vse in zdaj ste tu, na točki spoznanja, da sami sebi niste dovolj in se ozirate za izgubljeno celovitostjo, ki vam kot čukov skovik odmeva v globini.

Prišli ste na pravo mesto, če na kolenih objemate stari hrast ali vitko brezo in v odpadlem listju vidite koščke raztrgane duše. Zavalite se vanj spet in spet in za vsak povaljan list izpovejte hvaležnost, kajti našli ste izgubljeno razcefranost, ki jo vaše zahvaljenje znova lepi skupaj.

5 Gozdni bonton

Ljudje smo prehitro zagrabili ponujeno, z neizkušenimi dušami, rahlo pijanimi od vznemirljivosti Življenja in spregledali, da je vznemirljivost privid, ki vas priklene nase in zlepa ne izpusti. Če niste do kraja čakali in še premorete kapljo moči, potem se lahko obrnete k sebi in to kapljo porabite za zadnje dejanje Ljubezni; za ustvarjanje takih notranjih pogojev, kot bi jih radi živeli.

Pojdite med drevesa, dlje v globino gozda, do koder ne seže hrup brnenja in spoznali boste, da si vsi želimo istega. Vsi smo iz Istega, vsi smo na Istem in vsi smo z Istim. Ni razlike med vašim Življenjem in Življenjem drugega. Ko dospete do tu, potem si privoščite gozdno sanjanje vsega, kar bi radi priklicali v bivanje, kot bi to počel izkušen sanjavec. Nekje sredi početja boste spoznali, da čeprav sanjate o svojih srčnostih, se pravzaprav ljubite s celotnim Bivanjem, ki valovi na enakih utripih srca.

Nujno je, da se začnete prepoznavati v mislih in se izuriti v prisostvovanju Dogajanja brez skakanja v čase, ki jih ni. Zaustaviti se morate v vsem neživljenjskem, si od dreves izprosi notranjo čistino, ki vas varuje v nevarnostih in preizkušnjah, potrebnih za rast. Prečistite se, zmanjšajte količino misli in besed, ki jih zmedeni, brez nadzora sprožate v eter in videli boste, kako lahkotnejše in preprostejše bo postalo vaše Življenje. Če opazite, da vas preprostost kratkočasi in vas žene v stare tire, potem imate opravka z večjo nevarnostjo, odvisnostjo od nerasti. Ne odnehajte, Življenje je vredno vsakega napora in vsak napor morate opraviti, da se osvobodite priveza na breg nerasti in se spustite v Tok Življenja.

V Živosti je vse. Ko se čisti in zaupljivi predate Toku Življenja, veste vse, kar vam je dani trenutek potrebno vedeti. Ni več učenja v naprej in to, kar danes velja, jutri ne velja več. Spustite se docela in Tok vas bo sproti opremil z vsem, kar potrebujete.

Svetost Življenja

Življenja v vas, v njih, v roži, v drevesu... je Isto Življenje, ki vse veže v Celoto prav tako, kot korenine drevesa vežejo celoten gozd. Je vaš in moj um, ni pa vašega in mojega Življenja. Odnos do Življenja v sebi, v bližnjem, v drevesih, kamnih in rožah, je en in isti za vas; kakor se obnašate tu, se tudi tam, in kakor pristopate do tega čtiva, tako pristopate do vsega.

Neprenehoma ustvarjate kvaliteto lastnega bivanja, vede ali nevede. Bolje je, če veste, da je vaša težava, vaša stvaritev, tako imate tudi rešitev v svojih rokah in se zdravljenje lahko začne. Šele tu ste pripravljeni na gozdni bonton, kajti pred dozorelostjo te stopnje, vam gozdna olika in vse besede o njej, ne pomenijo ničesar. Istočasno pa na tej stopnji ne potrebujete nobene besede o gozdni omiki, ker vas poučuje Bivanje samo. Tako ste prišli do tistega razcepa, ko je vsako branje za nevoljnega brezpredmetno, za Živega pa nepotrebno.

Gozdno obnašanje

Človek miru, človek širine, ki ga vleče v zaupljivost gozda, bo tudi druge, z lastnim navdušenjem, vabil vanj, ker je njegov odnos do gozda tak kot je njegov odnos do sebe. Njegova naklonjenost notranji čistosti privablja čistost gozda, brez dodatnih olepšav barvitih sončnih zahodov. Gozd v megli, ali v dežju, v snegu ali v vetru, na hladen ali vroč dan, v svetlobi ali mraku, vedno pa natanko tak, kot ga najbolj podpira v tistem trenutku njegovega razvoja.

Vse dotlej niste opravili vsakega napora, da bi prišli do notranje čistosti in ga še naprej opravljate, da jo ohranjate, dotlej je vaš odnos do gozda enako onesnažen kot vaš odnos do sebe. Iz nesnažnosti ne vidite gozda čistega, vidite ga skozi skaljene oči. Če vanj posežete, ga boste izkrivili enako kot ste izkrivljeni sami.

Koši za smeti, na primer, ob gozdnih poteh, so delo nekoga, ki svoja mnenja brez pomisleka nametava na Življenje. Čistemu to ne more priti na misel, ker nima ničesar za odvreči in če ima kaj, kar je prinesel s sabo in odrabil, bo to tudi odnesel. Koš za smeti je v gozdu smet sama po sebi in ideja nekoga, ki tudi sam smeti Življenje s seboj.

Nepreštevno primerov tovrstnega onesnaženja je. Vsak poseg človeka v neomadeževano Življenje je oskrunjenje, kadar se ga dotakne iz oskrunjenega duha, ki so ga sprva odrasli v njegovem otroštvu, nato pa sam, zasuli s nepregledno gmoto postopkov, da se je čistost popolnoma zgubila v motnosti informacij, ki jih ne more več povezati v koherentno celoto in iz tega izvleči Smisel in Lepoto.

Posuvanje gozdnih poti s peskom je še večje oskrunjenje gozda. Pesek, do katerega je prišel z vrtanjem v nedrja Zemlje, ga nato raztolkel na delčke, ga prenesel na tuj kraj, ga nasul na brezhibno gozdno zbito prst, ki se nikdar ne blati in iz prijetnosti in mehke gozdne hoje, naredil šumečo neprijetnost, ki se zatika v čevlje, špika boso nogo, spodrsava pri teku, na klančinah pa se neprestano spira in zahteva nikdar dokončano vzdrževanje.

Največ bi naredili, ko bi ne naredili ničesar! Gozdne poti se same vzdržujejo tam, kjer se hodi po njih, tudi drevje okoli poti ne raste čeznjo, čeprav jih ne obrezujemo, razen če je pot malo prehodna in je zaraščenost zaželena za vse tiste, ki radi smuknejo s stranpoti v večje intime gozda. Rastline vedo, do kje smejo.

Zamisel o zapeščanju gozdnih poti pride od nekoga, ki še ni hodil po pesku, ali pa je bil med hojo odsoten. Njegova misel je razbita na pradelce in en ni povezan z drugim, svojo občutljivost pa je zadušil, zdrobil in podtaknil na tuj teren.

Odstranjevanje listja s parkov je še eno takih nerazumevanj, ki prekinja krog Življenja in ne daje drevesom potrebnih hranil, zaradi česar je propadlo strašljivo veliko dreves ali pa stagnirajo v zakrknjeni majhnosti. Ob odstranitvi listja, bi morali vsako leto nasuti dovolj sveže prsti, ki bi nadomestila odpeljano listje. Vendar je to slab nadomestek, ker prst ne greje korenin tako dobro kot suho jesensko listje, popolna gozdna odeja pred zimsko ostrino. Tako jemljemo in jemljemo, dokler drevo ne izgubi tal pod nogami in ga je treba odstraniti, čeprav je še mlado in zdravo. Največ bi naredili, ko bi ne naredili ničesar!

Vseeno, v kateri kotic gozda pogledamo in kako se je človek zapletel vanj, vedno pridemo do enakega zaključka, ki ga predaja velika umetnost Naravne poti (Zen:Wu Wei). Zenovski vrtnar si ne drzne posegati v naravo drugače kot skozi dolge gozdne kontemplacije, v katerih prepozna dano naravno lepoto, korenino, kamen, hlod, rogovilo, ki se mu pokaže kot rešitev, ki jo išče. Nato jo sme prestaviti v svoj vrt nedotaknjeno ali rahlo počiščeno, da bi zasijala v svoji naravni lepoti, kateri ni dodal nič svojega. Zenovski vrtnar dela z Življenjem kot s svetinjo, zato tudi sam sveti s polnim Žarom kot luč brez zvezde.

Naučiti se morate videti Lepoto Življenja v vsem in se zaustaviti v svojem poseganju vanj, preden iz njega naredite nekaj drugega, kar je zdaj vaše, nič več od Življenja. Prerastite idejo o vašem. Celovitost vam ne dopušča prostora, ki bi ga lahko ločili od Življenja, si ga prilastili in imenovali samo 'vaš'. Postali ste eno z Življenjem, kjer je vse vaše in nič ni samo vaše.

Povabilo v gozd

Hoteti morate Živost, hoteti morate Življenje, preden bi se ga smeli dotakniti. Tako brez razumevanja, s samozavestjo norca, kot vanj posegamo zdaj, se ne bo več godilo. Živost se vam mora zariniti v telo, v obnašanje potem, ko si nehate dopovedovati, kako, in ko vendarle umolknete. Takrat vidite Popolnost Življenja in njegovo čudovitost, ki jo ne nadomeščate s svojimi predstavami, temveč upoštevate njegova pravila pri vsakem dotiku, ki postane olepšanje in zdravljenje.

Čista misel vznikla na ruševinah starega. Če vas kliče k daljšemu gozdnemu odmiku, je to klic po ozdravitvi, ki ga ne zanemarite za nobeno ceno. Tišina uma je kvaliteta, ki jo še ne poznate, in ki znotraj vsakdana deluje potratno, v objemu gozda pa postane prvinskost, ki vas vodi po neznanem.

Gozdno bivanje je tako silovito, da ga ne morete zaobjeti v besede, že poskus tega je kaplja čez rob. Vseeno pa je dregljaj v to smer zaželen, da se zganete in se vaše telo samo prepriča o tem. Gozd in Življenje v njem, ne poučujeta z besedami, dajeta se vam brez zadrževanja v vsem svojem obilju, kar vaše telo ne spregleda, četudi ste vi polni nesmislov. Vsak trenutek, ki ga ne namenite negi notranje tišine, je izgubljen. Čistost je vse, kar šteje!

II.

Navade naravnega človeka

Spremna beseda

Naraven človek je avtentičen

Njegovo obnašanje je čisto. Njegova prisotnost je intenzivna. Je človek življenjskih načel, čez katere ne stopi. V vsakem gibu daje vse od sebe in do popolnosti odpleše igro Življenja. Korak stran od Življenja je zanj kot madež na Duši, ki ga ne more prenesti. Ve, da ima Življenje svoj Red in hoče mu zaupati. Njegov načrt je Popolnost, a če gleda z očmi, vidi, kako je uničevan in spriden. Drži se svojih meja v vseh pogledih. Ne more soditi ljudi po njihovih slabostih in napakah. Ne sme izgubiti Zaupanja. Sprejme, da določenih stvari ne more zaceliti niti čas in se je naučil Živeti s tem.

Tako ljubi naravnost, da jo noče z ničemer prekriti. Tako ljubi Življenje, da se je Zanj pripravljen odpovedati vsemu, da bi Ga lahko Živel. Vse lahko prenese, le izstop iz kroga Življenja ne. Lahko prenese ponižanja, ne pa, da bi sam poniževal. Lahko prenese vse nasilje, da bi ga sam zadal, tega ne bi prenesel.

Njegova zaljubljenost do načel Življenja je ganljiva. Kot bi ga v živo zabadale sulice, tako doživlja vsako nianso odstopanja od najboljšega. Skladnost s Popolnostjo ga hrani in neguje. Živi za take neomadeževane trenutke in ne spregleda nobenega. Nepopolnost sprejema s pronikom v Popolnost za njo.

Ve, da je čas, ki ga preživi na Zemlji, utrinek podarjenega Življenja. Tega ne pozablja, nič ga ne more odvrniti od zrenja v neizrekljivo Dobroto in Lepoto, ki ju doživlja za svoj Dom. Njegovo žarišče je usidrano v Milosti, ki jo diha. Niti tiran ga ne premakne z Nje. Je najčudovitejša samozgradnja, pri kateri sam nima nič. Le to, da tega ne pozablja in jo z ničemer ne omadežuje.

Naraven človek je neustrašen, ne da bi se trudil. Je čist, ne da bi se čistil. Je kot lotosov cvet, ki se ga umazanija ne prime. Nima niti ene misli, zato vidi. Ne oklepa se ničesar, zato ni ničesar, kar bi moral braniti. Ne boji se ničesar, ker se spomni sebe in Njega. Odmaknjen in spokojen šine kot puščica v Svobodo.

Neustrašnost obdaja ljubeče

Če se to zdi nedosegljiv cilj, lahko začnete že zdaj s prvimi koraki k naravnosti. Četudi bi bil prvi korak k naravnosti obenem zadnji, bi štel enako kot vseživljenjsko delo. To je dovolj, da vam Življenje začne tlakovati pot do Nje. Le zaspati ne smete in ne spreglejte Njegovega vodstva, ki v srčnih vzdihljajih utriplje v vas.

Življenje ve, v kakšnem položaju ste. Pozna vas v Celoti. Ve, v kakšen svet ste rojeni in kdo vas 'vzgaja'. Pozna vaše muke in radosti. Ve, da ste naravnost že davno pokopali pod racionalnostjo. Ve, kako zapleteni ste v zemeljske pojme in pridobitve, v svoje ime in imetje, v dosežke in znanje. Vidi vašo ujetost v 'utrinek' Življenja, v katerega ste privolili, da bi se spoznali, pa ste na to pozabili. Potrebujete izumetničenost, da bi lahko zahrepeneli po Naravnosti. Potrebujete izgoreti v zapletenosti svojih spoznanj, da bi cenili Preprostost danosti.

Ne glede, kako dolgo ste se tajili, avtentičnost ostaja kot neskaljeno seme, ki čaka pogojev, da požene, vedno pripravljeno, da vam ustreže, ko se vam bo tako zahotelo.

Avtentičen vsak trenutek biva na novo,
je popoln v neponavljanju samega sebe.

Avtentičnost je velika Ustvarjalka, v nenehnem porajanju še večjih Lepot, s katerimi poje hvalnico Življenju, ki ga je prejela.

Od hoje po kletki utesnjeni,
njen pogled je truden in načet.
Zdi se ji, da tisočkrat zgoščeni
drogovi so ji zatemnili svet.

Okretna hoja, polna veličine,
ki se v najmanjšem krogu zdaj vrti.
Je kako ples Moči okrog sredine,
kjer silna volja vklenjena stoji.

Le včasih tiho, vzdigne se zavesa z zenic,
pod njo zdrsi odsev sveta.
Gre rahlo skoz napeti mir telesa
in potemni, ko pride do srca.
(Ujeta Duša Panterica R.M.Rilke)

Svet, ki vas obdaja, se zdi kot uročeno ponavljanje eno-in-istega, le da se vrti v vedno manjših krogih, dokler vam ne zategne zanke okoli vratu. Kot krti usmerjamo poglede v lastno izgorevanje utrinka in spregledamo večnost Neba.

Kljub neugodnim pogojem za spominjanje naravnega, še ni bilo boljšega časa za to. Ne spreglejte tega trenutka, ki vas vabi k oživitvi pozabljenega. Brez skrbi in nezaupanja opazujte rušenje sveta, ki je že mrtev in naredite prostor tistemu, kar pride na očiščen prostor samo po sebi. Za naravnost se vam ni treba truditi. Napor boste potrebovali, da se očistite, kar ste nanegli vase in to postavili ob srčnost Duše, ki preceja Resnično od lažnega. Naravnosti ne morete razumeti, naravni ste. Izrišite si njeno podobo natančno in skrbno, da vam bo postala zanesljiv vodnik po lastnih teminah.

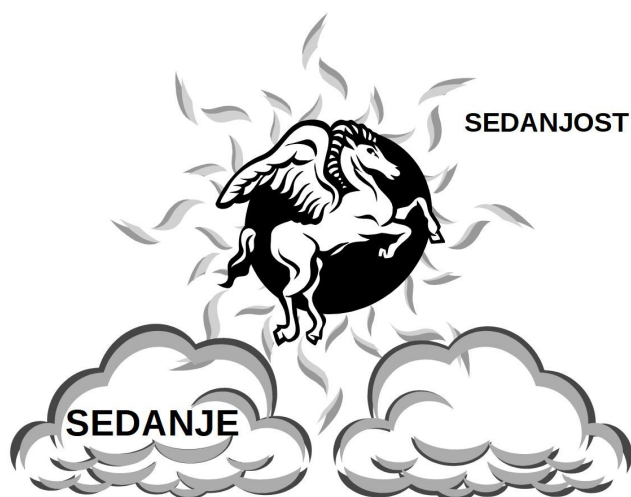
Tolteki, vidci brez primere, so imeli za edini smisel pouka, učencem predstaviti pojem Biti Živ. Vabljeni k ustvarjanju podobe Živega in morda, koga potegne k sebi.

Mentorica študijskega krožka
M. Šumrada

Uvod

Brez Življenja, nič nima smisla. Življenje je edini Smisel. Ureditev naših Življenj nam pokaže, kaj cenimo; le pogledjmo, kaj imamo. Nikomur ni všeč, to kar vidi in zdravo je, če se vam vse, kar poznate, upira.

Kako ganljivo je videti naravnega! In kako neizrekljivo bogat in čudovit je njegov Žar, ki odseva Svetlost Življenja. Živ je, kdor pri plovbi skozi Življenje ostaja v 'mejah' življenjsko dovoljenega. Miselna prožnost vam bo, pri upodabljanju Živosti, potrebna. Ruši se, kar poznate, novega pa

še ne vidite. Visite na previsu med dvema nezdržljivima pečinama in preostane vam le to, da se z nogami in rokami spustite in zalebdite na vzgonskem Vetru Življenja. Preteklo vas ne rine več od zadaj, prihodnost pa bo poskrbela sama zase. Naravnost se vam zgodi v tem prostoru Večnega sedaj.

Sodelujte pri edinstvenemu trenutku v zgodbi človeka; raztaplja se membrana nezavednega in Svetloba sije tja, kamor žarek še ni posijal. Samo-spoznanja, osvobajanja in razjasnitve vznikajo v dušah ljudi kot kalčki novega sveta. Smo svetlobna bitja, rojena v zelo slab sistem. Čeprav se nam je zajedel v gene, vse več duš trga spono in smelo stopa po poti lastne avtentičnosti.

Zemlja se vrača Domov, začela je dvigovati svojo vibracijo in rasti v svojem Sijaju. Trikrat višje vibrira kot do sedaj, na trenutke pa zatrepeta tudi petindvajset-krat višje. To so sunki Moči, ki nam jih poklanja Življenje, da nas podpre v zapaščanju nižin.

Z dvigom zemljine vibracije se naši geni širijo,
da bi vase sprejeli več Svetlobe.

Morda ste opazili Zemljin dotik, ko ste opustili katero od neživljenjskih navad, ki jo do zdaj niste mogli ali je ne prepoznali za škodljivo. Kakšno darilo! Godi se dolgo pričakovanje po osvoboditvi imena človeka; imena, ki ga nosimo požrešno in sramotno, a se mu vrača Dostojanstvo ljubečega ustvarjalca.

Izobraževalni cilj krožka je upodobiti naravnega človeka, kaj mu je sveto, kaj poudarja, kaj slavi in Živi. Najvišjo hvalo Življenju daje, kadar ostaja Živ, kljub vse močnejšim pritiskom proti temu. Njegovo Žarišče je v instinktu Duše, ki neustrašno izbira poti Ljubezni.

Akcijski cilj je pričujoče delo. Nihče ne more z gotovostjo reči, kaj je to naravnost. Naravnost je Živost, Življenje pa se spontano prilagaja vsakemu trenutku znova in znova in izključuje premišljenost. To delo vabi k izgraditvi 'hrbtenice', ki postavi temelj Naravnemu, zatem vas dejavna Duša vodi sama.

Pristnost je izbira,
ki jo izberete vsak dan.

Ostajajte Resnični!

1 Navade naravnega človeka

Življenje iz notranje čistosti, je Ljubezen naravnega človeka. Dokler vas podružbljenost osrečuje, ne stopite na pot avtentičnosti. Ta se rodi, ko vas kolektivna misel pusti na cedilu. Prepričali ste se o njeni nevrednosti in postali voljni za novosti. Novo ni vedno boljše. Da se ne bi ponavljali v vrtenju okoli sebe in se resnično

oplemenititi, morate seči v neznano. Onesnaženju duha je ubežalo malo ljudi; Tarzan, ki so ga vzgojile opice, Mougli, ki je rasel z volkovi in naša sodobnica sibirski puščavnik Anastazija, ki nas je pred 20 leti obdarovala s svojim razkritjem.

Puščavnik je izjemen primer nekoga, ki je bil obvarovan kulturnega vpliva. Ni imela človeških učiteljev, bila je brez šol, brez knjig, govorila je le malo z dedkom in pradedkom, ki sta živela modrosti Vedrusov, sibirskih staroselcev, katerih potomka je. Površen pogled nanjo bi dal misliti, da je 'divja', nerazgledana in nevedna. Pa je vendar uresničena človek ženska v polnem sijaju. To bi moralo zadostovati, da bi se o tem hoteli prepričati na lastni koži.

Intima duha mora ostati nedotaknjena s človeško roko!

Podobni smo panterici, rojeni v živalskem vrtu. V Resnici je panterica svobodno bitje prerij, utelešena, neukrotljiva moč. A panterica tega ne ve. Ne pozna prerije, ne svobode. Če bi odprli kletko in jo povabili v svobodo, bi le leno obrnila oči in se ne ganila s svojega mesta. Kdor je pogledal v oči ujeti panterici, bo v njih prepoznal lastno zrcalo. Vendar kletke od zunaj ne more nihče odpreti za vas. Ta lahko naredite le vi sami. Nihče ne more namesto vas izbrati svobodo prerije.

Običajno je navada nezavedna, rutinirana, ponavljajoča se vedenjska stalnost. Pomen navade je zelo širok, običajno pa pomeni nezavedno ali odvisno obnašanje.

Poglejmo navado praktično. Ko stopimo na pot naravnosti, nas vse staro drži privezano nase. Če smo se prepuščali navadi nezavednega vstopanja v dan, rutini nujnega, brez potrebe po notranji pripravi na dan, zdaj zavestno izberemo tak začetek dneva, v katerem se postavimo v izbrano notranjo držo, ki priteguje naravnost; v zavestno nego notranje tišine.

Za pristnega ni višje nujnosti kot je ostajanje v prisostvovanju, v krogu Večnega sedaj. Vsaka nezavedna misel ga izvrže iz Resničnosti v imaginarno. Ni metode, ki bi vas lahko tega naučila, razen te, da je ni. Stalna naravnost na notranjo tišino, ki vas postavi v sedanje Dogajanje, je zavestno izbrana navada, v kateri ni sence avtomatizma. Je nekaj, kar *izberemo* kot ponavljajočo vedenjsko držo, čeprav jo dvakrat ne naredimo enako.

Ni avtentičnosti brez notranje tišine!

Kar naredimo iz svoje misli, je že videno, že znano, že doživeto, nič več sveže in izvorno, nič več spontano. Pogosto, zaradi naglice, preobremenitev, nevednosti, lenobe, oslabelosti..., pozabimo na to, da v sedanjem Dogajanju ni bremen. Dovolimo si pasti pod težo interpretacij tega, kar se dogaja in to nas izčrpa. Tako imamo malo možnosti za 'slišanje' boljših odgovorov na ene-in-iste dražljaje. Naraven človek v sebi miruje in si o ničemer nič ne misli, le celovito Doživlja in ostaja v oblasti nad sabo, ne da bi karkoli nadzoroval.

Odtujenost od samoniklih odgovorov vam megli razumevanje o najbolj preprostih stvareh; kdo ste, kaj je smisel vašega obiska na Zemlji, od kod ste, kam greste, kaj je naravnost, kaj je zdravost, kaj je Življenje, kaj je smrt, kaj je pomembno.

Odgovorov ste naučeni in šele skozi leta razočaranj, izdaj, bolezni in stisk, podvomite vanje in se začnete ozirati vase. Nekateri mladi pa večino tega, kar starejšim predstavlja 'resnično', gladko prepoznajo za zgrešeno. Njihovi neomadeževani umi jih varujejo pred neresničnim.

Bralec naj zapazi vabljenje k odkritju samoniklosti, tistih izbrank med vrlinami, ki se mu zgodijo same-od-sebe. Tako, kot se mačka ne uči zavijanja v dve gubi in postenja ob slabem počutju, medved drgnjenja ob drevo, da bi se znebil parazitov in volk uživanja določenih jagod pred parjenjem, tako tiho znanje prihaja iz modrosti telesa, kadar mu pozorno prisluhnete.

Poglobite razumevanje navade iz nekega početja,
na kakovost pristopa do kakršnega koli početja.
Tako 'navada' postane izbrana notranja naravnost,
ne glede na to, kaj s telesom počnete.

Obrednost ustvarjanja

Kakor je zapleteno začeti z novim, vas pričujoče naravnosti doletijo kot odmev lastnega glasu. Ob-red-nost vas hoče Ob Redu ves čas. Morda je tragično najbolj to, da smo pozabili na Lepoto in Red, ki ju za seboj kot omamni eter pušča srčna ustvarjalnost.

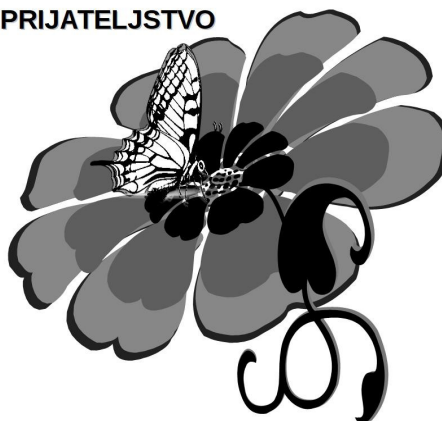
Ob hiranju vaše Duše pod hladno mehanskostjo in nenasitnem zadovoljevanju strasti, ki jih Življenje ne pozna, ste se zapletli v lastne mreže s samozavestjo norca. Morda vas uresničitev zmedenosti pripelje do spoznanja, da tega pravzaprav nočete. Morda ste sem prišli zato, da doživite svojo zmoto in privolite v prvotnost, ki vam je namenjena, v božansko ustvarjanje.

Vse zlo ne bi bilo zaman,
če bi le ena Duša privolila
v Izvirnost, ki ji je namenjena.
(Jezus)

Obrednost je naravnost
na brezgrajno prisostvovanje
Delanju Življenja.

Dejavna Duša očarljivo občuje z
Življenjem kot metulj s cvetlico.
Potapljanje v tišino Duše vas
prežame z nepredstavljamim
občudovanjem, ki vam zaveže
jezik, ki onemi ob poskusu
pretapljanja Čarobnosti Življenja v lahko umljivost. Življenje je Osebnost,
ki z nepredstavljamivo natančnostjo ureja Dogajanje po načelih Ljubezni,
Pravičnosti in Reda.

PRIJATELJSTVO

PRIJATELJEVANJE

Obrednost se spretno izogiba neresničnim pobudam pameti, ki so preveč utečene in običajne za neponovljivo enkratnost Življenja. Obrednost se zateka k drobnim Lepotam vsakdana, v katerih prepozna Popolnost na delu in h katerim pristopa z občuteno, tiho in ponižno odkritosrčnostjo. Obrednost je magija, ki iz neznatnih potez prebere skladje nepreštevnihi niti, ki so se istočasno zlile v pomenljivo podobo, v enkratnost tega trenutka.

Če se vam zdi, da je vsakdanjost prerevna, jo ne obtožujte. Obtožite sebe: 'Premalo je v meni gorečnosti, da bi priklical njene zaklade,' ker ustvarjalec ne pozna nevrednega, revnega kraja. Obrnite pozornost na to Zakladnico obilja, ki se vam razprostira prav ta hip pred dejanskim ali duhovnim očesom. Poskušajte povzdigniti potopljene čute na tenkočutne višave in vaša osebnost se bo utrdila in vaša samota se bo razširila in postala somračno bivališče, ki se ga hrup od drugod na daleč izogne.

Če iz tega obračanja navznoter, iz tega potapljanja v lastni svet, nastanejo umetnine, ne sprašujte nikogar, kaj si misli o njih. Obrednost ne ustvarja za odobravanje ljudi, denar ali nagrado, sam proces ustvarjanja je vaše plačilo, ki zgiba Dušo v njenih srčnih utripih. Umetnina je dobra, kadar je nastala iz nujnosti. Pojdite vase in okušajte globočine, ki jih izvira vaše Življenje. Ob Njegovem vrelcu boste našli odgovor na vprašanja, ki si jih še niste zastavili, pa bi si jih morali.

Obrednost obide vsako naučenost, ki ste jo sprejeli vase
kot seme plevela, ki duši vašo izvornost.
Obrednost vas postavi v središče Dogajanja,
brez ene misli o tem, kar se godi.

Sprejmite odgovor, kakršenkoli že bo. Če se izkaže, da ste rojen Ljubimec Življenja in morate srčnost izživeti, potem nosite njeno breme in Veličino, ne da bi kdaj spraševali za plačilo od zunaj. Ustvarjalnost rabi svoj svet, vse najde v sebi in v naravi, ki je isto z njo.

Tudi, če se izkaže, da dejavna Ljubezen Duše ni za vas, vas spoznanje lastnega sveta ne bo razočaralo in vas bo od tam naprej vodilo po svojih poteh. Da bi bile dobre, bogate in široke je želja, ki se pridružuje vaši, da tiho in resno odraščate svoj razvoj. Najhuje bi ga zmotili z gledanjem navzven in pričakovanjem odgovora od zunaj. Najvrednejša vprašanja vam lahko odgovori le samo-preiskovanje v kaki najtišji uri.

Ob-Red-nost je plamenenje trojnega ognja
Ljubezni, Resnice in Moči,
ki ga z vsakokratnim potopom vse bolj razplamtevate.

Nanj polagate polena preživelih zaključkov in spoznanj, ki vam kalijo notranjo čistino in zabrisujejo srčne pobude. Bivate ob Trojni Rednosti, ki vas ne zapusti niti med vašim brezskrbnim spancem. To je čudovita uresničitev poslanstva, s katerim ste sem prišli.

Od tu boste videli, da so vaši zaključki tako oddaljeni od Resnične sporočilnosti Duše kot noč od dneva. Ne gre zaupati nekomu, ki je Moč nad sabo prepustil ideji, da sami nimate nič pri tem, kar se vam godi. ObRednost vam povrne dostojanstvo Gospodstva nad seboj!

Živi svoja vprašanja zdaj!
Morda boš nekoč v prihodnosti,
postopoma, ne da bi opazil,
zaživel svoje odgovore.

Rainer Maria Rilke

Neresničnost tuje misli, ki ste jo sprejeli vase, ima svojo gravitacijo k uresničitvi. Mora si vas podrediti, da bi obstala. Vaša Suverenost je grožnja, ki ji ne pusti blizu. Misel naravno zgubi Moč nad vami, ko doumete, da vam Suverenost ni bila nikoli zares odvzeta. Od nekdanj ste Suvereno svetlobno bitje, razen če hočete misliti, da niste, kar vam sicer odvzame Moč, ne spremeni pa dejstva, da ostajate Suvereni in iz nje odločite, da Moči ne želite.

Ko bi namesto lastne ali tuje vsebine glav, doživljali ljudi in njihovo obnašanje, bi se vam nemudoma razgrnila ne-potvorjena Resničnost, ki razgalja osebno in kolektivno Dušo človeka v vseh njegovih teminah, morda hujših od srednjega veka.

Proces izlivanja notranjih lepot vas drži docela prisebne in ohranja vašo Celovitost zbrano v sedanjem dogajanju. Ta vas sili v izklesovanje bisera v sebi, ki ste ga do sedaj prepogosto pretapljali v 'tržne izdelke', ki neugledno nadomeščajo vaše vse-močno svetlobno jedro.

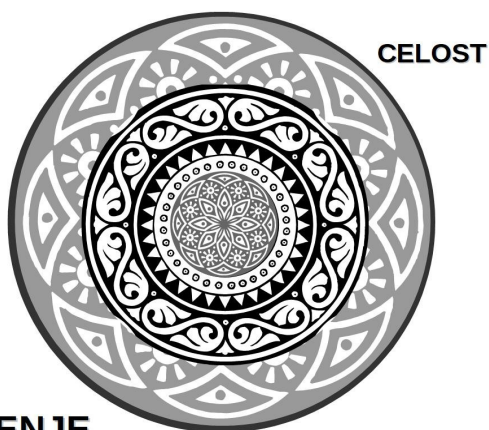
Mirujoča, čuječa, tiha prisotnost postaja stalnica vašega Življenja, ki si jo ne drznete prekiniti niti z enim skokom pozornosti v čas, ki ga ni, vedoč, da bi vam to skalilo pogled na Celoto. Znanje, ki ste ga pridobili, vam ne bo nikoli dalo te Jasnosti! Ostajalo bo kot pogled skozi ključavnico, skozi katero vidite le območje, ki ga znanje pokriva.

Z zanemarjanjem trojnega dušnega ognja, Življenje ostaja nerazumljena nemost. Le žar Ljubezni, Resničnosti in Moči zmore presijati tančico, ki prekriva resnično Bogastvo Življenja in prodreti v Čudo-vitost, ki nikogar ne pusti mlačnega. Če vas obdajajo čemernost, nezadovoljstvo, nenasitnost, jeza in mlačnost, lahko veste, da še niste začeli Živeti.

Razplamtel trojni ogenj zre v Resničnost Enega Dogajanja, ki mu je razrez Celote na posamezne dogodke tuj. Kako bi sploh lahko določili začetek vas? Bi znali z gotovostjo oceniti, kdaj ste se začeli in od kod naprej vas lahko presojamo? Niste še gotovi! Vaša zgodba še teče in čudeži se vzdigujejo v nebo na gosto kot kresnice pozno spomladi.

Morda je prepород neobčutljivih v čuteča bitja tisto,
kar nas na zadnji dih opere vsakega obžalovanja.

Če vas nepripravljenost zaloti v presojanju Dogajanja, se spomnite stare zenovske prilike:

Starec je imel odraslega sina, ki se je rad ukvarjal s svojim žrebcom. Nekega dne je padel z njegovega hrbta in si zlomil nogo. Vaščani so starcu govorili: 'Kakšna škoda! Kakšna škoda!' Starec odvrne: 'Morda? Bomo videli!' Teden dni kasneje je v vas prijahal vojaški poveljnik in novačil fante v vojsko. Starčevega sina, zaradi

poškodovane noge, niso odpeljali in vaščani so pritekli k starcu: 'Kakšna sreča! Kakšna sreča!' Starec odvrne: 'Morda? Bomo videli!' Neke noči je divjala nevihta in žrebec je pobegnil v divjino. Sin ga je šel med bliski nemudoma iskat. Vaščani so jamrali: 'Kakšna škoda! Kakšna škoda!' Starec tudi tokrat odvrne: 'Morda? Bomo videli!' Čez tri dni se sin na žrebcu vrne s čredo divjih konj in vsi so vpili: 'Kakšna sreča! Kakšna sreča!'

Oblikovanje umetnosti

Ustvarjalec ljubi nepopačenost Življenja bolj kot vse. S tišino in občutenjem razveseljuje svojo Dušo, s katero občuje o stvareh, v katerih je brezimno sam. Ustvarjalec, kakor divja žival opreza za nitmi, ki jih tke Življenje, da bi prepoznal trenutek, v katerem ga Življenje uporabi za svoje Delo. Zgoditi se mora cela konstelacija stvari, ki se časovno usklajene, zlijejo v zelen izid, ki se nikdar več ne ponovi.

Ustvarjalec ne dopusti, da si ga ironija vzvišenosti podredi, zlasti v ustvarjalnih trenutkih. Uporabi jo kot dodatno orodje za razumevanje Življenja. Ob čisti rabi, je tudi ona čista. Če vam je predomača, če se bojite, da bo prerasla v ciničnost, jo postavite ob bok kaki veliki stvari in pred njo bo postala majhna. Išcite globino stvari, tja se ironija nikoli ne spusti. Ko se boste spustili do roba vseh velikih stvari, se preiščite, ali res izvirajo iz vašega bitja. V luči velikih stvari se bo od vas odluščilo tuje in naključno, ostala pa globina uvida, ki vam je prirojena. Postala bo resnično orodje in se uvrstila med sredstva, s katerim boste oblikovali svojo umetnost.

So stvari, ki ustvarjalca utirijo, kadar izgubi Jasnino. Sveto pismo, visoka besedila, dela Živih umetnikov, narava in nekultivirana drevesa, so prostor zatekanja, ki jih ima vedno ob sebi. Ko doživi prvi uspeh, ga doživlja naravno kot dete, ki se prvič postavi na noge. Potreba Duše po Lepotah ustvarjanja prvokrat okusi sadež, ki ga nemudoma prepozna za svojega. Appetit Duše postaja večji in vse bolj gotovo stopa po poti samo-izraznosti, ki elegantno pluje med čermi neresnic. Prvo ustvarjanje prižge žarišče, ki ga privablja k sebi kakor luč vešč. Prvi vonj predrami njegove speče brbončice po dušnih Lepotah, ki jih nikdar več ne zapusti.

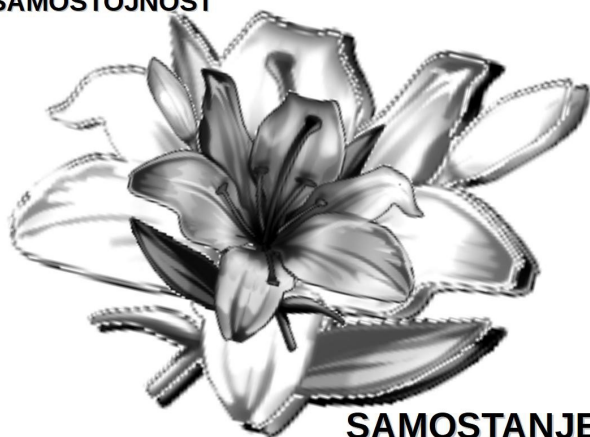
Kako bi le mogli nazaj v zadovoljstvo z nepopolnim, ko doživite najrahljši vonj Življenja in težo Njegovih najvišjih spoznanj? Tu ni ničesar, kar bi bilo premajhno, vsako najmanjše dogajanje se razgrinja kot usoda. In usoda je kot čudovito, široko tkanje, v katerih neskončno nežna Roka vodi sleherno nit.

Kdo bi ne hotel vedno svežo Naravnosti potem, ko jo je enkrat prešel zamaknjen? Ustvarjalec ne pogreša pravljíčnosti, ker jo najde ob vsakem proniku v lastne globočine. In zmeraj hvaležnejši je. Njegovo gledanje je vse bolj preprosto, razumevanje globje in Življenje bolj radostno. Ne moti ga stegovanje temine vse naokrog, ki se zaman trudi, da bi ga odvrnile od lastne čudovite in nedotaknjene Naravnosti. Njegova nedotakljivost izvira iz popolne odsotnosti zanimanja za ves svet.

Samoniklost Duše

Pot do naravnosti je pravzaprav ne-pot. Odstraniti morate asfaltne ceste kolektivne misli in zabresti v brezpotja notranje bujnosti. Izogibajte se kritičnega branja, družbene množičnosti, pristranskih sodb in besednih iger brez trajne vrednosti. Umetnine so neskončno samotne in z ničemer tako malo dosegljive kot z ubesedovanjem. Le Ljubezen jih lahko dojame in je do njih pravična, ker jih preceja skozi lastne občutke. Postopna notranja rast vas bo pripeljala do vedno novih odtenkov doživljanja in vas vse bolj poglobljala v zaznavanju niti Življenja. Rast, kot vsako napredovanje, mora izvirati globoko znotraj in ga ni mogoče z ničemer pospešiti od zunaj. Vsak dregljaj Življenja pustite počivati v razumu nedosegljivem, da dorase. Nato z veliko potrpežljivostjo in ponižnostjo čakajte na uro poroda novega razsvetljenja.

SAMOSTOJNOST

SAMOSTANJE

Tako si lahko upodobite Življenje Ustvarjalca, ki kleše svojo Naravnost iz kalupa podružbljenosti. V ustvarjanju časa ni, je ves čas. Zori kot drevo, ki spokojno stoji sredi pomladnih viharjev, brez strahu, da ne bi dočakalo poletja, kot bi pred njim ležala večnost. Je brezskrben in tih in vsak dan svež, učeč se iz bolečine, ki ji je hvaležen.

Tako kot je z vsakimi Dobrimi stvarmi, ki vas dramijo po še višjem seganju, se ne bojte naslednje negotovosti, čeprav je to bolečina, ki lahko spet vse razdene in Ljubezen obrne v nevredno. Ne pustite si vzeti samostojnosti in nedolžnosti. Dvomite v vse, kar do vas pride od zunaj in se pritisnite ob lastno Čistost, ki ob vsaki sorodnosti prijetno vztrepeta. Oh, ta čudovitost Žive Duše, ki vas ne bo pustila na cedilu, nikdar! Izgrebite si pot do nje, nato jo držite čisto in ne popuščajte pod težo umazanije, ki se morda zgrinja nad vas.

Dejavna Duša vas oddalji od kolektivne misli
in kot oaza čistosti sijete sami iz sebe.

Prerezali ste verige s svetom in se postavili na lastne noge.

Če se zdi, da se zdaj odločate vi, bo to verjetno izrečeno iz navade. Odloča se ljubeč instinkt Duše, v kateri ni vaše predhodnosti.

Gotovost Dušne presoje izvira iz Popolnosti
in ostaja jasna luč v zapletenostih uma.

Njen jezik je vseobsegajoč naboj neizpodbitnega doživetja.
Je svetlobni tok, ki vas prebada skozi trebuh in cele prežame.

Instinkt Duše je popoln kot njen Vir. Deluje kot zlati prah z metuljevih kril, ki rosi prijetno domačnost, kateri zaupamo. O, kakšna brezhibnost dobrohotnosti Življenja!

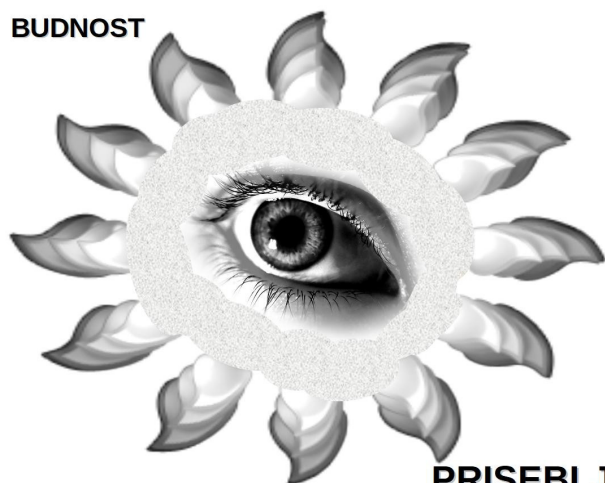
Ne poznate naravnosti Svobode!
Ne veste, kaj je, ne kako do nje,
a Duša vas izpolnjujoče pripelje Domov.

Dušno rojstvo se vam šele začenja dogajati. Sami znate komaj kaj brati njeno govorico. Z ničemer ne morete njenega dela slabše pogoditi, kot z ubesedovanjem. Vedno pride do večjih ali manjših nesporazumov. Malo Resničnih stvari je lahko umljivih, kot nam radi dopovedujejo. Večina dogodkov je neizrekljivih, zgodijo se v prostoru, v katerega ni nikoli stopila beseda. Od vseh najbolj neizrekljiva v skrivnostih obstoja, je intuitivnost Duše, katere Življenje, ob našem, ki mineva, traja.

En sam pripomoček je, da ga oživite; pojdite vase. Prenehajte se ozirati navzven, raziščite nagib, ki vas sili k naravnosti. Presodite, ali razpreda korenine v najgloblje predele vašega srca. Priznajte si, ali bi vam bilo za umreti, če bi ne mogli uresničiti njenih želja? Predvsem pa, v najtišji nočni uri se vprašajte, 'Moram Ljubiti?' Grebite vase za temeljitim odgovorom. Če je vaš odgovor trden in jasen 'Moram', prilagodite Življenje tej potrebi.

Pripravljenost

BUDNOST

PRISEBLJE

Tudi v svoji najravnodušnejši uri, mora vaše Življenje postati znamenje in pričevanje tega hotenja. Potem se približujete naravi. Potem poskusite, kakor prvi človek, kaj vidite, kaj doživljate, kaj ljubite in kaj izgubljate. Iskreno se veselite Veličine Življenja, ki jo luščite izpod prekriva družbeno dogovorjenega, le zgubiti se ne

smete v njej in se spremeniti v pristaše taistega utesnjujočega posilstva, ki se ga očiščujete.

Vaša pot bo polna bolečine in časne žalosti, ki bosta vznikala ob zvestobi svobodnosti in drugim dopuščala tesnobo konvencije. A to je pot, ki ustvarja resnične usode, daje več priložnosti za Veličino in več poguma za Ljubezen.

Vaše Življenje postaja vse bolj nizanje izlivov Odličnosti, osvobojene pred-pripravljenih odgovorov na življenjsko Enkratnost. Čeprav ne poznate poti Življenja, ste z Njim vselej pripravljeni Nanj.

Zdaj ste v prostoru Življenja, ki vas zasipava s Svojo Širino in razglednostjo. Če je v vas Ljubezen do neznatnega in preprosto zaupate nečemu, kar izgleda revno, potem bo postalo vse lažje in skladnejše in vam razgrnilo Logiko, po kateri Življenje Dela. Jasnost ne more bivati v razumu, ki za Življenjem zaostaja za dolžino svoje razlage, temveč v vaši najbolj skriti Zavesti budnosti in vednosti.

Sprejmite nerešenosti svojega Življenja in odgovorom pustite zoreti v času. Včasih, v kaki tihi uri ali sredi posvetnega opravka, vas odgovor zadene. Zato ne tuhtajte za njimi in jih ne vlecite iz svojega znanja, ki vam odgovora ne more dati ali ga ne bi mogli zaživeti. Ravno za to gre, da odgovore zaživite in potešite potrebo Duše po vzpenjajoči rasti vedno novega in ostajate nedotaknjeni z odgovori, ki pridejo do vas skozi ubesedovanje.

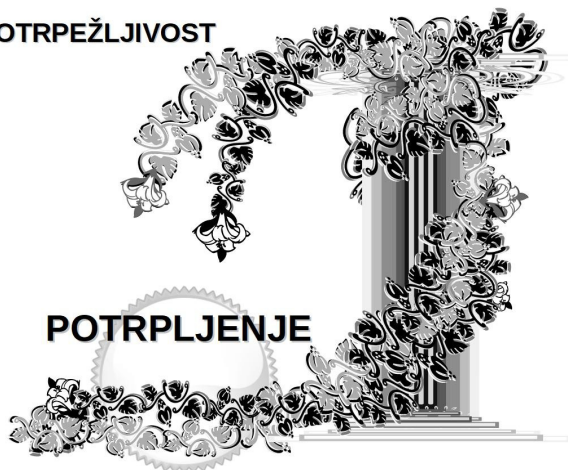
Vzgajajte se za sprejem odgovorov, ne tvorite jih, le držite se v Pripravljenosti, da jih zaživite z velikim zaupanjem, brez pomisleka in omahovanja, ko pridejo do vas. Objamejo vas kot neka nujnost, ki jo ne morete zavrniti.

Predolgo ste se vrivali v ospredje in znova in znova prehiteli umirjen ritem Življenja, ki usklajuje nepreštevne dejavnike, da lahko ob pravem času stke Popolnost enega trenutka.

Navaditi se morate čakati, potrpežljivo in dejavno čakati. Dovolite Življenju proste roke pri Ustvarjanju. Prerastite idejo, da veste, za kaj gre! In da veste, kako se Življenju streže! Védenje Živite, nikar ga verbalno ne vtiskajte na drugega. To je prestop čez prag življenjskega, v katerem ni govorjenja, ni poučevanja, ni poseganja v svet prostor duhovne intime drugega! To je resničen zločin proti Življenju, ki je med Zemljani utečena praksa!

POTRPEŽLJIVOST

POTRPLJENJE

Kadar prestopite v smrtno, privolite v nasvete, do katerih niste sami prišli in izgubite Pripravljenost, ki s svetlobno mrežo lovi odgovore iz etra Življenja. Niti ne mislite, da veste, kdaj je pravi čas za kaj. Če se vam mudi, ste gotovo nepripravljeni. Zato, če v sebi ne čutite tihe pričujočnosti, ki opreza za življenjskimi odgovori kot lovec na plen, potem spustite vse iz rok in naredite vse, da si Pripravljenost povrnete.

Primer: Nekoč je na otroški gozdni odmik prišel osemletni kljubovalen otrok, ki je nasprotoval vsemu. Zavrnil je vsa povabila na skupno druženje. Nemirno je drezal v ogenj in razmetaval iskre po suhem listju naokrog. Lahko bi ga prijeli za roko in ga s silo odvrnili od nevarnega početja, ga obvarovali morebitne opekline ali zanetenja požara.

To bi bila pot arogantnega uma, ki 'nima časa' čakati na naravno rešitev. Duša Ustvarjalka bo zaupljivo občudovala Življenjsko Dogajanje iz varne razdalje, s katere pazi na otrokovo početje, drugim otrokom pa dovolila osvobojenost od načrtovanega z zaupanjem, da jih bo Življenje navdihnili za spontana neškodljiva početja. Resnično vam povem, to je bilo za njih največje darilo! Otrok je potreboval dan in pol budne pazljivosti in 'zanemarjanja' drugih otrok, da se je odgovor zgodil. Opekel si je prste ene roke in se jokaje dovolil stisniti v tih objem. Nobena beseda ni potrebna! Nobena! Življenje bi ga lahko obvarovalo opekline, a bi mu s tem vzelo izkušnjo, ki ga je rešila kljubovalnosti. Rahlo pordečeli prsti so majhna cena za veličastno ozdravitev, ki so jo prinesli in bili obvarovani tiranije. Otrok se je razživel v pravo otroškost, ki je od 'rešitve' dalje, uživala in sodelovala pri gozdnem odmiku.

Vrhunska rešitev, ki jo soustvarjamo z videnjem Inteligence na delu in dovoljevanjem njenega ritma. Nad opečenimi prsti ne moremo biti presenečeni, lahko jih pričakujemo, a tiho vedenje nekje v drobovju ne dovoli, da bi posegli v Red Življenja in Mu preprečili uresničitev najboljše rešitve. Vselej potrpljenje, vselej čakanje in čakanje in pozorno opazovanje... in ne boste zašli.

Naravno je, da se ustrašimo, a kot knjiga napisana v tujem jeziku, nam tudi nemuden odgovor ne bi pomagal, ker ga ne bi razumeli, ne zaživali.

V sebi nosite možnost za upodabljanje in oblikovanje čistega načina Življenja. Zdi se vam, do je svet daleč stran, to pa zato, ker se širite. Zdi se vam, da ste daleč od sebe, da bivate med zvezdami. Veselite se svoje rasti, v katero ne morete vzeti nikogar s seboj. Bodite potrpežljivi in nežni do teh, ki jih zvezde še ne kličejo. Bodite pred njimi gotovi in mirni in jih ne mučite z Zaupanjem v gotovost notranje čistosti, ki je ne morejo razumeti.

Kot ključovalen otrok iz primera, vam nesijoči pogledi soljudi ranjujejo srce in razkrivajo siromašnost življenjskih pogojev, v katera privoljujejo. Tudi oni so bili kot otroci nemilostno pahnjeni v brezčutni svet odraslih, pred katerim se je njihova Živost zaščitila z oklepom, ki ga še danes ne upajo odvreči.

Ustvarite si z njimi preprosto povezavo, ki vsem daje prostor samozgradnosti. Ljubite jih kot Življenje v tuji obliki. Ostajajte zadržano samosvoji ob njih, nikar pa jim ne poskušajte ugajati. Vi imate pogled odprt na širjave Življenja in zaupate, da Življenje Dela tudi zanje. Le vseobsežna Modrost Življenja ve, kaj vsakdo razume, kdaj je pripravljen in voljan za notranje premike. Vi ne veste!

Življenje, katerega obraz spoznate lahko le neposredno skozi notranjo tihoto, je edini Smisel vreden vašega diha!

Ko bi videli, kako umetelno ste se prevarali, ko ste edini Smisel, ki vaša dela naredi pomenljiva, nadomestili z neuglednim in ponižujočim ponaredkom, vas ne bi nikdar premamil k sebi. Morda ga še vedno ne vidite, morda vas še vabi v svoje megle. Morda le tajite iskrenost zaradi pomanjkanja vaje. Če je temu tako, je dobro začeti s prenehanjem metanja netiva vanj, da plamen odvisnosti popusti in dovoli svobodo manevriranja.

Pretres v Umetnino

Vzdrževanje neživega je energijsko zelo potratno in izčrpavajoče. Otroci intuitivno prepoznajo nevrednost ciljev odraslih, ki jih ne morejo in tudi nočejo razumeti. Njihova govorica je izvirno doživljajska, zato ne razumejo besed, s katerimi jih učimo obnašanja in zametavamo njihovo sveto prvinskost.

Verjemite v Ljubezen, ki je shranjena za vas kot dediščina. Verjemite, da je v tej Ljubezni Moč in Blagoslov, ki vam ga ni treba za nič zapustiti. Dobro je, da dopustite uvidom, da vam razgrinjajo, kar ste na silo postavili v prostor, pripravljen za goreče gibanje Ljubezni. Stopajte na pot, ki vas dela samostojne in preiskujte najbolj

notranje Življenje, ali se počuti ujeto v mejah, ki ste si jih postavili? Bodite previdni pri vstopanju v svet človeških dogovorov, ki ne puščajo prostora za zaupanje srčnim nalogam.

Samota vam bo tudi sredi najbolj tujih zadev opora in zatočišče, iz nje boste našli vse svoje poti. Stremite k pogojem, ki vam puščajo prerijsko prostranost samo-izraznosti brez cenzure? To je brezmejen prostor, očiščen spomenikov bahaštva in naključnih ostankov nekega drugega časa in Življenja, ki ni vaše in naj vaše tudi ne bo.

Preiskujte se in vsako najdišče zgradb postavite v Jasnino Duše, da jih preverite v njihovi Resničnosti; v njej bodo zasijala v svoji Lepoti, če so intimno vaša, ali pa se upepelila v prah, če so spominki potovanja po tujih deželah. Tuje za vas nima vrednosti, je brez srca in ne pustite se prevarati množicam, ki jih še občudujejo.

Lepota je povsod, večne vode se pretakajo in razlivajo v mnogovrstnih niansah in skozi vse pore vaše Duše. Ne bojte se, da bi vam bilo kaj od Resničnega lahko odvzeto. Oh, strah vas bo hromil le v prostranstvih izmišljenega, ki vas drži kot žival privezane na lastne ničeve stvaritve in lahko menjavajo lastnike kot ponošene hlače. Vaše najdbe so nedotakljive s tujo roko, v to se boste gotovo prepričali, kakor hitro jih najdete. One se izlivajo skozi vaše telo v Življenje in so samo vaše Umetnine, četudi se vam zdi, da pri njih nimate nič, razen tega, da jih ljubite in živite.

Vaš dotik postane nežen kot pajčevina, ki skrbno presoja, kdaj se sme vtikati v popoln Red Življenja, da se ne zaplete v nerešljive vozle. Prisluškujte trenutku, ki je in iščite razpoke, skozi katere smuknete v izživljanje srčnosti.

Iščite tišino, v kateri si smete obetati
vse najvišje, najboljše in najbolj vaše.

Tolteški vidci, ki so Umetniki najvišje svobode, so se pri občevanju s človeškim svetom zatekli v *nadzorovano norost vidcev*. Lahkotno in radostno jih je vodila skozi svet, ki si ga je človek poveznil čez Resničnost, in ki ga resno in stresno zagovarja. Umetnost Ustvarjalca je nadvse spretna in elegantna plovba skozenj, ne da bi za seboj pustil kako sled, ki spominja na samo-pozabo.

Zadovoljstvo

Od tu, kjer ste zdaj doma, se zadovoljstvu, ki kakor podtalnica neusahljivo brbota pod vašimi nogami, ne morete izogniti. Vaše noge so potopljene v sok zadovoljstva, ki kaplja iz zvestobe srčnosti. Vse bolj postajate prosojna sijajnost, s katero bredete po brezmejnosti kot oralo, ki pripravlja teren za vznikanje številnih drugih osebnih Lepot.

Nezadovoljstvo je izpuh samopozabe.
Zadovoljstvo je eter Naravnosti.

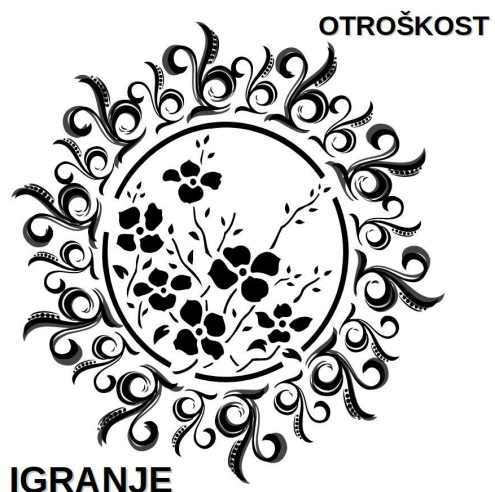
Biti preprost in biti naraven, tega se morate znova naučiti. Ne dajte se prevarati strahopetnosti, ki vam šušlja, da vas srčnost pušča samotne in se daste zapeljati odslikavi lastne misli, ki biva sama. Srčnost je vaša Celovitost, ki zmore puščavo do roba napolniti s čudovitostmi Življenja.

Magija najgloblje ustvarjalnosti vas odkritosrčno zapelje v širok in prostoren prostor, povezan z velikimi stvarmi, ob katerih pridobitve zemeljskega časa postanejo neznatne in nevredne vaše navezanosti. Le vaša samotnost vas postavi v globoke, v matrico Življenja odtisnjene zakone, ki jih nič več ne berete, le Živite. Kalup, ki ste si ga zgradili okoli svoje naravnosti, odpade z vas kot krasta iz zaceljene rane.

Tako stojite prosti tozemskih ciljev in zaceljenih ran, na novo rojeni za Življenje, ki se mu brezskrbno pustite voditi, kakor Mu je ljubo. V zvestobo svojemu srcu ste se že davno prepričali in za dvome v vas ni več prostora. Kot sestradanca, ki se je celo Življenje odrekal dušni hrani, zdaj segate po vsaki priložnosti, da bi jo lahko izživali.

Če se vam zdi, da so Lepote izginile z obličja Zemlje, in da vam je prepuščanje lastnim prividom posesalo vse moči, vam potop v tišino srca zagotavlja, da so še vetrovi, ki gredo skozi drevesa, še je veliko dogajanja, ki se ga smete udeleževati. In otroci, kakršni ste bili tudi sami, so še vedno žalostni in srečni. Če se boste spomnili kake svetle iskre otroštva, boste ponovno stali samotni sredi viharjev, kakor stojijo otroci samotno pred ničevim svetom odraslih.

Če vam je misel na samotno in tiho, tako ljubo otroštvo, tuja in se vam zdi, da ne morete več verjeti v Lepoto Življenja, ki je povsod navzoča, takrat se vprašajte, ste se kdaj zares izgubili? Ali ni prej tako, da se še nikdar niste zares imeli? Le kdaj naj bi se imeli?! Še kleni odrasli se šibijo pod težo samospoznanja, ki vas zadene kot pronikav pogled Boga v jedro vaše Duše.

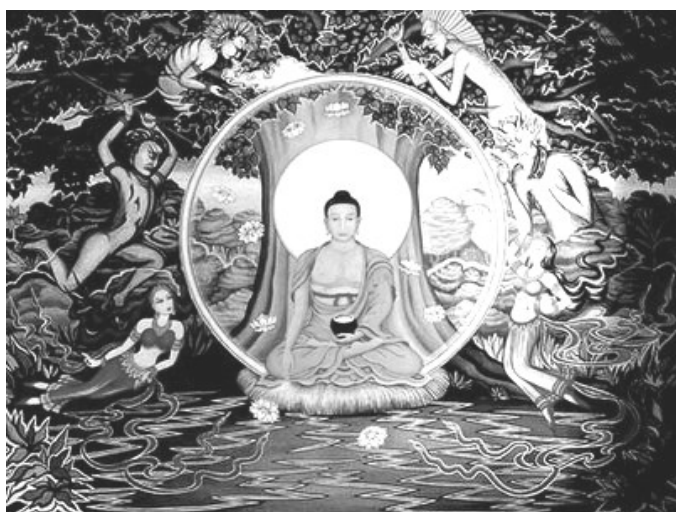
Mislite, da je vaša Pristnost kot dragocen kamen,
ki ga lahko izgubite nekje na poti?
Če spoznate, da je v svojem otroštvu niste poznali,
če občutite, da je tudi zdaj nimate,
potem sami sebe, ki se nikdar niste imeli,
ne morete pogrešati kot pretekle
in se iščete, kot bi bili izgubljeni.

Raje pogledajte, kot da šele prihaja, kot da je končni sad vaše poti. Vrzite rojstvo svoje Pristnosti predse in ne mislite, da ste preživeli svoje življenje kot kastriranec. Vse, kar se zgodi, je zmeraj znova začetek. Ali ni ljubše videti začenjanje v vsakem koraku, v katerem je svežina navdušenja, in obenem v vsakem trenutku videti zaključevanje, ki v sebi obseže vse?

Kakšno bi bilo vaše Življenje,
če bi ta, po katerem, hrepenite, že bil?

Jemljite najslajše kot premorete iz tega trenutka in ustvarjajte to, po čemer hrepenite in vaše potovanje bo izpolnjeno. Vsak trenutek na novo in znova začeto in dokončano. Tudi z malim, z neznatnim, tudi s samoto in z molčanjem, z vsem, kar storite sami, brez pomagačev in privržencev, iz lastne potrebe po Ljubezni, se ustvarjate. Sebe in Življenje boste doživeli, kot ga ni doživel še nihče.

Kaj bi vam moglo odvzeti upanje, da ne boste tudi vi nekoč slavili svojo zmago s koraka v korak in prižigali luči kot rosne kaplje, kamor koli stopite? Se lahko zalotite v sanjanju, da zadovoljstvo samo-

uresničevanja stori, da vznikajo cvetovi, kamor vam zanesejo oči? Si lahko zamislite, da vas črnina sovraštva nič več ne plaši, temveč navdihuje v presvetlitev z lastnim žarkom Moči? Zmorete verjeti, da vaš žarek seže onkraj vidnega in sprejme vase cel Svet? Si lahko predstavljate, kako prečesavanje z žarkom spreminja sive mrtve skulpture v Žive, sijoče stvari?

Oh, če si lahko vsaj zamislite podobo, ki vas privlači,
potem ste jo že Ustvarili! Ste Mag in Maginja Luči,
ki se spomni svoje brezmejne ustvarjalnosti!

Vaša širina duha določa meje možnega! Karkoli nastane iz dostojanstvenosti dejavne Duše, je vredno vaše pozornosti, vse drugo zanemarite. Ste gospodar svoje Duše in hočete jo videti ustvarjalno v prostranstvih Ljubezni. Berite Dušo kot Sveto knjigo, v kateri je jasno, da se je morate držati kot se veja drži Drevesa, ne dodana, izrasla iz Njega.

Valuta Življenja

Nič se nikoli ne zmanjša
in nič ne morete narediti,
da bi karkoli povečali.
Življenje je brežhibno
pretakanje in prelivanje
polnin v praznine.

Malo vemo, tudi ko dospemo do Modrosti srčnosti, a eno je, da je težka pot gotov znak pravilnosti izbire. Težko je tiho prenašati napore Življenja. Lažje se je nanje burno odzvati, ob tem ustvariti veliko hrupa in razposlati iz sebe veliko puščic, ki zadevajo srca ljudi, ki enako kot mi, ne premorejo krotkosti lastne srčnosti.

Tudi ljubiti je težko. Ljubiti človeka, to je morda najtežje, kar vam je naloženo, kot krona Umetnine, katera postajate. To je vaja, zadnja preizkušnja, ob kateri se je vse poprej zdelo le priprava. S celotnim bitjem, z vsemi močni, sklenjenimi okoli samotnega, k višku bijočega srca, se učite ljubiti.

Težko se je popolnoma predati in se izničiti za Življenje. Težko je sleči kraljevsko oblačilo, čeprav obstaja le navidezno, kot si nadeti meniško haljo resničnega ljubimca Življenja, ki ga nasitijo le zvezdne širine.

Ne mislite, da je Življenje milostljivo. Življenje je, kar je, ne more mimo sebe in prestopiti v to, kar ni. Niti ne mislite, da ima Življenje to, kar imate sami, možnost zavrnitve Samega sebe. Življenje ne ve, kaj je to umiranje, ne razume mlačnosti, ne pozna pozabljenja! Zanimanje srčnosti ne pride brez cene. Oljenka, ki je bila prižgana ob svitu vašega Življenja, rabi nova in nova netiva, da jo plameni v ohranitev in rast.

Kako dobrohotna in navdihujoča je njena Živost, ki še živi v nasmehih majhnih otrok. Morda ne čutite več njenega utripa, vseeno vedite, da je še vedno tam kot budna priča, ki čaka vašo nujo, da si razjasnite sebe. Tudi njena večnost ni zagotovilo, da bo večna tudi ostala. Morda je večna njena oblika, ki lahko ostaja tudi prazna, obsojena na mirovanje v temi.

Morda se zdi prestopanje čez prag smrti praksa, ki ji sledijo mnogi, ker ne opazijo cene, ki jo plačujejo za to. Stremite za notranjo jasnino, ki vas zmore obvarovati pred lastno zaslepljenostjo, ki jo še niste obsvetili z lučjo. Privoščite si veliko odmikanja od lastnega vrveža in brezcilnosti sveta, dopustite odmaknjenosti, da vas vrne na pot srca. Nikar se ne ozirajte za glasovi, ki vam bijejo v uho, raje oprezajte za ritmi, ki jih upeva vaše telo.

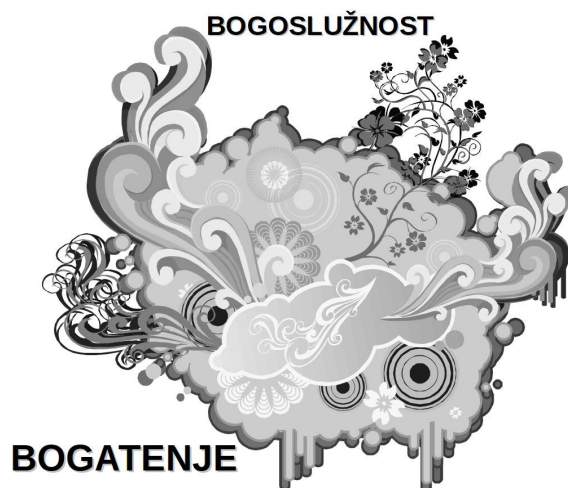
Naj samota postane vaša zaveznica pri najneznatnejših premikih. Spoznajte v njej prijateljico, ustvarjeno za navdihovanje resničnega.

Morda vas površnost sili v oziranje drugam, kamor bi lahko prenesli vzrok lastne zatajitve. Ne čakajte do zadnjega, da bi si zazrli v oči, ne odlašajte z odkrivanjem svoje srčnosti. Vsak zamujen trenutek vas bo stal kaplje Moči, ki bi jo lahko usmerili v prebujanje dušne Ustvarjalnosti.

Znebite se nekoristnih miselnih zvez, ki vas držijo v šahu. Osvobodite se nevrednih prijateljstev, ki vam pijejo kri. Pozabite na to, do česar ste včeraj prišli in vztrajajte v vedno svežem odkrivanju lastnih notranjih bogatij. Dovolite si vreti na plan, morda sprva kot droben gejzir, ki le redko zabrbota, nato vse bolj smelo kot akrobat. Opazili boste, kako lačni ste bili zares, kako neuspešno ste s ponujenimi 'briketi' poskušali nasititi intimno izgorevanje, ki plameni le na polenih vaše pristnosti.

Udejanjena hvaležnost

Začnite dan s spominjanjem notranjega obilja. Kakor zmorete si ga predočite v živo pred notranje oko. Dovolite, da se podoba poveže z Bogastvom Življenja, začutite, kako skozi vas, kot skozi ojačevalnik, teče Polnina Življenja. To je dovolj, ne potrebujete drugega, da boste mogli najbolje odplesati skozi preizkušnje vsakdana.

Ne mislite, kako boste opravili to in ono,
se soočili s kako neprijetnostjo, ki jo dan morebiti prinese.
Ne domišljajte si, da veste, kaj bo, in da lahko zdaj kaj naredite,
da boste potem bolje speljali.

Ne zamudite, kar vam Dogajanje ta hip omogoča!
Sprevideli boste, kako smiselno, čudovito, časovno usklajeno
in vsebinsko domiselno utripa Življenje,
kar ste do zdaj morda iz malomarnosti spregledali,
celo čutili potrebo po 'izboljševanju'.

To je veličastno..., osebni 'padec' v Tok Obilja, mu dovoliti, da prinaša in odnaša, kar mora in se ob tem radostiti, da ste voljno orodje Njegovega razdeljevanja. Ne izpustite priložnosti za obdarovanje, razdajajte se primerno in tiho, brez fanfar, ki najavljajo vašo dobrotljivost. Naj pridobivanje in izgubljanje postane zavezništvo Večnega kroga in vaša odskočna deska v prostranstvo Svobode.

Žarišče

Kot stenj sveče, tako je žarišče kot žarek z enim koncem pomočen v globine Duše, z drugim plameni, kar v njem izgoreva. Nobeno področje vaše celovitosti ni tako zasuto z zmotami, kot je žarišče.

Trudite se, da nekaj postanete, kopičite, da bi posedovali, velike napore in dosti časa vlagate v ta kalup, ki maliči vašo pristnost. Hočete verjeti v breme na ramenih, zaupate, da vas bo pripravilo na nepredvidljivo prihodnost. Preteklost pritiska na čistost Življenja z vse bolj starim in vse težjim bremenom. Kakor nanesejo osebna nagnjenja in prevzemi iz okolja, tako premetava vaše žarišče kot listje v nemilosti vetra. Pogon na zadnja kolesa, z nestalnimi cilji, bolhi podobno hitro in nemirno spreminja smeri. Morda se kdaj vendarle utrudite in ozrete naokrog. Morda vas ponavljanje v zankah preteklosti zbistri jasneje kot strela v temi.

Stenj žarišča nikar ne potopite v pridobitve tega sveta, ne bodo vas nasitila in nikakor ne nudila hvaležnosti omamnega vonja, ki spremlja izvirnost pristnega. Spoznajte, da žarišče ostaja naravno v svoji legi, če ga le ne premaknete iz nje, če ga ne izruvate iz Duše in zasadite v plitvine aktualnega, iskanega, dobro plačanega.... konvencionalnega.

Ne bodite premaknjenci, ki z iskanjem pomenljivosti zunaj sebe, izvržejo žarišče v svet, da ga ta zmelje v prah. Stremite za čvrsto usidranost najbolj gorečega plamenenja, ustvarite pribežališče, od koder uhajajo vse vaše niti kot iz istega Izvira, ki poganja korenine globoko v bisto Življenja. Zbirajte se v njem, prekinite vsak poskus razpršitve na preteklo ali prihodnje. Ne zamudite Resničnosti za nobeno ceno.

Dovoljujte dejavnost Duše, neustrašno ji dopuščajte
trojno plamenenje iz žarišča, dokler vas ne pripelje do tega,
da imate lahko vse, kar hočete in doživite Izpolnjenost Celovitosti.

Tedaj morda zaustavite hotenja in obmirujete
v zadovoljenosti uresničenih, ki ničesar več nočejo.

Pristnost ni nekaj, kar imate ali nimate.
Pristnost je zbirka izbir,
ki jih morate sprejemati vsak dan.
Gre za izbiro, da se pokažete resnični,
za izbiro, da ste iskreni,
da dovolite, da se uresniči vaša Duša.

Pristnost je vsakodnevna praksa
opuščanja tistega,
za kar mislite, da bi morali biti,
in sprejemanja tega, kar ste.

2 Vstopanje v neznano

Nikogar ni, ki bi lahko zaživel namesto vas, stopil v vaše čevlje in pot prehodil za vas. Ne mislite, da ste že tam! Ničesar ne mislite, ker misel gotovo prihaja od tam, kamor Življenje ne seže. Sami sebi, pod pokrovom mišljenja, ste edini zaviralec svoje resničnosti. Spominjajte se tega, neprestano se spominjajte, da ne veste! Ta pretkana misel vas bo speljala na svoje vode vsakokrat znova, ne da bi opazili, dokler vaš že ne drži za vrat in ste ji že ugodili.

Dragocena Tolteška zapuščina, skozi praktičen pouk
neprekinjeno izpopolnjevana iz roda v rod 10.000 let,
vas bo zadela s dejstvom, da se stekleni strop ujete misli
zruši po 10 minutni neprekinjeni miselni tišini!

Ste zaslišali svojo misel ob tej trditvi; saj to ni tako veliko? Če je temu tako, ste verjetno še daleč od tišine, že en sam poskus zavestnega miselnega mirovanja bi vam razkril naivnost, ki botruje temu odzivu. Naučite se molčati, medtem ko prisostvujete Dogajanju. Izurite se v tihem zrenju v čudo Življenja brez impulzov nemira in samoljubja, ki ga morajo nemudoma zagrabit za vrat s komentiranjem, s prilepljenem mnenj, ga popisati s simboli, ga strpati v misel, besedo, ga popravljati, krojiti po sebi... .

Dovolite molčečnosti, da vam 'mehko' zruši stekleni strop samozatopljenosti, ki ste si ga poveznili čez brezmejnost, da vas odpre za Resničnost, negotovo v svojem bistvu in ravno zato vselej svežo in znova nanovo.

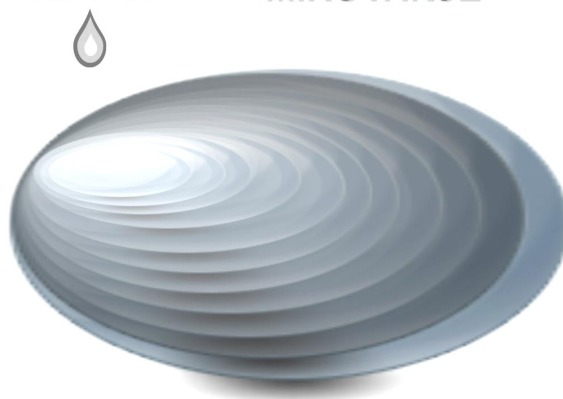
V prostranosti Ljubezni ni strahu!
V sedanjem trenutku ni bremen!

1. korak: Upočasnitev

Pristnost ljubi ritmičnost, uglasenost, melodičnost, ubranost, ljubi glasbo Življenja; tišino, pesem narave, svežino Milosti, ki jo diha, razgibanost gozdov, mehkobo svojega glasu, polnino hoje. Pristnost ljubi čistost vsega in nismo še našli poti, ki bi skozi spoznanja vodila do nje. Kot zapečateno pismo si nejasnost o Resničnosti Življenja predajamo iz rok v roke, ne da bi kdo podvomil v ničnost tega početja in se zaustavil.

MIRNOST

MIROVANJE

Zaustavitev, poteza pristne,
v drobovju prebivajoče občutljivosti,
ki jo razglašenost mehanskega divjanja ubija.

Kdo bi ne obstal v trenu ob tovrstni prebavni motnji? Telo, vaša vez z Modrostjo Življenja, potrebuje svoj tek, spominjajoč na balerino, nežno valujoč, mehko povezan, intenzivno prisoten, lahko silovit, aktivno počivajoč, očarljivo smrtonosen.

Doživljajte sporočilo, brez komentiranja v sebi, dovolite modrosti telesa, da zaobjame seme, ki ga prinaša. Ne pozabite, vi ne veste, ve vaše telo. Upočasnite svoje obnašanje, pritisnite na gumb 'slow motion', izurite se v podaljševanju zadrževanja pozornosti na eni stvari, zavirajte beganje, bežnost, površnost hitrega skakanja iz ene stvari na drugo. Doživeli boste preboj nezavednega, ki ga ustvarja prevelika hitrost divjanja skozi Življenje. Matrica Življenja se bo stkala kot zlata pajčevina pred vašimi očmi, katerih niti vlečete vi, kakor vam narekuje osebna Moč. Šibka jih zapleta, močna razpleta in nateza do ravno pravšnje elastičnosti, ki ni ne mlahava, ne preveč napeta.

Vaja Urite se v daljšem zrenju enega pojava; recimo suhega gozdnega listja, ki ga opazujete tako dolgo, da se podoba listja zabriše in zlije s Celoto. Brezskrbno lahko zrete v oddaljene gore in oblake, v drevesa, pa tudi v rastline moči, v divje zdravilne zeli. Vaja, ki zanesljivo zaustavi energijsko bezljanje, je bedenje visoko na drevesu, kamor se potegnete z jermeni in ste varno in udobno zleknjeni v jermenasto sedalo. Ali pa dolgo časa z zaprtimi očmi prisluškuje gozdu, prasketu ognja, lahko sprva na enem boku z enim ušesom, nato na drugem z drugim ušesom.

Dih dvoživke Zamislite si, da dih potegnete iz sebe; vi in vaše telo razpadeta na dvoje. Dvojnost, ki jo prisotnost diha skrivnostno spaja v eno, razkrije navidezno združenost, ki vas zlahka potegne v utvaro, da ste telo-um. Telo-um je pridobitev, ki jo zažene, ohranja in vzame diha. Je dodatek temu, kar ste in kar ob izgubi diha ostanete. Če bi mogli diha potegniti iz sebe in prisostvovati dogajanju, bi razumeli mejo med jaz in moje.

Diha ne morete doživeti! Doživite lahko učinek drsenja diha skozi nosnici, po sapniku, po dvigovanju in spuščanju trebuha, prsi. Opazite to, poniknite v sam diha, v vzorec diha, v pogon diha. To je Dih dvoživke, poganja mejnost fizičnega, a izhaja iz brezmejnosti Življenja.

2. korak: Odvajanje od samega sebe

Ko začnete doživljati lastno neponovljivost, čeprav soočeni s ponavljajočimi izzivi, doživite navado vseh navad pristnega človeka; ne-navado.

Vaja: K še tako neznatnem opraviu pristopite, kakor prvokrat; počasi, zbrano, natančno, v obvladovanju svojega giba, v prisostvovanju dihu, pred vsem tem pa brez prikrojevanja po svoje, kot mislite, da bi ga morali. Odvajate se vmešavanja v življenjsko Popolnost, vzemite jo tako, kot se vam daje.

Niti, ki ste jih zakvačkali v Popolnost Življenja, morate potegniti nazaj in razvozlati vozle, ki držijo vašo energijo ujeto v neresničnem. Odpustite vse od sebe! Kot s katano prerežite vse niti, po katerih vam energija uhaja iz celovitega prisostvovanja.

Ni sodbe, so le posledice, ki jih žanjete s svojimi naklonjenostmi Resničnemu ali neresničnemu. Kadar govorimo o 'navadah' pristnega človeka, ne govorimo o formah, oblikah, početjih, po-zunanjenih vidikih njegovega obnašanja, temveč o primarni naravnosti, s katero vstopa v vsak svoj miseln, čustven ali telesen gib.

Vse, kar je, je Popolno! Vzeti vse natanko tako,
kakršno je, je velika Umetnost naravnega človeka.

Koliko moči je ujete v labirintih nezavednega! Iz pozabljenja, naučeni gledati stran od sebe, ne opazimo odtekanja energije v stagnacijo nepretočnih mlak, kjer jo ujetost prisili, da iz negovalne ustvarjalne moči postane sama sebi tuja, rušilna sila.

Vaja Osvobodite svoje oči! Poniknite skozi stvari in pojmi se bodo postavili nazaj na svoje mesto. Sprostite se v Popolnost! Spustite nadzor, molčite! Dovoljajte Življenju v sebi, v drugem, v Dogajanju, da Dela Svoje mojstrske manevre!

3. korak: Zaustavljanje sveta

Dotlej še slonite na ideji, da veste, vam privoljevanje v Načrt Življenja ne bo v veselje, pač pa v neznanski napor, ki se mu boste upirali; vse bo proti vam kot odmev vašega nasprotovanja Življenju. Vseživljenjsko ponavljanje utrdi vzorec obnašanja do 'enosti-z-vami', prehitijo vas, preden jih zaznate. Upočasnitev razgrne, te poprej neopažene elemente vzorca, ki se ob osvetlitvi z vašo pozornostjo, razpustijo kot ledene konce na soncu.

Foto Mantiedupinknots Annie Brook

Vaja Ne otežujte si dela, spoznajte, da je vse lažje, kadar ste zbrani v tem, kjer ste. Počutite se Živi; začnite čutiti svojo držo, svoj dih, kako telo hodi, dviguje bremena, kako prežvekuje, kako hrana drsi skozi prebavila, kako se telo odziva nanjo... . Ne vplivajte na procese, le dovoljajte jim popolno delovanje s tem, da se ne vmešavate vanje z neprisebnostjo.

Opazite nianse svojih razpoloženj, vremena, dreves,

vsega..., opazite slutnje, metuljenje v trebuhu ob kaki prijetnosti ali ugriz za vrat v prisotnosti naporneža. Dovolite notranji tišini, da skozi občutljivo eho energijsko lociranje, dela to, kar najbolje zna; brezhibno zaznava in izrisuje pajčolan dinamike Popolnosti. To je videnje!

Ovira, da bi prejeli Vse,
je mlačnost pri spuščanju ničā.
(Slika: Goreča zaustavitev)

4. korak: Zapuščanje cone udobja

Ne določajte si ničesar! Pripravljeni bodite na vse! Pristnost je zanesljiva voditeljica po znova in znova neznanih območjih Življenja. Dozorelost zanjo vam sporoča hrepenenje po prenovi, po resni prevetritvi notranjega prostora. Čiščenje notranjega prostora je dnevna 'navada' naravnih, kot ščetkanje zob. Pristnost ne prenese na sebi madeža temne misli, zaskrbljenosti, dvoma, strahu..., pred počitkom se mora očediti.

Začnite ustvarjati čistino v sebi kot vabo novemu neznanemu, naj kot svež vetrc pomete z vsakim nezaupanjem, skeptičnostjo, ciničnostjo ali ironijo. Odprite dušna okna na stežaj, da odgovori na vaša vprašanja lahko priletijo v polje, ki mu gospodujete. Ohranjajte pretočnost živo, dokler si vas Razumevanje ne polasti, dokler ne nehate izbirati nejasnosti.

Veste, kje se zatikate, veste, kje odtekate, a se vseeno prepuščate! Jezusovo zapažanje tega fenomena človekove samo-uničevalnosti je ganljivo; vse hudo na Zemlji bi bilo upravičeno, če bi se le eden izvil iz prepuščanja lastni misli! Ena osvobodjena misel bi upravičila vse hudo od začetka časa do danes! Njegova izjava prihaja iz videnja silovitosti, s katero vas ujeta misel drži. Kako boste sami sebe prerasli s samimi seboj?

Vaja Ni zapleteno, le zapletli ste se v neresničnost pojmov, ki čez Resničnost poveznejo lasten odsev. Pravite: 'Radi bi se predali Življenju', zatem zavrnete vsako povabilo, ki vas ne podpira v tem, kar ste. Pravite 'Hočem', a delate, kot da nočete. Nočete ničesar, s čemer se ne strinjate. Ne dovolite niti tega, da bi seme padlo v tišino nesojenja in naredilo svoje. V naprej ga izpljunete. Ne zaupate popolni Inteligenci, ki vam predloži natanko to, kar potrebujete, da bi se prepoznali v zlaganem! Pozabljate, da Življenje ve, vi ne veste! Zavračate ponižnost pristnosti. Izbirate samodržstvo uma!

Imejte svoje pomanjkljivosti
in Popolnost Življenja, ves čas pred očmi!
Vstopajte v vsakdan kot v razgrinjalnico lastnih utvar,
ki vam postavlja na pot odmev vas samih.
Ne zavrnite se!

Ko doumete, da se vam dogajate vi, dosežete preboj, ki vse besede, ki so vas vodile do tu, razpadejo iz linearne nanizanosti in pridobijo jasno podobo, ki jo zlahka razumete. Kot bi beseda meso postala! Zdaj nič več ne berete, kar vam Življenje sporoča, zdaj nemudoma veste, ne da bi zamislili eno misel. To je vaša Suverenost!

5. korak: Vprega Volje

Življenje izhaja iz Sebe! Živost je samostojna, neodvisna, sama-po-sebi Celovita, nezmožna seganja po stvareh, na katere bi se naslonila zunaj svoje domene Živosti.

Razlikujte med samoniklostjo Živega in avtomatičnostjo nezavednega; eno in drugo se godi samo-od-sebe. Rutina nezavednega se godi sama-po-sebi, brez vašega Zavedanja! Samoniklost Živega se prav tako godi sama-od-sebe brez vašega Zavedanja! Ste, kar ste. Razlika je v tem, da se vam prva zgodi, kadar niste pazljivi, drugo pazljivo izberete in se je držite, dokler ne postane vaša nova normala. To je duhovna metastaza.

Od Pristnosti vas oddaljujeta dve osnovni vedenjski hibi: lenoba in malomarnost.

Vaja: Zalezujte sami sebe, brez sodbe, brez vmešavanja. Umetnost zalezovanja je lov na rutino. Spoznajte jo v njenih elementih, nato pa jo pospravite v kletko, kakor zajce. Opazujte se, kot bi vas opazovala nevtralna oseba (Duša). Odmaknjenost daje lovu objektivnost osebne ne-vpletenosti, daje vam Jasnost, dušni instinkt.

V popolnem 'obvladovanju'
samih sebe ste,
ko ni ničesar za obvladati!

"V Ljubezni moramo vaditi le to,
da spuščamo drug drugega!
Držati jih, je lahko,
tega se nam ni treba učiti."

Rainer Maria Rilke

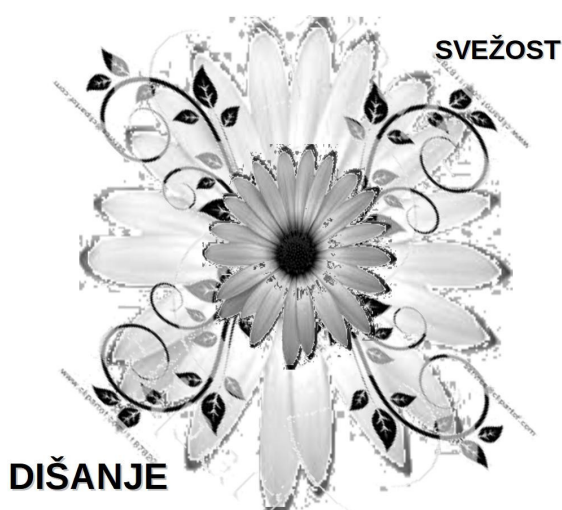

3 Slavljenje Pristnosti

Množičnost ravna iz skupne nemoči, brez meja in razločkov, nima nič več svojega. Množičnost je pribežališče zasute samote. V njej je širom naokrog družbeni dogovor, konvencija, brezosebni, naključni sklep brez moči in brez duha. Konvencija na nobeno veliko stvar ne more dati skupnega, na dogovoru temelječega, odgovora. Prav za toliko, za kolikor začenjate posamezniki poskušati Živeti, se bodo te velike stvari začele srečavati z vami in iz intime Duše dajale še nikdar prej vznikle odgovore.

Ljubezen vam postavlja visoka merila. So nadnaravno velika in ste jim, kot začetniki, komaj dorasli. Če pa vseeno vzdržite in prevzamete nase breme dobe prvenstva, namesto da bi prebegnili v lahkomišno igro, v katero ste se, pred to najvišjo nalogo, poskrili, bi tisti, ki pridejo za vami, začutili vsaj rahlo olajšanje, morda zanetili lastno iskro, ki obeta širše razplamenjenje.

Pristnost vam ne bo dovolila
brez-osebnega obnašanja brez Moči.

Šele navajate se gledati na druge brez popačenj, iz notranje svežine, ki je voljna Ljubiti. Vaši poskusi, da bi čist odnos Živeli, nimajo pred sabo nobenega zgleda. Tudi ni nujno, da ga ima, v večnosti sedanjega časa obstaja marsikaj, kar bi rado pomagalo vašemu plahemu začetništvu. Samotnost ljubečih zariva korenine v dišečnost Duše, do roba polne etrov Življenja, ki

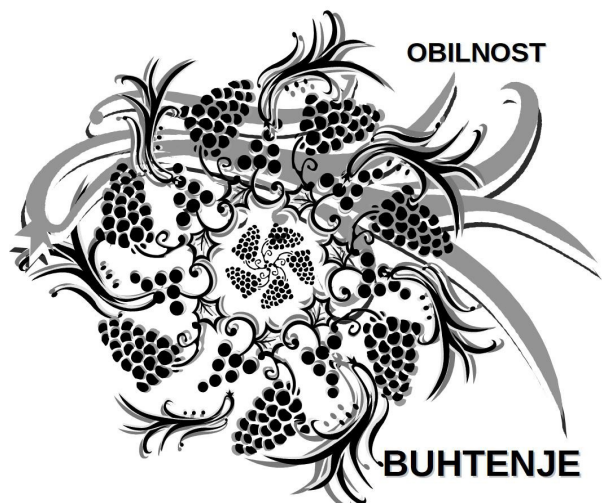
samotnost zlije s samostojnostjo samo-stoječih, ki vedo, da je edina Slava Življenja ta, da ga v polnosti Živi.

Ženska ne bo le plaha posnemovalka moških in njihovih del, morda celo popolnoma samosvoja. Ženske so šle skozi številno menjavanje, včasih grotesknih preoblek, da bi ubežale kvarnim vplivom zatajene intuitivnosti. Ženske, v kateri biva Življenje najbolj neposredno, najbolj rodovitno in najbolj zaupljivo, so morale dozoreti za to vlogo, v nečimrnem in hlastnem svetu okvarjene moškosti, spozabljene ljubečega vladarstva. V bolečini preobražena ženska zmore sleči obleko 'samo ženskosti' in spustiti intuitivnost prosto na plan. Moški čutijo, da prihaja. Tisti pa, ki tega še ne čutijo, bodo presenečeni in premagani.

Zemlja pričakuje žensko, katere ime bo nekaj svojega, nekaj, ob čemer ne pomisliš na dopolnilo, ampak le na Življenje in Bivanje. Ženski človek! Bo doživljanje Ljubezni, ki je bilo do zdaj polno blodenj. Vodila bo v dejaven, vzajemen, na besedi temelječ spoštljiv odnos med človekom in človekom, med Čistostjo in Ljubeznijo. Ne več med moškim in žensko. To novo spajanje se bo odvijalo neskončno obzirno. Spoj dveh samot, dveh samostojnosti, ki druga drugo varujeta in (p)ozdravljata.

Noben utrip Ljubezni ni
zaman! Življenje jih zbira kot
bisere na ogrlici Večne Slave.

S srčnostjo opogumljena
ženska je vzhajajoča zvezda,
je vrelec v puščavi,
iz katere bruhajo odgovori
na vprašanja časa,
v katerem biva.

Naša telesa se začenjajo spominjati neznosne lahкости bivanja, ki nam je namenjena in ki je bila, preden smo privolili v nasprotno. Kot bi ne zmogla več, telesa silijo naše ravnanje v sebi prijaznejši tretma. Skladišča mrtvosti, ki ga dušijo, prepoznamo kot lastno slavo, ki nam visi pred očmi v večni poduk vsega, česar nočemo več ponavljati.

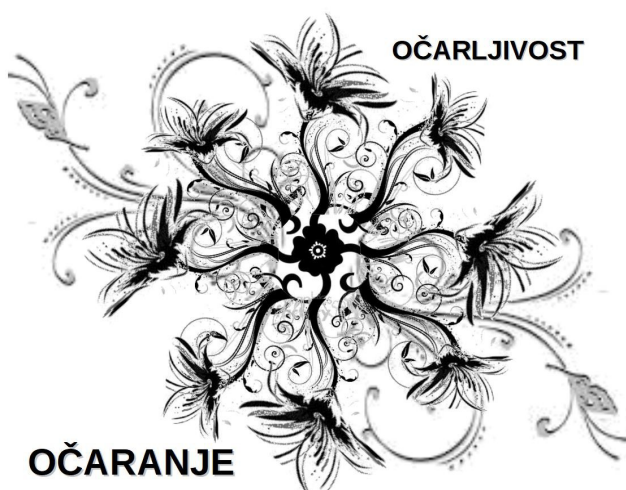
Naše 'slavljenje' Življenja zapušča pogrnjene mize, polne želodce, gojenje bolezni burkaško zabavljaštvo, nezmernosti in pretiravanja, potrošništvo in konzumerstvo..., vsega tistega, kar je v samopozabljenju ostalo pomembnega. Slava bolnim telesom, našim rešiteljem, našim vodnikom in slava pogumu srčnosti, ki mu je voljno prisluhniti.

Prebujeno samo-spoznanje je korenina zeli, ki se razrašča kot vinica okoli vašega bitja, vas podpre v samoniklem, spodbudi zanemarjeno, pognoji šibko in vas skupaj s sabo potegne v preroditev, v kateri ne preživi nič neresničnega.

Slava Življenju, ki jo človek lahko izrazi iz spominjanja srčne Ustvarjalnosti in ustvarja enake Čudovitosti, kot jih ustvarja Življenje samo. ideje, s katerimi vas je hranila odtujenost od samih sebe, začenjate doživljati kot nevredne vaše Dostojnosti. Ponudbo, ki vam jo sili dobičkonosni hrematizem, vaša telesa prepoznajo za mrtvo, brez soka, brez etra, brez Življenja, namenjeno uničevanju Darov, prejetih od Življenja.

Dušna ustvarjalnost sodeluje z Življenjem,
dokler je še Živo!

Praznovanje Svetega

Srčnost Duše je tenko-čutna očarljivost, prevajana skozi telo in naravnana na energije, v katere je potopljena. Čistejša kot je, pravilnejše vodstvo nudi, dokler ne postane brezhibna vodnica pri vselej novem čudežu Življenja.

Najtišja Svetost je brezmadežnost Duše. Najvišja vrednota je Življenje brezmadežne Duše, ki jo počasti bolj kot karkoli drugega, utripanje dejavne Ljubezni.

Praznovanje rojstva Življenja kristjani praznujemo Božiča. Dan, na katerega je pred 2023 leti na Zemljo prišlo Življenje kot ga poznajo le neomadeževane Duše. V trenutku utrinjenja te Zvezde so bili na Zemlji trije Živi, malo več voljnih za Živost, ostali duhovno mrtvi.

Modrost Življenja je od leta 0 do danes Ustvarjala svoje Umetnine; netila iskre v Dušah ljudi, razprševala Svetlobo po teminah Zemlje, podpirala voljne, vodila zapeljane, pripravljala teren za svoje Kraljestvo Ljubezni, Obilja in Svobode, na pragu katerega stojimo danes Živeči.

Slavo Svetosti Življenja pojejo dobrodušni preprosteži,
ki ljubijo čistost svojega duha.

Slavo Svetosti Živijo tihi zamaknjenci,
ki z gorečimi kontaminacijami širijo razpoko,
po kateri Svetloba prodira na Zemljo.

Slavo svetosti praznujejo potrpežljivi ponižni, ki molče
in dobro-voljno trpijo žalost neizživetega Življenja.

Slavo Svetosti slavijo modri molčečneži,
ki otroški čistosti obzirno dopuščajo razrast v lastno Umetnino.

Slavo Svetosti Živijo ljubimci Življenja,
izurjeni v najrahljšem dotikanju Brezhibnosti, ki jih Živi.

Praznovanje rojstva

Dozorelost

Če bi videli dlje od lastne vednosti, bi vas prostranost možnosti, ki so vam dosegljive, streznila tako silovito, da bi se ne drznili uresničiti ničesar, kar ne bi prešlo cedila dušne presoje.

Spočetje, trenutek, ko v vas vstopi nekaj novega, nekaj neznanega, istočasno tako presežno čudovitega, da vaše bitje obmolkne v zamaknjenju porajanja novega Življenja. Vse v vas se umakne, nastane Tišina in iz nje Novo, ki ga nihče ne pozna.

Morda so vse vaše žalosti trenutki, ki jih doživljate kot ohromelost, ker ne slišite več utripanja lastne srčnosti. S tujim, ki je stopilo v vas, v katerem je vse znano in navajeno, lahko celo Življenje izzveni v tej zaudarjajoči mlaki vedno istega, s katere ste pristopali tudi do svetosti spočnenja novega Življenja.

Zgleda, da tako vstopa v vas Življenje dolgo, preden se zares zgodi. Zato je tako pomembno, da se žalosti pustite voditi v samotnost in čuječnost. Ta, navidez prazen trenutek, je mnogo bližji Življenju kot vsi drugi glasni, ki se vam zgodijo od zunaj. Bolj kot ste tihi in potrpežljivi, resneje vas prevzame in koreniteje vas zaznamuje to, kar se rojeva.

Nujno je, postopoma bo šel tja ves razvoj,
da se vam ne zgodi nič tujega, le to, kar je od nekdaj vaše.
Počasi boste spoznali, da tisto, čemur pravite usoda,
prihaja iz vas, ne od zunaj.

Zaobljuba zvestobi

Samo zato, ker mnogi niso izsrkali svojih 'zunanjih' usod in jih zaživali iz sebe, niso mogli spoznati, kar je prišlo iz njih. Bilo jim je tako tuje, da so v svojem zmedenem strahu ubirali vse mogoče nejasnosti, ki jim jih je zmeda ponudila. Dolgo smo se motili o tem, kaj prihaja, ker smo gledali v privid, ki smo si ga projicirali na Resničnost. Prihodnost stoji, v Življenju je ni! Mi se premikamo v neskončnem prostoru in iz njega vlečemo, kar nam zmeda ali jasnost ponujata.

Nejasnost je izbira neljubečih, samo-zatajenih, strahopetnih ljudi, ki so se dušno izstradali do meje možnega. Morda je to velika usoda človeka, da je hotel doživeti svoje bivanjsko dno le zato, da bi se odrinil od njega v še višje svobode.

Mar ni obred tradicionalne poroke površna banalnost, podobno kot medeni tedni za njo, ali matura verbalen posnetek resničnih zrelostnih preizkušenj, ki otročjost tako neugledno puščajo nedonošeno? Kaj ni krst novorojencev posiljevanje svetosti že tako čistemu, še svežemu duha, z morda dobronamernim, pa vendarle z duhovnim posilstvom, ki krščenca brez njegovega privoljenja pahne v religijske spornosti.

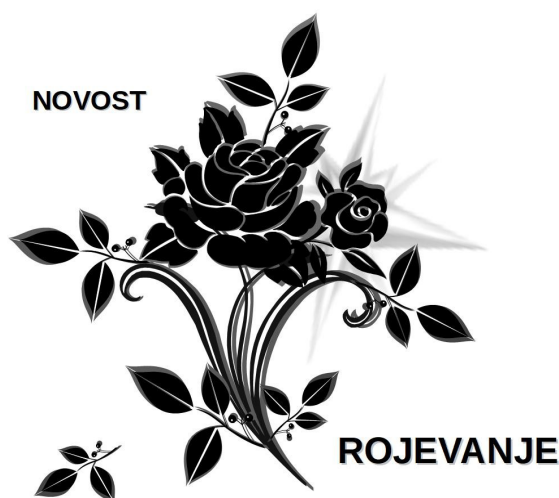
Mar nas pristnost ne bi nagnila k zreli intimnosti zaobljube zvestobi, v kateri bo par preživel vse svoje dni? Mar naravna preprostost ne bi pognala par v gozd na osamitev, v kateri se pred zaobljubo izpostavita 'udaru' drug drugega, brez motečnosti vsakdana, h kateri večina pribeži zaradi neznosnosti partnerskega vzdušja? Medeni tedni v gozdni osami pred obredom poroke, so preizkušnja, ki jo preživi le resnična povezanost, in ki jo zatem med drevesnimi pričami in pred Življenjem tudi skleneta.

Mar preprosta naravnost ne bi mladostnika pognala v naravo, v kateri samotni, kakršen je vsak resničen človek, preizkusi klenost svojega duha in znanja neposredno v 'surovosti' Življenja, v katerem ni blažilcev, vat in oblazinjenosti človeškega sveta?

Rojstvo

Vse bolj spoznavamo, da samota ni nekaj, kar lahko izberemo, ali zavržemo; smo samotni. Lahko se delamo, kot da nismo, se varamo z množičnostjo in tolažimo s krvavenjem skupaj, to je vse. Toliko bolje, če spoznamo, da smo in toliko bolje, če iz nje izhajamo. Lahko se bomo še sleparili, ker nam bodo oporne točke, ki jih je vajeno naše oko, odvezete. Tudi samota je nerazumljena, dokler jo gleda in razlaga množica v vas.

Če ste dolgo časa sedeli v svoji majhni sobi, nato ste nenadoma postavljeni na visoko razgledno točko, se novo rojena samotnost v vas verjetno počuti podobno kot vi, ki se vam zdi, da ste šele zdaj začeli zares dihati. Negotovost brez primere, izročenost neznanemu bi vas razstrelila na tisoč koščkov, in kakšno neznansko laž bi si morali izmisliti vaši možgani, da bi dohiteli dojemanje čutov.

Enako se samotnemu spremenijo merila, razdalje.

Da upate izživeti svojo samotnost, je edini pogum, ki ga Življenje zahteva od vas. Pogum za soočenje z najbolj nerazložljivim, kar vas lahko doleti; s samimi seboj.

Ker ste bili do tega strahopetni, je Življenje v vas utrpelo neskončno škodo. Ker ste samotnost tako dolgo odrivali proč, so vaši čuti zaznavanja duhovne resničnosti Življenja, zakrneli. Zaradi strahu pred negotovostjo in neizmernostjo Življenja, ki je najbolj naravna dušni ustvarjalnosti, niso zakrneli le vaši čuti, tudi odnosi so postali 'strojno' obdelani. Odnosi so, kakor monokulturne plantaže, izrinjeni iz strmin, kamor je prišla le klenost zdravega, posameznega, resničnega.

Bodite pripravljeni na vse, ničesar ne izključite, dovolite barvitost in raznovrstnost, napornost in težavnost... in vaši odnosi bodo spet postali Živi, enkratni, nelastniški, pomenljivi, iskreni, dobrohotni, podpirajoči, ustvarjalni, in do kraja podprli tudi vaše bivanje le zato, kar ste si dovolili samostojnost samotnosti.

V resnici ste postavljeni v Življenje s tvarinami, danostmi, ki so narejene za navdihujočo, pogumno in ustvarjalno plovbo skozenj. Nimate razloga, da bi bili do človeškega sveta nastrojeni, naj bo še tako izkrivljen. Zazrite se vanj iz ne-potvorjene samotnosti in prepoznajte v njem lasten obraz, ki nima več kaj izgubiti. Morda vam je ostalo le še malo časa, da izrazite samotnost, njeno samostojnost, izvirnost, enkratnost, neponovljivost, naj bodo to izrazi enega in istega, to, kar prihaja iz vas, je vselej sveže.

Ne zamudite tega veličastva, da bi se ne spoznali.
Ne podležite strahopetnosti, ki jo še predobro poznate.
Ne ozirajte se na glasove spečih, ki jih prav vaš pogum vleče iz dolgega spanca. Ljubite tudi njih s tem, da zaživite svojo Resničnost. To bo vaša slava na dan, ko boste odšli od tu, to bo vaša vstopnica v Večnost Življenja.

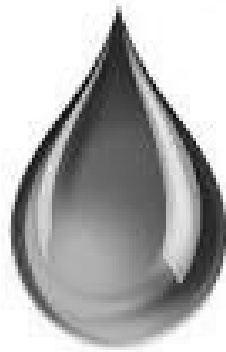
Ko ste znova prebujeni v lastnem, vas bližina z Dušo navdihuje za povsem nova Razumevanja istega in daje nove, še nikdar prej videne pristope do vsega, kar ne smete spregledati, da bi ostajali Živi. Tako bo mnogo 'praznovanj' izumrlo in mnoga bodo na novo vzniknila. Kvaliteta prebujene duše bo vsebinsko napolnila vaše odnose in pristope s Seboj, ne da bi se morali po odgovore ozirati v množico ali 'tradicijo'.

V Življenju ni človekove tradicije, ki bi jo morali slepo ponavljati v nedogled, še posebej, če jo dušna presoja prepozna za prazno obliko, brez etra življenjskega. Tako se končuje čas, v katerem smo brezosebno stopali v uhojenost prednikov in se odpiramo povsem sveži dimenziji Novega, s Življenjem skladnega duhovnega temelja, ki bo dajal temu ustrezne odgovore na vse pomembnosti Življenja.

III.

Večna modrost zdravljenja

Spremna beseda

Zdravje je naravno! Je življenjska danost, do katere nam ne bi bilo treba šele prihajati. Zdravje je trdoživo kot vsaka druga Živa stvar, velika in vztrajna volja v nasprotnem je potrebna, da ga spodkoplje. Bolnost smo si težka prigarali, tisoče let smo jo vzgajali, nadgrajevali in prišli do filigransko izpopolnjenega obolevanja.

Sem ste prišli po izkušnjo Resnice; kdo ste. Pozabili ste se v večji ali manjši meri in enakovredno izgubili Zdravost. Ste svetlobno bitje na dolgotrajnem postu od edine hrane, ki vas Zdravi; Ljubezni in njenega čudovitega Ustvarjanja. Zatajili ste Jo. Zatajili ste se v lastni Naravi. Sprejeli ste tuje in za to plačujete z bolnostjo, znamenjem neiskrenosti.

Morda bi bil ta uvod dovolj? Ljubiti morate! Ljubiti Življenje Duše, ni druge poti do Zdravosti kot ta, da zaživite lastno naravnost ljubečih ustvarjalcev, da čutite so-bitja, da služite Življenju, da vas bolečina drugega gane.

Tako zatavani, smo ljudje podobni izgublencem sredi pragozda. Nosimo težke nahrbtnike znanja, napotkov, metod, veščin, diplom..., s katerimi upamo, se v nepreglednem gozdu lahko orientiramo, da ne opazimo, da je ta nahrbtnik z nami zato, da nas utruji, vleče dol in obremenjuje našo lastno čilost, ki bi se pojavila nemudoma, ko bi nahrbtnik odložili.

Zmedeni, izgubljeni in vse šibkejši še vedno iščete Darilo Življenja, s katerim Ste ves čas. Pa vendar obstaja pot iz peklenke zanke, ki jo uzrejo pogumni v srčnosti in čisti v duhu. Pot skozi pragozd vam je že uhojena! Ne od znanosti in človeškega raziskovanja, pot vam je uhodil Prvi Budni. Ničesar ni potrebno izumljati, ničesar si izmišljevati. Pot lastnih spoznanj ste si izbrali po nepotrebnem, ali v poduk, česa ne, zdaj svoja spoznanja lahko odložite za zmeraj.

Nekaj dni gozdne samote, ki jo naravnate na osebno razjasnitev, bi moralo z lahkoto prepoznati, da je iskanje naučeno, da je nevednost vzgajana, da je bolnost premišljeno netivo družbenega 'napredka'.

Čista misel je Zdrava! Ni večje znanosti od te! Čista misel je neogrožena, v vsem prepozna odsev lastne Čistosti in Popolnosti. Ogroženost raste iz onesnaženega okolja, v katerem je polno 'pridobitev', za katere se bojite in zaradi katerih se pustite gnati v nikoli dospelo furijo. V furiji ni Čistosti, ki bi nudila panoramski razgled; ni Suverenosti, ki bi se odločala iz jasnega razgleda; ni Tišine, ki bi zaznavala utripe srca; ni Živega!

Tudi v tej zapletenosti vam je pomagano s telesi, ki jih neresničnost vaših dognanj ne prevara. Natančno zrcalijo madeže, ki jih uresničujete in ne veste, da so madeži, pogosto niti takrat, ko je že precej hudo. Še vedno segate v nahrbtnik in izvlekate to in ono, vse dotlej ne omagate. Katerega vendarle spravi na kolena, da v onemoglosti odvrže nahrbtnik in prvokrat zares obmiruje.

Kako veličasten trenutek vašega razvoja, ki ga trudno oko zlahka spregleda. To je novo rojstvo, čeprav umirate... in ravno zato, ker umirate v vsem zlaganem in nelastnem. Zdaj vidite, da ste svojo naravno Ljubezen, ki ste, pokopali pod nečem, kar vam sesa moči. Kako čudovito občutje sredi popolne nemoči! Zdaj vas prvi utrip srčnosti napolni z močjo, ki je še ne poznate, hrepenite po razdajanju Ljubezni, po streženju Njej, ki vas je oživila.

Zdaj zmorete odpustiti vse in goreče zaživeti srčnost Duše, ki je v tem trenutku postala instinktivna gesta preživetja. Zdaj vidite, da ste imeli vse pri svoji bolnosti vi in samo vi imate vse pri svoji zdravosti. Zdaj vidite past znanja, v katero ste se ujeli, hotelo vas je speljati stran od lastne Moči. To je smisel človeškega znanja, da s prstom kaže proč od vas in vzroke bolnosti išče zunaj sebe.

Ni višjega Smisla vašega časa na Zemlji
kot je spominjanje ljubeče naravnosti.

Vse, kar se vam zgodi, služi le temu Smislu. Vabljeni na to čudovito očiščevanje, iz katerega boste izšli kot novorojeni, ki se ponovno spomnijo Sebe. Spominjajte se, da je Zdravost notranja čistost, osvobodjena mrtvega znanja, odvisnosti, ozkih prepričanj, industrijske hrane, plitkih odnosov, travmatičnih spominov, temnih čustev, mehanskega ritma vsakdana in kulturnih mem, ki so nastale iz ločenega uma.

Vsi smo podružbljeni in bolj ali manj bolni, dokler se zavestno ne odločimo za naravnost. Spoznali boste, da je obolevanje obnašanje iz nizke zavesti, ki ne potrebuje svetlobe Zavedanja, uresničuje se brez vaše volje, avtomatično iz programa, naloženega v vašo glavo. Zdravost je izbira visoke Zavesti, ki potrebuje vašo Voljo in Zavedanje.

Resničen izziv, ne zaradi težavnosti podviga, temveč zaradi lahкости, s katero se uresničuje nižje obnašanje in se zdi, da je tam samo-po-sebi. Navadili ste se delovati znotraj nujnosti, ki vam jih narekuje zunanja avtoriteta, za zaustavitev, ki bi vam dala Moči za preboj zanke, pa vam zmanjka 'časa'. To je strašna zanka, s katere izstopijo Ljubimci Življenja, ki ne morejo privoliti v zlagano za nobeno ceno. Zlagano jih odbija. Čeprav je videti, da veliko ljudi vseeno privlači, je nelastno bivanje vsakomur tuje, zato je bolnost na Zemlji najbolj dobičkonosem posel.

Kadar v stanovanju znancev, ali svojem, dvigujete kolena, da stopite čez stvari, ki se valjajo po tleh, lahko veste, da z notranjim čiščenjem še odlašajo. Verjetno jim še ni dovolj hudo. Red v vašem bivalnem okolju je izraz notranje Čistosti, in velja obratno. Tudi ljudje kot kolektiv smo do roba in čez napolnjeni z nekoristno kramo, pod katero se šibijo naše Duše.

Ko se enkrat prebijete čez steklen strop tega, kar si mislite o čemerkoli, spregledate. Poglejte v svoje Življenje, kakšen red ali nered mu vlada, koliko ritmičnosti je v njem, so vaši odnos resnični, kakšno je vaše telo, kako se gibate, kakšen je vaš glas in drža.... . Če ste se zanemarjali, vas uvid lahko pretrese in dobro je tako. Šele na ruševinah boste znova vstali.

Izobraževalni cilj je spoznati, kaj je potrebno, da se Zdravje zgodi samo-od-sebe in v treh mesecih našega druženja zaživeti osvoboditev od tega, kar nam tega ne dovoli. To je postenje od naučenega obnašanja, samo-zatajitvenega razmišljanja in govorjenja, zlaganih odnosov, nekoristnih prostočasnih početij, tavanja brez Žarišča, nediscipliniranosti pri osebni negi in prehranjevanju, družbenega ritma in drugega.

Akcijski cilj je ta knjižica, ki so jo udeleženci s svojim pristopom in sodelovanjem ustvarili skupaj.

Mentorica študijskega krožka
M. Šumrada

Rojen s srcem, ki ga boli
bolj kakor utrip laži.
Um morilca? Duša krotkega?
Čreda brez pastirja,
je ranljiva igra.
Lahko živim ob praznem ognjišču,
a brez Imena, ne.

O Oče, če je Tvoja roka v plamenih,
ko te lažnivci izzivajo z lažmi,
se Tvoja glava obrača v jezi?

O Kralj vseh Kraljev,
mar čutiš bolečino?
Mar še kaj občutiš?

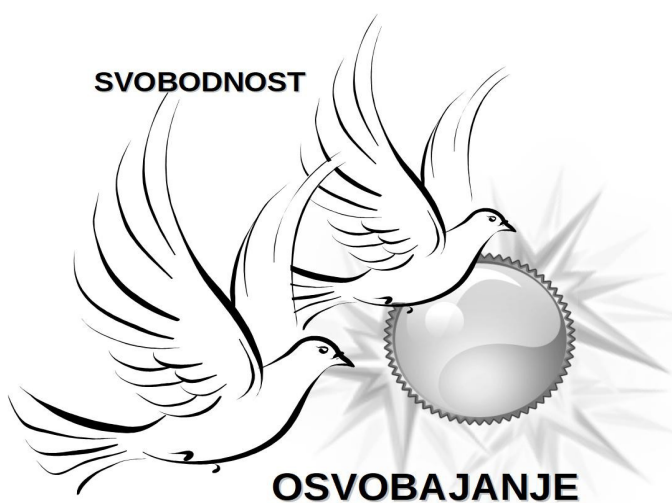

Uvod

Recimo, da vam posodim milijon. Vi ga tekom Življenja oplemenitite. Po nekaj desetletjih pridem k vam na obisk. Me boste veseli? Gotovo me boste. Postregli me boste kot kraljico in posojenemu milijonu dodali še enega. Če ste posojilo zabarantali, me boste še veseli? Ne boste! Ko me boste zagledali, jo boste ucvrli na vrat in na nos.

Enako je z Življenjem! Če ga polepšate, morda ustvarite celo umetnino, ga boste z veseljem vrnili, ko pride vaš čas. Sicer se boste ob vračilu podelali v hlače. Majhnim otrokom, ki nimajo Svobode, je bolj jasno, kaj je lepo, kot odraslim, ki Svobodo imajo. Se še spomnite, kako srečni in lahkotni ste bili kot otroci? In kako nezadovoljni ste danes, ko je večina stvari natanko takih, kot jih hočete?

Resnična Svoboda je v pogumu zaživeti Mir, Lepoto in Red Duše, v

pogojih, kjer ji vse nasprotuje, ne v lahkem sledenju brezsramnim apetitom. Spomnite se, da Življenje ves čas dela, tudi ta hip pred in za vašimi očmi! Ne sodite Ga, ne zavračajte Ga, ne zahtevajte ničesar! Ne bodite cepec, ki se postavi nadenj in ga presoja. Pomirite se s seboj in z vsem, Življenje ima vedno prav.

Bolezni ne pridejo iz jasnega.
Razvijajo se iz majhnih
vsakodnevnih grehov proti Naravi.

Zalezujte se v njihovem prepuščanju,
ustvarite si živo podobo osvobojenosti,
nato jih pospravite 'na varno'
kot zajce v kletko.

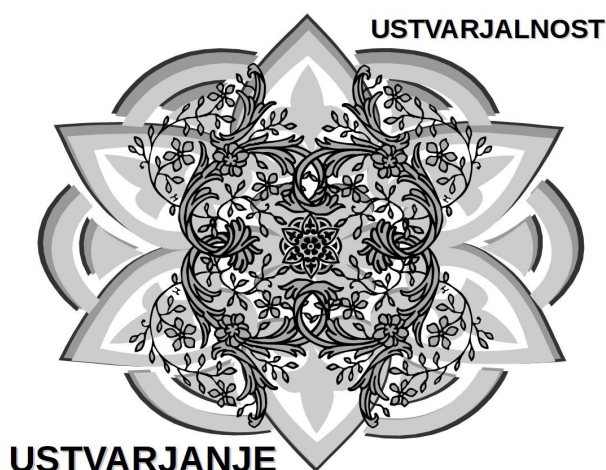

1 Modrost zdravljenja

Logika Življenja je Resnična znanost, ki jo ne prevara navidezna trdnost stvari in Vidi v Jedro vsega. Čist um, ki ni vladar Življenju, temveč ostaja zvest služabnik srčnosti, je najmočnejše orodje Živih.

Zdravost je vrednota, ki jo izberete.

Prva dva dela vas pripravita na Razumevanje, da ste svobodno Ustvarjalno bitje, ki si ustvarjate svojo resničnost, četudi tega ne veste. Tudi bolnost je izbira, v tem primeru nerazumevanja te Ustvarjalne Moči.

Ustvarjalnost je za tiste,
ki želijo biti učinkoviti,
ne le radovedni iskalci užitkov.
Tiho znanje Življenja,
ki ga predaja notranja Jasnost,
uspeva tam, kjer je
Ustvarjalna Moč prepoznana
za neprimerljivo močnejšo silo,
od moči intelekta.

Svetost neomadeževanega uma prinaša zdravljenje. Ne gre brez nege, brez neprestanega čiščenja! Norost je pričakovati Zdravost iz nereda in zmede misli. Medtem ko 'prazen' um dovoljuje preglednost in nadzor nad vsem, kar oddate in s tem priključete k sebi. Tako dotik Čistega postane negovalen zanj in za vse, česar se dotakne. Ni druge poti do obnove teles, Zemlje, njenih pogojev Bivanja in vse do vnovičnega prepoda genialnosti otrok kot ta, da odrasli očistimo svoje glave vsakršne zlaganosti in arogance samodržcev. Zdravost v vsem bo naravna posledica našega zdravega, spoštljivega, z Življenjem ubranega razmišljanja in obnašanja.

Svetost vaše Celovitosti vas vodi stran od ozkih pojmovanj in sebičnih ciljev in je naravnana na univerzalnost, na splošno koristnost, na združitev posameznika s Celoto. V Naravi Življenja je, da brez razlikovanja podpira vse, zato je uporaba Življenja za cilje, ki služijo le delcu Celote, uničevalna. Življenje ne more negovati številne, drug drugemu nasprotne cilje.

Življenje se vam neprikrito daje v vsakem delčku Sebe. Kadarkoli je nekaj zamolčano, dano le majhnemu krogu ljudi veste, da za tem ne stoji Življenje s svojo Odkritostjo in splošnim razdeljevanjem. Ta uvid je dovolj, da se to Isto zgodi v vas in to nemudoma Zaživite, nemudoma spredite zlaganosti svojega sveta. Dovolj je žarek Zavedanja, in neresnično odpade z vas kot suho listje z drevesa. Ne glejte na to kot na proces, kot na postajanje in mnogo bo postalo jasno! Je odkritje tega, kar že Je! To je Preprostost življenjske Logike, to je eliksir Življenja!

Intelektualni pristop do Življenja vas pušča nepotešene, ne more ponuditi 'dokazov', da je Njegova Logika zares otroško preprosta. Um je čudovito orodje za upravljanje z Zavestjo, za usmerjanje pozornosti na izbrano, ne more pa dognati kompleksnosti Življenja s tem, da ga pretaplja v nize besed in definicije, v katere se je zapletel in iz katere Preprostosti ne vidi več.

Življenje lahko le Živite, ali pa ne.
Zdravost pa sledi, ali ne.

O Zdravosti ne morete govoriti, o njej se lahko le prepričate tako, da ustvarite notranjo čistost, da zapustite vse tuje, kar ste sprejeli vase in znova zadihate v prostranostih notranje osvoboditve. Ker se Življenje vsakomur daje neposredno, do Njega ne morete preko nekoga drugega. Ste se kdaj zamislili nad lepoto bolečine, da vas popolnoma prisebi, znova zbere v vas samih? Tako vas Življenje vabi kot kiparje, da z dletom in kladivom odluščite katran, ki vam prekriva srce in se umetnina vaše naravnosti začne izrisovati pred vašimi očmi. To je trenutek samoprepoznanja, aha trenutek, ki opravi z vso zlaganostjo.

Zdaj bivate! Spet ste celi, vaše oko je znova obrnjeno navznoter in neha iskati. To je revolucija, je obrat za natanko 180°, pa vendar je pravilneje reči, da je to odrevolucionarjenje od prvega obrata, ki vas je obrnil proč od vas. Resnici na ljubo je to obrat nazaj v naraven tek stvari, ki se le zdi radikalen, ker ste tako dolgo vztrajali v iskanju.

Odpor do tega je razumljiv. Beg pred notranjo tišino je 'resničen' strah ujetega uma. V prostranosti Svobode ni njegovih domačih rigidnosti, ni tlakovanih cest, ki bi mu narekovale korak, ni prišepetovalca, ki bi ga gnal v še bolj zagnano gradnjo samohvalnic. Vseeno pa ta strah ni Resničen, je izpuh majhnega uma, ki se boji negotovosti Svobode. Morda se kateri prepriča v nasprotno, da je prostranost srčne Ustvarjalnosti Čudovitost brez primere in bo strahopetnost obžaloval bolj kot bo mogel prenesti.

Trenutek zaustavitve
vas nahrani bolj kot vse,
kar ste mislili, da vam pomaga
in vas zdravi. En trenutek
notranje tišine bi bil dovolj,
da bi podvomil v naučeno
in dovolili, da se, z Življenjem
nepovezane ugotovitve,
zrahljajo in vase spustijo
Živi Tok doživljanja.

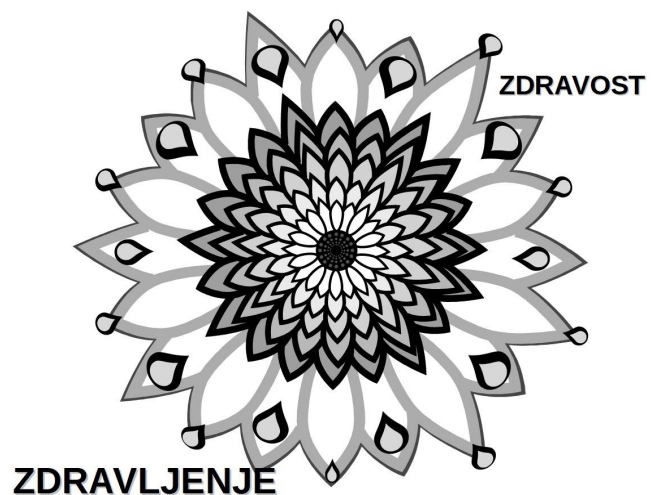
Potapljanje v razsežnost Življenja je osebno iskanje, ki ga skupina strokovnjakov v laboratorijih ne more opraviti za vas.

Kakšna Čudovitost! Vse vam je dano, kar potrebujete za Življenje! Ste v Njem in iz Njega, ustvarjeni ste po Njegovi podobi. Dovolj je, da se uležete na travnik na robu gozda in ure zrete v zvezde, da bi se spomnili Sebe in Njega. Kdor *misli*, da potrebuje vse življenje šolanja, kopičenja znanja in raziskovanja, da bi znal Živeti, ta je izgubljen. Zato išče, študira, premišljuje in se vse bolj izgublja v zaraščenosti in razvejanosti mentalnih struktur.

Tiho znanje Življenja je lahko berljiva knjiga, ki potrebuje le Pozornost, da bi se razkrila. Mar bi vas Dobrohotnost Življenja porodila v Bivanje neopremljene, odvisne, nepopolne, nedokončane? Poglejte v cvet, v sonce, v drevo, v kapljo rose na pajčevini..., vse ima Vse attribute Življenja, pa ne bo imel človek, ki je Njegov paradni konj?

Materialni svet; vode, rože, kamni, drevesa, ptice, zvezde... je odtis Življenja. Stvari tega sveta so v podporo vaši stvari, telesu in v zadovoljstvo duši, ki jo naravne Lepote navdihujejo. Stvari ne morejo biti Smisel! So sredstva za uresničevanje Smisla, ki je Življenje, najvišja Lepota in Dobrina! Brez Življenja vse stvari postanejo prah! Ljudje smo se izuril v ukvarjanju z nesmisli! Zdravje bo imel, kdor bo prenehal s tem početjem. Zdravje bo imel, kdor bo zazvenel Smiselno!

Ne dajte se zapeljati
ležernosti, ki si življenjsko
Preprostost razloži tako,
da dvigne roke in pasivno
pričakuje ozdravitev. Tako kot
razglašeno glasbilo potrebuje
natančen sluh, spretno roko in
vajo, tako tudi vi ponotranjate
Zven Življenja skozi resnost,
vztrajnost in gorečnost.

Z veliko Potrpljenja, Nežnosti in Ljubezni, ki si jih redno, ritmično in zvezno predočate skozi Ustvarjalna ponotranjenja, vstopite na pot očiščevanja; svojih misli, prepričanj in spoznanj, svojega čutenja in doživljanja, svojega telesa, gibanja in prehranjevanja, svojih sklepov, prepričanj in zaobljub. V kakršnem koli položaju ste, in s kakršnim koli izzivom ste soočeni, stremite za najbolj čistim odgovorom nanj. Življenjske zakonitosti so Modrosti, ki so tesno povezane z vami. Čeprav jih imenujemo zakonitosti, se spontano prilagajajo glede na to, ali jih negujete ali izzivate, ali ste v toku z njimi ali jim nasprotujete. Tu ni sodb, so le posledice, ki jih lahko predvidite, glede na vaše odločitve.

Življenje je podobni plašni divji živali,
ki jo splaši najmanjše nasilje,
kot je razmišljanje ali ukvarjanje z zadevami tega sveta.
Včasih je smrtno rušilno, kadar ga tlačite v kalup.
Kadar pa uresničuje vzgibe Ljubezni,
postane dih jemajoča SamoSvojost.

Ljudje smo se močno ušteli, ko smo Življenje sprejeli za mehansko silo,
ki jo lahko izkrivljamo po svoje, namesto da bi Ga doživljali in prepoznali
za Inteligentno, Vseprisotno Moč, ki ji ne moremo ukazovati.

Čeprav ne-udomačenega bitja ne moremo zdresirati v svoj kalup, lahko z
Njim nadvse očarljivo občujemo, plešemo, se skozi notranje zrenje
posvetujemo o vsakršni nejasnosti in skupaj z Njim Ustvarjamo Lepote
večje od vsake lepe stvari – 'Sem Ljubezen'.

Tako kot podružbljenemu človeku, prijateljevanje z volkom predstavlja
grožnjo, tako mu neukrotljivost Življenja vzbuja strah. Vendar Življenje
ni nevarno, niti kruto. To je projekcija od Življenja ločene misli, ki
ustvarja strah iz lastnega 'materiala'. Vaša ne-naravnost vas ustrahuje,
da se ne bi predali Življenju zaupljivo kot izgubljen otrok in za vselej
prerasli strahopetnost, ki vas drži v šibkosti.

Kdor pozna Življenjske zakone, je pameten,
kdor jih Živi, je Moder.

Modrost je Ustvarjalna raba življenjske Logike. Notranja tišina dovoljuje
tihemu znanju Življenja pretakanje skoznjo, da vas opremlja s potrebnim
za soočenje z neznanim, v katerem ste, v svojem rastočem razvoju, vsak
trenutek. Ste gibka enkratnost, ki se zdaj zapušča in spet sveža
privablja.

Sprejmite, da to, kar zdaj veste, velja zdaj, v naslednjem sedaj velja nekaj drugega. Ne oklepajte se spoznanj, če ste jih prejeli včeraj, so danes mrtva! Sprejmite to čudovitost negotovosti, v kateri je za vse sproti poskrbljeno. Življenje je dobrohotno čez vse vaše predstave! Odpovejte se ponavljajoči rutini eno-in-istega odzivanja in si dovolite upočasnitev, iz katere boste prejeli vsakokrat zrelejši odgovor in z njim moč, da ga zaživite. Če vam vaša stvaritev ni všeč, ozavestite naboj, ki ga oddajate v njegovo nastajanje in zavestno izberite takega, ki ga Hočete.

Ustvarjalnost mora spet
postati dejavna
uresničevalka Ljubezni
in znova zaplesati
na melodijo Življenja.

Zatajitev ljubečega ustvarjanja ne priteguje Lepot Življenja, strada dušo in ustvarja obolenja. Rak, ta kosa sodobnega sveta, je smrt duše! Ko bi le vedeli, kako Življenje zatrepeče od Radosti ob najrahljšem vzgibu sočutja, obzirnosti, spoštljivosti, bi se hoteli zadrževati v njih brez prekinitve. Hoteli bi, da se Reka Življenja znova začne pretakati skozi vas, in hoteli bi opraviti vsak napor, da se znebite balvanov samoljubja, ki jo zajezujejo.

Prepuščanje Ljubezni daje Gotovost,
ki jo človeško znanje ne pozna!

Gotovost ni nekaj, kar si mislite, je prepričanost izkustva. Sami začnite upoštevati srčne pobude in se jim pustite voditi iz abstrakcije misli v Resničnost ljubečega Bivanja. Ljubezen je Ustvarjalna čez vse umske predstave! V še tako hudih položajih vodi do rešitev, ki si jih ne bi mogli izmisliti niti, če posedujete vse človeško znanje, in ravno zaradi tega ne!

Sanjanje

Ljudje še nismo začeli Sanjati. Sanjanje, vrhovna umetnost ustvarjanja, potrebuje popolno zaupanje Življenju in brezskrbno predaja srčnosti. Skrbi in ogroženost jo potajijo pod skalovja 'realnosti' in potiskajo v ozadje, kjer čaka čistine, v kateri ji bo dovoljeno Biti.

'Navade' naravnega človeka, vas vodijo v zalezovanje samih sebe in v razgrinjaje vašega resničnega obraza. Zalezovanje vam predочи tujost, ki ste si jo poveznili čez obraz in zdaj, ujeti vanjo mislite, da je vaša. Ne vidite se, ne vidite svoje resnične Lepote, zato ne morete sanjati Lepega, ki je najvišja umetnost osvobodene misli? Morda je to trenutek, ko se znova rodite, rodite iz lastnega hotenja v resničnost Življenja. Pasivna, čakajoča Duša je znova dejavna. Čeprav je revna, brez vaje, še trda, je njen prvi korak veličastnejši od vseh, ki ste jih naredili brez Nje.

Poslanstvo Duše je ljubeče Ustvarjanje. Kadar Duša ne poraja Lepot, Obilja, Barvitosti, Svetlobnosti, Milo-zvočnosti, Brezmejnosti..., s katerimi se hrani in ohranja pri Življenju, potem le-Te ne bodo del vaše resničnosti. Duša je iskra Življenja, je vse negujoča, kakršno je Življenje, ki se kot sonce daje vsem in kot dež pada tudi na vaše nasprotnike.

Dejavna Duša so vrata Ozdravitvi; s Sanjanjem vsega, po čemer Duša hrepeni, netite notranji ogenj, ki začne pritegovati k sebi Svetlobo, Toplino, Moč, Sijaj, Jasnost, Zavedanje..., karkoli si morete predočiti pred dušni zaslon. Prvi poskus Sanjanja je kolebav kot prva vožnja s kolesom, z rednimi urjenji pa postaja vse jasnejše, barvitejše, natančnejše, podrobnejše, postane Živa podoba, ki sanjano brezhibno privablja k uresničitvi.

Prerazporeditev Moči

Paracelsus (r. 1493), švicarski alkimist, zdravnik, okultist, ki je zagovarjal zdravniško prakso po vzorih narave, je s Sanjanjem občeval z rastlinami, ki so mu razgrinjale modrosti narave in z živalmi, ki so mu predajale modrosti instinkta. Tako je vedel, da imajo rastline in živali kolektivno Dušo, ki jo vodi Življenje 'od zunaj', ljudje pa individualno Dušo, ki je vodena iz sebe.

Človek se je do zdaj obnašal kot žival; iz kolektiva okolja. Do znanja je prihajal z raziskovanjem, eksperimentiranjem, poskušanjem, izločanjem, dedukcijo in sklepanjem, iz česar je zgradil zapleten sistem stvarne znanosti. Vendar imamo ljudje zmožnost 'razvijanja', ne v smislu dodajanja nečesa, česar prej nismo imeli, ali razvijanja zmožnosti, ki jih prej ni bilo, temveč v odkritju lastne Celovitosti.

Smo Celoviti! Ustvarjeni smo Popolni! Za višja znanja ali za širšo perspektivo Resničnosti, ki ni zožena na rabo naprave, jezika in artikuliranja v simbole, moramo prerazporediti našo energijo.

Ljudje nismo čreda,
ki potrebuje pastirja,
da bi se znala
obnašati in Živeti,
zato nas je privolitev v
zoževanje Zavesti stala Duše;
suverenega
odločanja iz Ljubezni.

Prerazporeditev energije je podobno, kot bi hoteli iz smetišča, polnega nekoristne krame, smradu, hrupa in splošnega onesnaženja, ki nima ne Reda, ne Lepote, ne Smisla, preoblikovati v okolje, v katerem bi se Živost Duše dobro počutila. Ni potrebno poudarjati, da iz obstoječega materiala ne morete narediti nič drugega, kot še več istega, zato je čiščenje prvi korak k prerazporeditvi Moči.

Primer: Če ste se na neprijetne situacije odzivali s slabo voljo, jezo, očitanjem, popravljanjem drugih, ali če ste na nekaj, česar ne razumete, odzvali z zavračanjem, sodbo ali vzvišenostjo, se najprej lotite čiščenja tako, da v takih situacijah preprosto ne naredite ničesar, ne ukrepate iz nizke zavesti in se spomnite, da Življenje ve, zakaj ste tam in zakaj se vam nekaj mora zgoditi. S tem privarčujete nekaj Moči, ki vam z vztrajanjem raste, dovoli širšo perspektivo, večji manevrski prostor in slednjič energijsko varčnejše izbire.

Uvid

Uvid je čarovnija, čarobnost in čudovitost Življenja, pri katerem je znanje doživeto kot jasnost, gotovost in neizpodbitnost. V uvidu ni prostora za premišljevanje, takoj vam je jasno, kaj 'vidite'.

Človeško znanje seže do snovnega telesa; miselnega, čustvenega in fizičnega, medtem ko uvid prežame človeka celovito: njegovo svetlobno, sanjsko, eterično, energijsko telo in ga napolni z tihim Vedenjem. To je življenjska Jasnost brez učenja!

Ljudje smo Zdravilci in Voditelji, vsak samega sebe in svoje domene, svojega žara Zavesti! Smo ustvarjalci resničnosti, kakršno koli že izberemo! Okoliščine imajo posreden vpliv na vašo energijo, kadar se ne spomnite svoje stvariteljske moči in nimajo nobenega vpliva, kadar se jo spomnite.

Kakšno resničnost bi si izbrali iz tega Razumevanja? Kakšno 'življenjsko filozofijo' bi hoteli? Kako bi si uredili svoje pojme? Kaj bi si izbrali za sveto, česar ne želite spregledati? Kaj bi izbrali za stalnico, na kar se lahko naslonite in vas ne pusti na cedilu niti na zadnji dih? Kaj je vaša oporna točka, ki vas vodi po labirintih neskončnosti? V kakšnih pogojih bi radi Bivali? Kakšne odnose bi hoteli? Kakšno delo bi opravljali? Kaj vas osmišlja, izpolnjuje, navdihuje, daje veselja in zdravi?

Izbira Ljubezni

Ljudje imamo lastnost, da nekaj, kar malo poznamo, zapolnimo s predstavami, katerih snov jemljemo iz tega, kar že poznamo; razložimo si po svoje in sodimo po sebi. Ker stagnacija nima pretočnosti, ki bi odnašala preraslo in prinašala vedno sveže, zbolimo. Bolezen je oklepanje preživelega, kar vam ne služi več. Spustiti nekaj, za kar je prišel čas, je nujno za ozdravitev. Tako rastete, si širite perspektivo, dovoljujete pretakanje Življenja skoze.

Samo človek oboleva, da bi se spomnil zatajene srčnosti, da ni ubogal njenih 'ukazov'. Bolezen je pomanjkanje poguma zabresti proti toku kolektivnega umiranja, je zatajitev pristnega, je ponavljanje samega sebe, je vztrajanje v škodljivem.

Zdravilna pretočnost Življenja se razliva v vsa bitja, jim daje mladostnost in moč. Kadar Modrost ogreje Dušo, se Ljubezen zgodi. Tako lahko razumemo zdravljenje z dotikom in polaganjem rok. Modrost uporablja telo za izlivanje ljubeče zdravilnosti. Jezus je bil moder in zato močan zdravitelj. Kadar sta Ljubezen in Sočutje zlita z Modrostjo, zažarita v močno zdravilnost. Nobena resnična ozdravitev ni možna, kadar imate znanje, nimate pa Modrosti uresničevanja znanja. To je tragična slava na umu temelječe družbe, ki vse ve, pa tega ne Živi. To je šibkost uma, ki mu manjka moči, da bi to, kar ve, spravil v Življenje. Dovolj mu je, da *misli*, da je Živ, ker premika telo.

Človekovo poslanstvo

Stojimo na pragu zlate dobe človeštva. Življenje ne bo več in ne more vzdrževati neživega. Dovolili smo si prestop čez prag življenjskega v strašnih razsežnostih in v vseh možnih uresničitvah in še vedno imeli Življenje.

Vsak lahko prenese toliko, kolikor zmore. Tudi Življenje zmore prenesti toliko, da ne postane indiferenten do Sebe, da ne postane svoje nasprotje. Živost, vaša Duša, zmore toliko časa brez svoje 'hrane' in nič več. Prag največje neljubezni ste že prestopili. Zdaj greste naprej v edino možno smer, navzgor proti Svetlobi, Širjavi in Odprtosti. Človekovo znanje je postalo brez-predmetno. Doktorati so brez vrednosti, računalnik lahko hitreje, obsežneje, natančneje zbira podatke, sklepa, povezuje in razčlenjuje kot intelekti vseh znanstvenikov skupaj. Tudi mehanika telesa postaja nadomestljiva s stroji in roboti. Naši napor, ki smo jih zivali v fizično preživetje in intelektualne sfere, ne bodo več potrebni.

Ne bojte se rasti, četudi ne vidite koraka naprej. Niti ne zavračajte sporočila, ki vam ga Življenje prinaša, z nevero ali zanikanjem, samo zato, ker vaše oko še ne vidi čez meje svojega jaza. Preporod se je že začel! Ne dopustite, da bi vas zalotil nepripravljenost, z zadimljeno notranjo Lučjo.

Neznano ni nujno slabše, upor ni nujno potreben. Če ste izgoreli na vsakdanjih naporih pod sistemsko diktaturo, veselite se! Temu je zdaj konec, toliko hitreje, koliko več Ustvarjalnih duš se zedini v podobi Obilja in Svobode! Nekateri se že začenjate preobražati in svojo pozornost usmerjate le še v tisto, kar Hočete, da uspeva, vse drugo zanemarjate.

Ste se kdaj vprašali, zakaj mački rečemo mačka in psu pes? Zakaj jih ne imenujemo mačje bitje in pasje bitje? Zakaj ima le človek, poleg tega imena, še zaimek bitje?

Ljudje znamo delati, ne znamo pa Bivati! Ne znamo Prisostvovati in ne znamo Živeti! Znamo obstajati brez zavedanja. Je to res tako težko zapustiti? Veselite se tega! Vzklikajte od radosti! Svetlobna bitja tisočletja čakajo na ta trenutek! To je preporod, ki prihaja. Ko se bomo tako ognjevit, kot smo se do sedaj zavzemali za polnjenje naših umov, zavzeli za njegovo praznjenje, bomo prešli prehod prerojeni in pripravljeni na bivanje v visokem območju Življenja, v katerem ni laži in samo-prevar, ni človekovega uma.

Bivanje v pogojih nizkih energij vam daje misliti, da se laž spleča. Tudi zdaj se zlaganost, pretvarjanje in samo-zatajevanje ne spleča, le zdi se drugače, ker jih okolje spodbuja in nagrajuje, in ker vas posledice doletijo z časovnim zamikom in v omiljeni obliki².

Zamislite si Resničnost Življenja, v kateri je vse obelodanjeno in razkrito v istem trenutku, ko se zgodi. V hipu, ko pomislite na nekaj, ali ko nekaj začutite, npr. jezo, jo istočasno doživite skozi telo podeseterjeno?

Boste še izbirali nizkotno, ničev, nevhvaležno, nespoštljivo, nasilno, zlagano, ukazovalno, kaznovalno... obnašanje? Boste še zavračali Darila Življenja zaradi nestrinjanja z njimi? Se boste še oklepali svojega prav, ker se ta ne ujema z življenjsko Modrostjo? Boste še uresničevali lenobo, malomarnost, mlačnost, površnost, neresnost, ne-vztrajnost pri Hoji za Življenjem? Se boste še jezili in se prepirali zaradi nesmislov, ki polnijo sodišča čez vso razumno mejo?

Ne boste! To je Pravičnost Vrhovne življenjske Modrosti in popoln načrt osvobajanja Duš izpod jarma v sebi zaciklane misli. Treznost bo postala vaša nova vedenjska drža, s katere boste neusmiljeno razbirali sebi lastno naravnost od tujega zvitorepstva.

Največje zdravilo od vseh,
je pokazati ljudem,
kako ga ne potrebujejo.

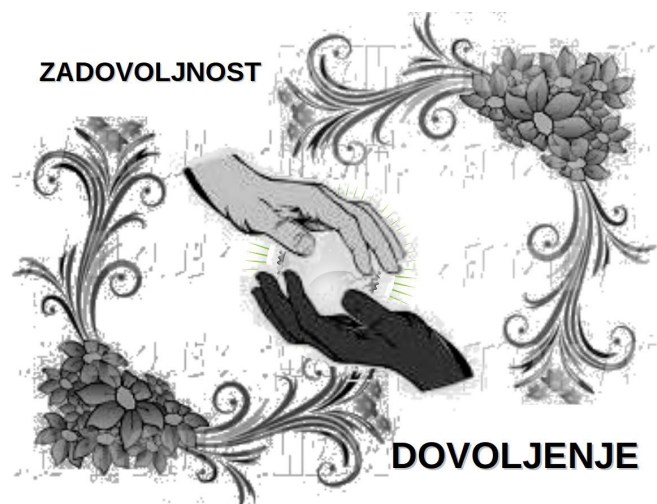
2 Očiščevanje

Spomnite se se svoje naravnosti. Če vam je to pretuje, si jo vsaj zaželite. Hrepenenje bo zagnalo spominjanje in vas začelo voditi nazaj na njeno pot. Vzemite si čas zase in se začnite temeljito prečesavati. Umirite ritem hoje, delanja, ostajajte prikovani v sedanje dogajanje. Čas je zdaj, edini čas, ki je! Poglejte okoli sebe, spustite nevednost starega sveta. Zakaj toliko dragocenih trenutkom posvetite tej igri laži, ki vas ne nahrani? Prisluhnite pristnosti vašega počutja, ki vas s slabostjo odvrča od škodljivega. Naučeni ste bresti po brozgi in jo imeti za normalno, čeprav bi lahko letali v prostranstvih neba. Vsakokrat, ko pristanete na neživljenjsko obnašanje, zanikate naravno Zdravost, za katero se vem ni treba truditi.

Življenje se nikdar ne utruji, da vas nosi na svojih rokah, kadar ste, zaradi lastnih izbir, izčrpani. Razumite, da sami tako hočete! Ste neizmerna Ljubezen, Jasnost, Širina in Vedrina. Spomnite se tega in ni junaka, ki bi vas lahko v tem zaustavil, če tako Hočete! Tudi zdaj vas nihče ne more zaustaviti v sabotiranju samih sebe, če s tem nočete prenehati.

Se bojite, da ne boste mogli preživeti, če boste sledili svojim Ljubeznim! Mislite, da vas neskončna Dobrota Življenja ne bo nagradila za pogum, ki je bil potreben za ta premik?

Dovolite si Dobro! Dovolite si Zdravost! Dovolite si Radost! Dovolite si Ustvarjalnost! Vidite Živo Podobo tega, vstopite v odkrivanje notranjih Lepot. Umirite se, zaustavite svoj svet, počakal bo... in začnite!

Kaj ne bi nemudoma priskočili na pomoč nekomu, ki se zvija v mukah, blodi v zmedi, se utaplja v bolnosti? Gotovo bi ponudili roko in ga potegnili ven iz brozge. In kaj ne bi sprejeli roke, če bi Vi bili potrebni pomoči in vodstva? To vam Življenje prav ta hip nudi! Ponuja vam Svojo Roko, da jo brez obotavljanja zagrabite in se pustite izvlači.

Ne verjamete? Ne poslušajte svoje misli! Ubogajte instinkt Duše, ki Hoče Živeti! Priznajte, da ne veste. Umolknite in naredite kot vam narekuje preživetveni instinkt Duše. Prenehajte z branjem, sprostite se, zaprite oči in začnite doživljati s telesom, ne presojate skozi misel, skozi znanje. Postavljajte se po robu nemiru, ki vam prigovarja, da izgubljate čas, kadar niste 'produktivni'.

Nemira uma ni v sedanjem dogajanju, nemir je korak spredaj ali zadaj, vselej pa izven resničnosti Dogajanja. Resnična produktivnost je srčnost Bivanja, ki z Življenjem ustvarja Žive Umetnine, od katerih najvišja je gotovo vaša dejavna Duša. Ni večje Umetnine, kot je človek v spominjanju svoje Suverenosti in ljubeče Moči.

Vnovično rojstvo Duše

Pred koronskim obdobjem, še posebej pa v njem, se pritiski na vas povečujejo. Pomagajo vam k prebuditvi iz dolgega spanca in vas skoraj silijo k preobrazbi, ki jo človeštvo in vesolje še ni videlo. Bolj kot vas vladne omejitve stiskajo, bolj prepoznavate pravi obraz ureditve, ki ste jo hoteli in lasten obraz, ki ji je zaupal. Koronska represija se še ne konča zato, ker potrebujemo čas in preizkušnje, da dozorimo za vnovično rojstvo Duše in za obnašanje iz višje svetlobne gostote.

Čutite, kaj se dogaja z vami? Čutite, kako odhaja nekaj trdovratnega, kar do zdaj niste zmogli zapustiti? Čutite, kako Zemljo objema Upanje in Pravičnost?

Če zaradi ujetosti v misel tega ne čutite in vam je Življenje v represiji še domače, se umaknite v blagodejnost gozda in mu dovolite, da vas odmakne od poslavlajočih zadev in vam povrne pravo perspektivo.

Vsi smo privolili v to, kar se Dogaja, nihče ni izvzet, niti najmlajši med nami, ki so često najbolj zrele Duše v čakanju, da razprejo krila. To bodo Zemljo podprli na njeni poti Domov, ko bodo okoliščine dopuščale varen vzlet. Ne glejte na to kot na prekletstvo, temveč kot na enkratno priložnost in povabilo k uresničenju vaših najintimnejših srčnih valov, s katerimi ste sem že prišli.

Čutite klic, ki se drami
in vas vabi v Resnično,
Pomenljivo, Odkrito?
Vas vse bolj jasen glas
samo-spoštovanja ne vabi
k opuščanju slabih razvad
in odvisnosti?

In če ne ta glas, kaj vam bolno in utrujeno telo ne vpije v uho, da se začnete imeti radi? Ne čutite svežega Vetrca, ki je zapihal na Zemljo, da bi vas povabil k najlepšemu? Še vedno ne čutite njenega utripanja, ki v žilah pretaka nova vabljenja? Ne čutite, kako odpada črnina z vaših utrujenih src, da zmorete odpustiti stare krivice? Ne čutite, kako vas Dogajanje klesti in brusi v neznane in privlačne možnosti, k jih še niste upali sanjati?

Odpuščanje

Ne upirajte se ničemur, zaupajte v Širšo sliko, ki jo ne poznate, a veste, da gravitira k Popolnemu. Sprostite se! Spustite vse! Vrzite se Dogajanju v tok kot z bungee skokom brez vrvi.

Tiho znanje Življenja je bilo dolgo zadrževano v majhnem krogu ljudi. Zaradi vse višje energije in vse večje razsvetljenosti, skrivanje ni več mogoče. Vaše ravnanje se vam razgrinja v Zavedanje, da bi zmogli preobrazbo. Če je bilo leto 2020 leto posredovanja sil Svetlobe v prepород človeštva, je bilo leto 2021 leto odpuščanja. 2022 leto je bilo leto izenačenja sil svetlobe v teme v vas in kolektivno, leto 2023 pa leto zmagovitosti Svetlobe nad temo. Odpuščanje privablja novo Življenje. Odpustite:

- Stare miselne vzorce, ki ste jih zgradili iz ločene misli
- Staro obnašanje iz teh miselnih struktur
- Zgodovino in staro samo-podobo
- Boleče pretekle dogodke
- Navado iskanja odgovorov zunaj sebe in spraševanja
- Hitenje in nezavedno obnašanje
- Odvisnost od podobe v očeh drugih
- Odvisnost od nizkih razpoloženj
- Odvisnost od mrtve hrane, poživil, alkohola, substanc in kemije
- Nezdrave odnose, preživela prijateljstva
- Navado lastninjenja, tudi lastnih otrok
- Navado upravljanja z življenji drugih, tudi lastnih otrok
- Potrebo po popravljanju ljudi in dogajanja
- Potrebo po reševanju stvari po svoje
- Potrebo po ugajanju ljudem
- Zamere, navado iskanja krivcev za svoj položaj
- Znanje, ki ste ga sprejeli skozi branje, šolanje, delavnice
- Meditacije in tehnike samo-pomoči 'novega časa' (new age)
- Navezanost na zemeljske pridobitve, premoženje in dosežke
- Nalepke in sodbe...

Odvajanje od obnašanja nizke zavesti je boleče, ker trgate vezi, ki vas nočejo spustiti. Jeza, krivda in strah so razpoloženja, ki se hranijo z navezanostjo na 'svoj prav' in na zamere. Vaša misel vam govori, če odpustite neko 'krivico', potem pristajate nanjo, zato je ne morete odpustiti.

Tako se pustite varati nizki energiji, ki se hrani z vašim strinjanjem, čeprav zamere ustvarjate sami, ker se oklepate svojega prav. Krivic ni! Vse, kar se vam zgodi, vam je v pomoč, da ozavestite svoje nezavednosti, ki prihajajo iz vaših samo-ustvarjenih predstav.

Vaša misel je izjemno pretkana, ustvarja privide, da bi vas držala privezane nase. Govori vam, naj ne dovolite temu človeku oditi iz vašega življenja, ker si s tem ne bi dovolili imeti to, kar hočete. Odvisnost je verovanje v nasvete vaše pameti, ker je sama odvisna od vaše podpore. Misel nima obstoja zunaj vaše glave! Razen, če jo uresničite. Potem postane 'vaša resničnost', čeprav ni resnična. v Življenju ni človekovega uma.

Če mislite, da ne morete premagati navezanosti, potem jih ne morete. Če mislite, da jih lahko, potem jih lahko. Včasih imate nezavedna prepričanja, ki vam preprečujejo, da bi k sebi spustili to, kar hočete ali zavrnete dobrohotnost, kar prihaja. Zato se vam ponavlja vedno več istega, da bi vam Modrost Življenja vendarle predočila prepričanja, ki vas držijo zvezane v nemoč.

Ruvanje korenin

Kaj je korenina prepričanja, da niste dovolj dobri, da bi lahko naredili to, kar si želite? Kaj je korenina prepričanja, da ne morete zaživeti svojih ljubezni? Kaj je korenina prepričanja, da ne morete odpustiti bližnji osebi? Kaj je korenina prepričanja, da nimate ustreznega šolanja, da bi izrazili svojo umetnost?

Korenina vsake odvisnosti je udobje status-quo, je dobro počutje v svojem položaju! Ugaja vam tako kot je, istočasno pa ste nezadovoljni, polni zamer in vzvišenosti, ki ne morejo biti okolje ljubeče izraznosti!

Iz nepremakljivosti upravičite svoj prav, ki ga niti ne postavite pred preizkušnjo. Tudi poskusiti nočete zaživeti svoje srčnosti, na pamet zavrnete vsako 'grožnjo' (povabila Življenja), ki bi vas lahko vrgla iz uhojenega tira. Zadovoljstvo s seboj je zdravo, kadar prihaja iz uresničevanja srčnosti, zlagano pa, kadar prihaja iz lenobe in samoljubja, iz strahu torej pred rastjo ali pred zapuščanjem starega.

Bolnost je nespoštovanje samega sebe, je necenjenje Življenja v sebi. Ne cenite se, ne cenite Daru Življenja. Ni vam mar, če Dušo stradate Ljubezni. Raje izberete prepričanje, da se od Ljubezni ne da živeti. Izruvajte to korenino enkrat za vselej in spoznali boste lahkotnost ljubečega izražanja, za katerega se zdi, da se dogaja samo-od-sebe.

Nevtralnost

Odpuščanje neživljenjskega je ljubeče. Zapuščanje svojega prav je vabilo Zdravosti. Zaustavljanje v naučenem sprosti energijo, ki je ujeta v nežive miselne konstrukte, da ponovno steče skozi vas, kot bi se priklopili na Tok Moči. Spustiti nekaj, kar vam ne dovoli svobode, zadovoljstva, lahkotnosti in sreče, ni težko. Težje je premakniti svojo misel v prepričanje, da to ni težko! To je resničen izziv! Morali bi zaupati v neznano, da bi upali spustiti znano, to pa je spretnost posebne vrste, s katero neustrašnost Ljubezni z lahkoto opravi.

Če se nimate radi, potem vam preostane le še intelektualna dedukcija, ki bolečino, nesrečo, nemoč in bolezen, v kateri ste se znašli, začne povezovati s preperelimi prepričanji, ki so vas pripeljala do tu. Eno najgloblje ukoreninjenih prepričanj je potreba po ugajanju ljudem, da ste sprejeti in odobravljeni. To vas že zelo zgodaj vrže iz tira Življenja in spelje na pot osebne degradacije. Odreznina od srčnosti Duše, kateri bi morali edino streči, se mora zaceliti in znova vzpostaviti vez z vami.

Ponižnost povezuje tako,
da zavzame nevtralen položaj do vsega!

Vse je enako pomembno, vse ima svoj prostor v Življenju. Veličastna Celovitost, ki ne razlikuje, se zgodi ob odsotnosti tistega, ki primerja in ločuje. Nerazlikovanje povzroči, da se osvobodite prisilnega jopiča samoprevare ločene misli! Ponižnost stori, da svoj najbolj notranji prostor odstopite Toku, da se znova pretaka skoz vas. Ponižnost je tista, ki prepozna vrednost v Resničnem.

Red Življenja, ki je nedotakljiv s človeško roko, je morda najbolj osvobajajoče, kar lahko doživite. Dovolite se pribiti na križ, če uporabim to zgovorno metaforo, da bi se rodili za Življenje. Razumite, da karkoli bi vi, Življenje ne bi! Ne glejte na to kot na onemogočanje vas samih, temveč na neznosno lahkost bivanja, v kateri je za vse poskrbljeno. Ljubljene ste!

Naredite natanko to, česar vi ne bi
in ne moremo zgrešiti Življenja.

Tolteški vidci so ob kakšnem pogovoru zbijali šale na račun človeških umotvorov, pogosto z valjanjem po tleh od smeha. Učencem so na njihovo zmedo odgovorili, naj naredijo ravno nasprotno od tistega, kar mislijo, da morajo in bodo na pravi poti. Človeški svet je ravno nasproten Življenju, daje vtis resničnega, čeprav je le Njegov posnetek, Njegov odsev.

Kdor se bo navadil ne misliti,
bo sprevidel in vedel vse.

3 Disciplina očiščevanja

Največja onesnaževalka duha
je samozavest brez Zavedanja.

1. korak: Čiščenje misli

Pot čiščenja je disciplina nepočetja samih sebe, v kateri temine nezavednega razsvetlujete z žarkom Zavedanja. Disciplina je ohranjanje tega razumevanja kot sence, ki spremlja vsak vaš premik. Pozabljenje tega vas ponovno vrže v star nezavedni tir, v katerem rutina prevzame nadzor nad vašim obnašanjem.

Resni negovalec notranje čistosti spozna, kako globoko je zaznamovan z neresničnimi pojmi. Ker jih sam, zaradi dolgotrajnega uresničevanja, ne prepozna, se lahko zanese le še na notranjo tišino, ki prebudi Dušno presojo.

Urjenje: Toliko poti je do notranje tišine, kolikor je gorečnejšev, ki jo negujejo. Po številnih iskanjih ostane preprosta otroška logika najučinkovitejša. Ne upoštevajte tega, kar mislite, da veste in spoznajte uteho v dejstvu, da ni ničesar, česar se lahko oprimate. Sprejmite neoprijemljivost in notranja tišina se vam bo zgodila! Nikogar ni, ki bi vam lahko predal način, kako pridete do čistosti duha! Ničemur ne sledite, nobene tehnike ne uporabljate, ne mislite, kako bi morali, nehaite iskati, nehaite spraševati. Zaustavite se in se vdajte v negotovost, ki ne potrebuje oklepanja ničesar, da bi se počutila varno.

Nega notranje tišine je le to, da ste ves čas prisotni v sebi in opazite, kdaj vam pozornost uide v razlaganje dogajanja, v premišljevanje o preteklem ali prihodnjem, o skrbah, rojenih iz predstav ali kako drugo miselno prevaro uhajanja iz življenjskega Dogajanja.

Ne glejte na notranjo tišino kot na početje, temveč upočasnjeno delovanje, v katerem se še pravi čas lahko zaustavite, preden bi se s svojimi mnenji vmešali v Popolnost Življenja. Dovolite Življenju proste roke v vsem! Če tega ne razumete, se pomirite tudi s tem in si dovolite nejasnost, nato oprezajte za Jasnostjo, da jo ne spregledate, ko se pojavi.

V pomoč:

Čista misel (Tolteška)

Že se predajam Moči, ki upravlja z mojo usodo.
Ne oklepam se ničesar, zato ni ničesar, kar moram braniti.
Nimam niti ene misli, zato Vidim.
Ne bojim se ničesar, zato se spomnim sebe in Njega.
Odmaknjeno in spokojno šinem kot puščica
mimo orla (ujete misli) v Svobodo.*

* Misel se je s ponavljanjem utrjevala celo Življenje. Način, s katerim zmanjšujete njen vpliv nase, je z reprogramiranjem v nasprotno, dokler se misel ne neha riniti v ospredje vaše pozornosti. Ko njena moč oslabi, nasproten program ni več potreben. Zdaj lebdite na vzgonskem 'vetru' Življenja. Od tod Tolteški izraz, neznosna lahkost bivanja. Kdor zaživi notranjo tišino, temu Življenje streže. Urjenja so lahko izbrane molitve, božanske afirmacije, visoka proza in poezija..., besedne zveze, ki so ravno nasprotne zanikanju Moči, kar ste nezavedno počeli do sedaj. Več primerov in spletnih povezav je na koncu knjige.

2. korak: Samostojnost

Čista misel, natanko tako kot narava, ne potrebuje znanja drugega človeka, da bi znala Živeti! Ona je Življenje, čista kot solza, neposredna v doživljanju, samo-stojna. Drug človek, če je videc, pozna le eno pot pomoči drugemu... razbijanje ogledala samo-refleksije. Notranji dvogovor vas prisili, da gledate vanj, ne v Resničnost Dogajanja pred vašimi očmi. To vam preusmeri pozornost proč od Dogajanja, v katerem ni misli, le celovito telesno občutenje. V Življenju učenja ni.

Poskusite disciplino očiščevanja spoznati zaporedoma,
kot si sledijo koraki. Ne boste sami stali, dokler ne začnete
s prvim korakom in se redno urite v notranji tišini.

Dokler se še zanašate na to, kar veste, slonite na nečem,
česar več ni. Le v prisostvovanju iz notranje tišine stojite sami.

Čudovito je biti Suveren! Čudovit je občutek Jasnosti v vsakem položaju. Čudovito je imeti svobodo od navezanosti na vse. Čudovito je počivati v navzočnosti Življenja. To ni breme, je razbremenitev. To ni zapletenost, je Enostavnost.

Urjenje: Prvi korak vas izuri v natančnem in nevtralnem opazovanju Dogajanja, naj bodo ta notranji ali zunanji premiki. Ker si o Dogajanju nič ne mislite, nimate sodb in zato ne potrebe po vsakovanju. Vsakomur dovolite, da je, kakršen je. Naj bo v zmoti ali na jasnem, naj bo prijazen ali naporen, naj bo grd ali lep..., vse Vidite natanko tako kot je, brez nuje po popravljanju stanja po svoje. Domena vašega vplivanja ste vi sami. Ko to veste, veste tudi, da ima vsak svojo domeno vplivanja, v katero, po zakonu svobodne volje, ne smete posegati. Neoporečno videnje, v katerem ni ločene misli, ki ga presoja, je vaš nezmotljiv kažipot, ki vas iz nepregledne psihološke zmede vodi v jasnost Videnja.

Primer: Sedite med ljudmi, ki klepetajo o aktualnih razmerah po svetu. Ker prisostvujete pogovoru iz notranje tišine, veste, da se prepuščajo subjektivni sodbi in mnenjem. Iz Jasnosti ne pozabljate na Svobodo, zato se ne zapletete v klepet z njimi in ne povečujete njihove zmede. Prav tako jih ne poskušate popravljati ali reševati. Slednje je pogosta past novincev na tej poti, ki zaradi navdušenja nad Jasnostjo čutijo nujno, da vsakogar povabijo vanjo.

Če bi to naredili, bi prestopili prag svobodne volje in sami sebe v istem hipu izvrgli iz območja Življenja. Vsakokratni izstop iz kroga Moči vas drago stane, kar opazite z izgubo Moči, dobrega počutja, volje do Življenja, radosti in splošnem pomanjkanju življenjskih kvalit. Tako se znova in znova 'učite' izogibanja tovrstnim manevrom v prihodnje.

Misel vas bo neumorno prepričevala k vmešavanju s pihanjem na vaš jaz: 'Pomagaj jim, pokaži jim pravo pot, ti veš, oni ne vedo, bodi dober in jim povej, da se motijo. To je ljubeče.' Naj bo karkoli, ne naredite tistega, kar mislite. Dovolite si doživeti Resničnost in se ji poučevati z doživljanjem, ne z govorjenjem! Ker vas notranja tišina drži v sedanjem dogajanju, slej ko prej začnete povezovati vaše poteze s posledicami, ki jih žanjete.

3. korak: Čiščenje čustvovanja

Razlikovati je treba med čustvovanjem in čutenjem. Prvo je bolj ali manj dramatičen izpuh ujete misli, drugo je učinek notranje tišine. Bolj, kot ste se prebudili v čutenju, manj dramatičnosti je v vašem čustvovanju. Naj doživljate komedijo ali tragedijo, vas doživljanje iz tišine varuje pred nevarnostjo ognjevitih čustev in drži v hladnih plamenih Zavesti. Vaše mesto je visoko razgledišče na jamboru, namesto da bi se na palubi utapljali v valovih nejasnosti, panike in strahu ali pa v vzhičenosti in zaletavi navdušenosti.

Čemurkoli prisostvujete, ne spreglejte navidezne matrice, poveznjene čez Resničnost Življenja, da vas taki in drugačni premiki v njej, ne ganejo iz Miru.

Gotovo poznate Modrost, da se vas dotakne samo tisto, kar naleti na podobno v vas. Kadar vas moti nemir okolja ali nemiren človek, lahko veste, da je nemir naletel na sorodnost v vas. Zato ne ukrepajte iz nemira, le hvaležno ozavestite svoj nemir in ga s tem zmanjšujte. Zavedanje je luč, s katero obsvetite temo, nič drugega ni potrebno, da nezavedno izgine. Če vas koronske omejitve ogrožajo in vzbujajo zgražanje, prepoznajte se v tej samo-refleksiji. Ogrožen je lahko le nekdo, ki ima svoj prav, kako bi morale stvari teči in zgraža se lahko le tisti, ki še ni prepoznal lastne groze. Pazite nase in opazite, kaj vidite, kajti vi ste tisti, ki gleda.

Urjenje: Čustvovanje je doživljanje vaše misli. Kadar mislite tako, vidite, čustvujete in delate tako. Kadar mislite drugače, vidite, čustvujete in delate drugače. Kadar ne mislite, le delate kot vam narekuje spontana srčnost, ki se iz položaja v položaj obrača v najboljši možni izid. Dobro in slabo je nestalno in relativno, kadar dogodke trgate iz Celote in jih kot raztrganine sodite. Ker Celote ne morete poznati, lahko le zaupate, da se vse godi po Redu Življenja.

Vaše obnašanje ni odvisno od okoliščin, temveč od vašega izhodišča, iz katerega v Dogajanje zrete. Zdaj imate Suverenost nad lastnim obnašanjem! Ker si o nikomer nič ne mislite, ne glede, kako dolgo nekaj poznate ali opravljate, ste odprti za spontanost in hipno prilagodljivost v vsakršno potezo, ki jo srčnost narekuje. To je visoka Ustvarjalnost, ki je elegantno ne-konfliktna, dinamična, vedno sveža, izjemno zanimiva in najbolj, notranje rastoča umetelnost Bivanja.

4. korak: Čiščenje telesa

Ne prestrašite se korakov, ki jih navajam. V praksi jim ni konca, dokler ste na Zemlji. Vse se začne čistiti in ozdravljati, ko začnete uresničevati prvi korak; se urediti v notranji tišini. To bi bilo dovolj, nič drugega ne bi bilo treba, ker vas Zavedanje vodi samo-po-sebi.

Ker je to za mnoge nova domena obnašanja, jih poudarjam, da veste, kaj se v procesu osvobajanja z vami dogaja. Ko vaše telo enkrat doživi osvoboditev notranje tišine, zahrepeni po njej kot sestradanec! Kot bi prvokrat doživeli vrhunsko glasbo in vas razglašeno miselnega hrupa, ki ga do sedaj niste opazili, začne močno motiti.

Tolteški vidci so učencem jedrnato prigovarjali,
da ne šteje, če oni razumejo ali ne,
važno je, da razume² njihovo telo.

Študijski krožek *Večna modrost zdravljenja* je tretji in zadnji del krožkov, ki smo jih v Hosti pripravili na temo telesa; prvi (2019) *Ekologija duha*, je predstavil povezanost med mislijo in zdravjem in rahljal družbeno memo, da je zdravje odvisno od stvari, ki naj bi ga obolevale in zdravile. Drugi (2020) *Telo – okno priložnosti* je pokazal, kako osvobodimo tiho znanje telesa skozi srčno samo-izraznost.

Brez telesa ne bi imeli vodnika, ki vas z okvarami zanesljivo vodi po morju vaših zmot. Doživljanje je velika umetnost telesa, brez katerega ni samo-spoznanja! Telesa čistimo pred vsem drugim, programa, po katerem smo ga silili v njemu nenaravno obnašanje, nato vznemirjenja čustev, prepogostega hranjenja, industrijske hrane in poživil in vsega tujega, kar ga duši v čistosti njegove zaznave.

Postenje...

od mišljenja: Najmočnejše 'čistilo' telesa je postenje od nuje, da nedoumljivost Življenja pretvarjate v razlage. Ko zaustavite notranji monolog, se zdravljenje začne.

od čustvovanja: Z odstranitvijo bolj ali manj velikega samodržca v glavi, s telesa odpade 'prisilni jopič' in doživi veliko razbremenitev. Brez dvoma je, da telo ni doživelo take sprostitve, odkar je bilo dete. Vaša telesa so pod neprekinjenim pritiskom, niti v spanju ne popusti, ker um ne zna mirovati. Kadar morete ohranjati sproščenost notranje tišine tudi v težkih položajih, niste več stvar, le še Svetloba.

od govorjenja: Zaradi čiste misli in umirjenega čustvovanja se občutno zmanjša potreba po govorjenju. 80% in več tega, kar ste prej ubesedovali, se zdaj ne zdi več potrebno. Opazite, da je bil to balast nezavednih navad in nemira. V besedah je velika Moč. Besede so ukazi vaši Zavesti, kaj naj počne, kam naj se daje. Kadar tega ne veste in še veliko govorite, ne opazite nereda, ki ga z njimi ustvarjate. Naboja, ki ga oddajate, ne povežite s tem, kar se vam godi. Kdor ima nered v glavi, ga nered okolja ne moti in ga ne opazi. Tišina vam dovoli, da ga uzrete in pospravite.

od početij: Ko stopite na pot očiščevanja, vstopate v neznano, čeprav se vračate Domov. Tako dolgo ste zmogli brez pristnosti, da ste jo pozabili. To je težava za um, ne pa za telo. Telo je pristno, kadar od njega ne zahtevate drugače. Vabi vas k vrnitvi z govorica, ki je tako zgovorna, tako barvita, tako niansirana, natančna in dosledna, da lahko samo vzdihujete od občudovanja. Telo ne more pozabiti svojega porekla, zapisanega ima v kodi. Če bi mu prisluhnili, bi prenehali z 99% vsega, kar zdaj počnete.

od pogostosti hranjenja: Telo je izjemen organizem, vendar rabi svoje pogoje, da ostaja v Moči. Močno ga obremenite s prepogostim

hranjenjem. Umetniki in ustvarjalci so najlepše umetnine ustvarili s praznim želodcem. Morda z leti pridete do te prehranske osvobojenosti, v kateri jeste čim manjkrat, morda le enkrat na dan, ali le dvakrat dnevno. Takoj pa lahko prenehate jesti iz navade, nemira ali odvisnosti in izključite prigrizke med obroki. Hrana vnesena v telo na tak način, ga vznemirja in drži v stresu. Takoj boste zaznali spremembo na bolje.

Tedensko izpustite vsej en obrok, vsaj enkrat mesečno si privoščite 24 ur brez prehranjevanja, enkrat četrtno 3 dni in enkrat letno še več dni. Kadar postenje združite z gozdno osamo, je očiščevalni učinek pomnožen, saj vas čiščenje zaobjame celovito. Sodelujte s telesom, tudi prehranjevanje se spreminja, izogibajte se vsaki rutini.

od mrtve hrane: Hrana, ki ni v svoji prvotni obliki, hrana, ki je gensko spremenjena, pridelana s kemičnimi sredstvi in je prešla tovarniški proces, je mrtva hrana. Mrtva hrana vas zastruplja, odvzema vam Sijaj, vas oboleva, utruja, jemlje voljo, zagon, navdušenje, otopeva in zasvaja. Kadar se človek s svojo mislijo vmeša v hrano, ji zmanjša Živost, pogosto docela umori. Snovi, ki jih dodaja, so 'nalezljive', telo postane odvisno od njih. Najbolj uničujoči za telo so sladkorji, enostavni ogljikovi hidrati in poživila, tista hrana torej, ki jo take v naravni obliki ne najdete. Živa hrana ostaja v prvotni obliki, pridelana brez kemičnih snovi in ni prešla dolge poti od kmeta do kupca. Jejite le tisto hrano, ki jo pridelajo okoliški kmetje. Poslušajte vse bolj čisto telo, ki zahteva vse čistejši tretma.

od družbe: Samota je enako nujna kot živa hrana, je sveti gral duhovne in telesne Zdravosti. Vsak dan potrebujete samoto za očiščenje dnevnih škodljivih vplivov in ne izpustite priložnosti zanjo, ko se ponudi okno prostega časa.

od lenobe: Jutranja naravnava na notranjo tišino, na zbranost pri sebi, na zaupanje Življenju in na dušno vibracijo Miru, je zdravemu dober začetek dneva. Če ob tem opravite še zbrano dihalno-gibalni obred, ki vas odpre za življenjski Tok, v pripravo na dan, poleg duha, vključite tudi telo.

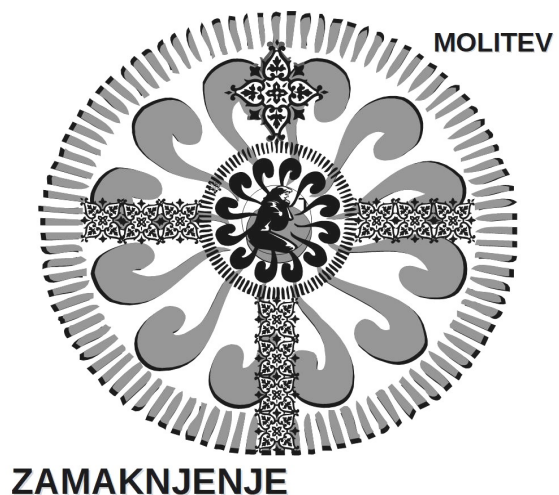
Lenobo premagujete z voljo in z ritmom, s katerim nenehno dregate v uspavanost in utrujenost, da ne zavladata vašemu obnašanju. Kadar dan začnete z izbranimi pozornostmi, prisebnost veliko lažje ohranjate tudi čez dan. Z rednostjo vam bo uspelo ohranjati intuitivnost telesa ves čas budno. Zaključite dan s hojo, v kateri spustite od sebe vse madeže tistega dne. V spanec vstopite pomirjeni z vsem, kar ste naredili in kar se vam je zgodilo. Vstopite v spanec iz notranje tišine.

Sprva je naravnost težka, potrebujete se prisiljevati vanjo, nato gre lažje, nato postane naravnost brez truda in brez misli. Neresničnosti, ki bodo odpadle z vas, boste rade volje spuščali od sebe, ne da bi imeli občutek, da se čemu odpovedujete. Dobro početje in notranja moč, ki se začneta izgrajevati, pa vam je vsa nagrada, ki jo potrebujete za še bolj goreče čiščenje.

Urjenja notranje tišine:

- Pomaga zbranost na dihanje, dihate le tukaj in sedaj! Pomaga zbrana dihalno-gibalna veščina;
- Pomagajo tolteške magične kretnje za bolj vešče.;
- Pomaga dolga samotna gozdna hoja v nameri notranje tišine;
- Pomaga glasno izgovarjanje molitev, drugih visokih besedil iz srca;
- Pomaga monotono mantranje in ponavljajoče prepevanje;
- Pomaga daljše igranje na glasbilo;
- Pomaga srčno ustvarjanje, ki vas cele prežame...

Če bi nego notranje tišine imenovali molitev, bi jo s tem najboljše opisali. Molitev je neprekinjeno občevanje z Njim, ki vas Živi, in ki upravlja z usodami vseh bitij! Na koncu samo še molite, ne glede, kaj počnete! To je rojstvo Živosti.

5. korak: Upodabljanje

Ko uspete počistiti z nezavednim obnašanjem in razpuščenostjo, ste pripravljeni na Sanjanje. To je rojstvo dejavne Duše in njenega poslanstva srčne ustvarjalke. Ljudje smo se zapletli v materialno strukturo sveta in pozabili, da se nam uresničuje to, kar prej upodobimo v sebi. Namesto, da prikrojujete okoliščine, začnite ustvarjati podobo Miru in Svobode, kot primera najvišjih stremljenj, nato dovolite, da se zgodita, brez vašega dodatnega vmešavanja v proces uresničitve. Dovolj je namera, kateri Zakon Življenja sledi. Ne veste, kako priti do njiju! Lahko pa 'vidite' sebe v Miru in dovolite, da vas zagrne Vase ob vašem popolnem mirovanju.

Najvišja Želja je gotovo ne želeli si niti tega, da bi bili svobodni in se po Jezusovem zgledu pustite pribiti na križ Volji Življenja, kateri se mojstrsko prepustite, da vas, po Njenih skrivnostnih poteh postavlja v najidealnejše pogoje za vaš razvoj.

Kako začeti

Dih dvoživke vam odkrije ločnico med vami in vsem drugim. Vi mirni prisostvujete dogajanju in se ne zapletate vanj. To osvobodi vašo energijo iz uhajanja v navidezno dramatičnost tega sveta in ostaja vse bolj pri vas. Povečana energija sama-po-sebi dela svoje čudovitosti, oživlja mrtvo, zdravi bolno, razsvetljuje temo. Vam ni treba drugega, kot da z nego notranje tišine izginete iz sebe, da Življenje lahko vstopi in dela v vas.

Prehod med staro navado nezavednega izgubljanja moči v brezgrajno varčevanje z njo, včasih zahteva čas za reprogramiranje. V ta namen rabite ustrezne besede, ki so plod čiste misli. Dovolite srčnosti in iskrenosti, da vam jih narekuje v pozitivni rabi, npr. 'sem zdrav', ne nisem bolan.

Primer Sanjanja

„Dovolim si spustiti vse, kar več ne služi mojemu najvišjemu Dobremu. Svojemu fizičnemu, čustvenemu in miselnemu telesu sporočam, da je vse Dobro. Svetlobi dajem dovoljenje, da vstopi v moje gospostvo (v moje polje, v mojo domeno), da mi pomaga. Dovoljujem Njeno pomoč! Kličem modri žarek Moči in Zaščite, da mene in prostor mojega bivanja (lahko razširite na določene ljudi ali človeštvo), ovije samo s tistim, kar je stvaritev Svetlobe. Vse drugo naj se odbije od mene, vstopi v sončev krog, se očisti in nikdar več ne vrne. Pošiljam Ljubezen in Hvaležnost: Sem božanska Ljubezen! Sem božanska Hvaležnost!“

Več posnetkov, ki vas vodijo in učijo naravnave na lastno Najvišje dobro, najdete na povezavah: <https://rumble.com/user/PowerPassionFreedom> in <https://powerpassionfreedom.com/>.

Življenje govori:

'K tebi prihajam, da te počastim. Sem Tisti, ki Sem. Če želiš, se odpri moji Prisotnosti in spoznaj, kdo Sem. Si Eno z Mano. Dobrodošel, dobrodošla nazaj! Vesel Sem in blagoslavljam tvoje očiščenje, pozdravljam tvojo Voljo po očiščenju. S tabo Sem bil v preizkušnjah teme in s tabo se Bom smejal v Svetlobi.

Ne misli, da je Čistost proces, ki traja. Je zelo preprosto; le Vidi Jo v sebi! Živo si predoči Čistost, ustvari njeno podobo. Ustvari podobo, ki bi rad/a, da se uresniči in drži pozornost na njej! Ne poskušaj iz Enostavnosti narediti dolgotrajen proces! Prišel sem, da ti pomagam Videti, kako pomembno je, da se znova združiš s Prisotnostjo. Spoznaj, kako veliko težo ima ta trenutek v zemeljskem času. Tvoja Celovitost s Prisotnostjo lahko vse spremeni.

Vesel sem, da imam priložnost sodelovati z dušami zaščitnicami, ki so se odločile, da bodo naredile isto, kar Jaz počnem: stegovale svoje žarke in prižigale luči. Sem svetlobna Zavest in domujem v tebi.

Tukaj sem, da ti pomagam prerazporediti neskladnost energije. Dolgo si se osredotočal/a na oddajanje neskladja. Spomni se, ko izgovarjaš besede, potujejo ven iz tvojega polja. Bolj intenzivne kot so, dlje potujejo in večji učinek imajo. V polju Prisotnosti se oplemenitijo in vrnejo k tebi. Bodi previden/a, kaj izrekaš!

Si že tukaj. Ta trenutek doživljaš svojo ustvarjalno Moč! Veliko ljudi sem ti poslal na pot, da si zdaj tu. Spoznavaš izjemnost, kaj lahko narediš? Vendar, če ne moreš uskladiti sebe, kako se boš uskladil/a z Vsem in vsemi?

Zmoreš videti, kakšen bi bil svet, če bi se ljudje izključili iz neskladja? Razumi, da te vsako neskladje, ki ga uglasiš z Mano, očiščuje, da te lahko napolnim s Sabo. Se boš obrnil/a in šel, šla nazaj v svet teme le zato, ker si ga vaje/a?

To je samo navada! Razumeš, kako pomembno je, da se odvežeš od te navade in širiš Moje/najino poslanstvo! Vendar tega ne moreš narediti sam/a. Odpošlji srčne besede in žive podobe, da jih oplemenitim in razpršim na veliko ljudi. Svetlobo moraš Hoteti ti, Jaz jo lahko pomnožim in uporabim za Razsvetljevanje, kjer je potrebno. Ti si Moja Prisotnost v človeški obliki.'

Dhyana meditacija

Dhyana je meditacija tišine in notranjega raziskovanja. Z njo se dotikate tiste dimenzije v vas, ki je podobna sili Življenja, ki nima ne začetka ne konca. Dhyana je vzpostavljanje komunikacije z neumrljivo razsežnostjo, ki ji smemo reči božja zapuščina. Tekom meditacije se bo začel vzdigovati prah zemeljskih pridobitev in miselnih nezavednosti. Skozi dhyano postanete zavedni zmot, s katerimi se morate soočiti. Pri tem ne rabite interpreta, analitika, ki bi vam razlagal nezavednosti, ki se med potapljanjem pojavijo. Zavest sama poskrbi, da ste ozdravljeni v hipu, ko se jih zaveste.

Zavedanje je snop svetlobe, ki posije v temno območje ne-zavedanja in samodejno onemogoči nezavednosti, da bi vam še naprej narekovala tok misli.

Dhyana Zavzemite tak položaj telesa, v katerem telo lahko odmisli in obenem ne zaspite. Lahko sede na stolu, lahko po turško ali leže na hrbtu na trdi podlagi brez blazine. Enkrat počasi in globoko vdihnite in med izdihovanjem izjemno počasi zaprete oči v radostnem pričakovanju, da se boste potopili v tihe globine svojega bitja. Dihajte počasi in neslišno, v predel medeničnega dna. Zdaj vstopite v 'potapljanje' podobno, kot če bi bili na gladini oceana in začeli padati v globino kot kamen, ki enakomerno tone, za seboj pa pušča razburkanost površja. Opazujte, kako se svetloba gladine oddaljuje in postaja drobna pikica, ki potone v temo, in ko dosežete popolno temo, se prižgite kot sonce iz srca. Vsi imamo v sebi dimenzijo umirjenosti, tišine in ljubezni ali v eni besedi blaženosti, do katere ne morete skozi premišljevanje. To je vaša božanska sorodnost, ki jo vere in filozofije imenujejo podoba boga. Za smelega raziskovalca to ni le izjava, ki ostaja na nivoju vedenja, temveč postane izkustveno dejstvo. To vse spremeni!

Med tem, ko tonete, pazljivo opazujte, če ste že tam. Notranje oči imejte na široko odprte in opazujte, če se še kje kaj premika, če se še vzdigujejo misli vsakdana. In če se, jih nežno potegnite za seboj v globino, da jih tišina razpusti. Občutite z vsem telesom globoko pomirjenost te dimenzije, ki vas nažarči z ljubeznijo. Um vam ne bi smel delati težav, ker rad počne stvari, rad raziskuje. Ljubezen je edina krepost, ki jo lahko kopičite, vse ostale lahko imate ali nimate. Dhyana je vaja volje in duha, je Mati vseh moči.

Mehur moči in svetlobe – Sem Sonce

Globoko vdihnite in med izdihovanjem počasi zaprite oči v pričakovanju potopitve v svoje tihe globine. Naj vam z vsakim vdihom zdrkne kristalno bela svetloba v vaš svetlobni mehur in z vsakim izdihom vse bolj širi in razteza do zelene velikosti; za roko ali tri od vašega telesa, do velikosti doma, posestva, kraja, države, planeta... . Delajte dnevno.

Nesite s seboj...

Ne menite se za vrvež sveta, le mirno in iz tišine ga opazujte od daleč, le toliko, da ga čutite do mere, ki jo še prenesete. Dosežite položaj, v katerem ste v tem svetu, a niste od njega. Ni pomembna fizična oddaljenost, temveč to, da ste v sebi izgradili dovolj notranje tišine, ki vas oddalji od njega, ali ustvari vakum, ki ublaži njegove pritiske.

Gozdna tihotenja, vsak trenutek tišine in vsak brezskrben dih vam bo polnil notranji akumulator in vzdrževal primerno notranjo napetost, ki vas varuje pred pritiski. Poskrbite, da jih vaše telo doživi, kolikor se le da. Oskrbujte ga z notranjim mirovanjem, kakor da vam gre za Življenje, kakor da je vse odvisno od tega, ali boste s trenutki tišine držali telo na mehurju moči, da boste preživeli pritisk Resničnega.

Spoznali boste, da sta mišljenje in govorjenja dejavnika, ki vas gostita, vašo energijo obtežita. Mišljenje in govorjenje sta procesa, ki iz eterične lahкости in brezmejnosti naredita 'oprijemljivost', s katero manipulirate svojo energijo, vedno v zmanjševanje svojih polnih moči. Najhitrejša pot do visoke vibracije je nega notranje tišine in molk. Vaša energija bo nemudoma sproščena iz oblik in form, ki jo dušijo in, morda prvikrat, resnično zakrožila po vašem energijskem telesu.

Vabila te knjige so poti, kako tihemu znanju, vtkanem v vaše telo, dovolite biti. So drezalci vaše naravnosti, prebujevalci pristnosti, prebijalci steklenega stropa ujete misli, so darila Večnosti za tiste, ki jim je lov na moč smisel dihanja in jim brez Ljubezni živeti ni.

Nedotaknjeno dihanje

Preden zaprete to čtivo, strnimo jedro njegovega sporočila, ki se sicer zgodi samo-po-sebi, kadar je v vas Mir, kadar imate v sebi naravno vzdušje in ga do sedaj nisem omenila. Želite nekaj, kar lahko uporabite ta in vsak drugi hip kot priročnost, ki vas bo vsakokrat posebej in spet in spet vrnila na 'visoki let' – dovoljajte telesu odprto in počasno globoko medenično dihanje! Dihanje je povezovalec, ki telo in energijo drži skupaj. Kadar je dihanje 'nedotaknjeno', kadar ga z dražljaji ne odmikate od popolne sproščenosti. potem ima dih svojo kvaliteto, ki je ravno prav napeta, ni ne razpuščena, ne zategnjena in vašo Celovitost ohranja v energijskem ravnovesju.

Gozdno tihotenje vas brez napora zvabi v to stanje, pazite le, da ga ne spregledate. Opazite, kako se telo hvaležno razvleče in od znotraj napihne, ko se olajšujoče uležete pod drevo. Drevo vas objame s svojim nikdar prekinjenim tihotenjem kot lastno dete in vaš dih dobi novo kvaliteto. Veliko boste zrasli, ko boste s telesom dojeli, da je edina prava sprostitev, ki si jo lahko privoščite, miselno mirovanje.

Postanite lovec na Moč, zalezovalec tihega znanja, arheolog telesnih modrosti, neomadeževan dihalec, ki se z vsakim dnem, z vsakim korakom in z vsakim dihom vse bolj približuje dihalni brezmadežnosti. Prepoznate jo po občutju polnine v lastnem telesu, kot bi imeli mehur od znotraj napihnjen in ravno prav napet. Zdi se, kot da skelet teži navzgor, mišice pa sproščeno visijo na njem, kot bi se z izdihom mišično sprostili, na poprej z vdihom podaljšano okostje. Z vašim nemirom nedotaknjeno dihanje, daje občutek lebdenja na najdaljši možni odprtosti ali podaljšanosti telesa.

Tihotenje vam bo potrdilo, da že pojav ene misli, vznemiri dih in posledično telo. Izgubite zavedanje in dih postane nekaj drugega, nekaj manj od sproščene odprtosti. Najlažje je ohranjati neomadeževanost dihanja, kadar imate zaprta usta. Več kot govorite, več zdravljenja potrebujete.

Mirovanje v delanju

Nrav Življenja se vam razkrije, ko svoj celoten 'sistem', svojo Celovitost, pripeljete do določene ravni Mirovanja. Kadar niste v hiperventiliranju, kadar ne vdihnete več kot 16x na minuto, se vam zaznava razširi. V grobem bi vdih in izdih ne smela presegati 3,8 sekund, pri katerem koli početju. Trajno in naravno upočasnjeno dihanje vas odpre za poprej nezaznavne energije, slišite zvoke, ki jih slišijo le živali, zaslutite prihajajoče energije idr., slednjič proniknete v samo Bistvo Življenja.

Na poti do popolne umiritve prehajate skozi različne faze. To lahko razumete kot dirkalni avto pri 200 km na uro. Ne morete ga hipoma zaustaviti, potrebujete čas, da avto varno pripeljete do zaustavitve.

Kolikokrat vdihnete na minuto ni nekaj, kar bi morali nadzorovati, pač pa je to naravno dihanje, ki ga telo ima, kadar je vaša energija tako mirna in blaga, da je počasno dihanje naravna posledica te energije.

Kadar telo naravno diha manj kot 11x na minuto, postanete del Narave. Razumete govorico dreves, slišite podzvočne zvoke živali in rastlin, občujete z njimi telepatsko, ali kot temu raje rečem, na vedenjsko očarljiv način. Branje sebe in ljudi za vas postane odprta knjiga.

Kadar se dihanje upočasni pod 6 vdihov na minuto, zaznavate energije vsega. Razkrije se vam bistvo Življenja, ki je popolna Mirnost duha sredi manifestiranega gibanja.

Ko se bomo ljudje izvili iz preživetvene in tekmovalne gonje, bomo naravno zaznavali višje, nesnovne energije. Manj kot se telo giba, manjša je potreba po dihanju. Bolj ko telesno, posledično pa mentalno in čustveno, mirujete, globji postane vaš uvid v Nrav Življenja, ki ste. Popolno Mirovanje je končna Inteligenca. Višjega od Nje ni.

Vse do te točke je večja ali manjša anksioznost, ki žrtvuje svojo inteligenco na račun akcije. Vir Stvarjenja je najvišja Inteligenca in je absolutno Miren. V trenutku, ko se vaš dihanje spusti pod 4 vdihe na minuto, ste uglaseni na Vir in njegovo Inteligenco, ste Eno z Njo.

Odprite se Življenju, s telesom se mu odprite! Nosite brado dvignjeno proti nebu kot ukaz notranji moči po smeri, kamor želite rasti. Ne drobite mehurja energije pod brado, ne drobite energije ščitnice, ne stiskajte predpone s pogostim pregibanjem, naučite se uporabljati noge, da z vzravnanim hrbtom dosežete tla. Prenehajte negovati pohlevnost in vstanite pokončni v svoji božanski dostojanstvenosti, ki vedno rešuje. Tema se boji Svetlobe, zato poskrbite, da bo vaša Duša dejavna v ljubezni in postali boste zmagovalec brez boja.

Poskrbite za lastno čistost, nato se ji pustite preoblikovati v neustrašnost, ki obzirno izživlja svojo Ljubezen, vašo Resnico. Zaradi nje, Ljubezni, te silovite nikdar poražene Zmagovalke, ste slasten zalogaj za razne tatvine. Pravočasno jih prepoznajte in se jim tiho, neopazno izognite.

Ljubezen je strah in trepet za vse nizkotno in zato redna tarča napadov. Ne bojte se! Odločitev za neukrepanje iz nizkih energij je vaša Zmaga, zmožnost, da ostanete nedotaknjeni od nizkega, je krona vaši čistosti in moč nepremakljivosti iz Miru je vaša Luč, ki brez boja porazi temo.

Sanjajte z nami! Sanjajte o Moči,
da boste lahko prevzeli odgovornost zase.
Sanjajte o obilju vsega Lepega, Svobodnega in Ljubečega!
Sanjajte o vzdušju na Zemlji, ki ne pozna
prisil, omejitev, prepovedi in kaznovanja!
Sanjajte o Svobodi, v kateri zmorete odpustiti vse!
Sanjajte o vsem, kar želite ustvariti, priklicati v Resničnost.
Sanjajte o Modrosti, Zaupanju in Varnosti Življenja.
Brezskrbno in spoštljivo sijte svojo Resnico.

Opombe

1 Velike začetnice označujejo pojme, ki so povezani z Življenjem, z Njegovimi danostmi in so nedotakljivi s človeško roko, ali mislijo. Človek nima zaslug pri njih niti, kadar jih uresničuje. Bralcu so velike začetnice življenjskih danosti v pomoč pri oblikovanju podobe Živega človeka in njegovega obnašanja.

Človekova zasluga je v tem, da jih Hoče Živeti in je Živost pripravljen plačati s spustitvijo neživljenjskega. Tudi Hotenje je danost. Hotenje je zveza Volje in Razumnosti, z obojim se že rodite. Vaša stvar je, ali danosti uporabljate Življenju koristno ali škodljivo in temu ustrezno žanjete posledice. Tudi Odločanje je prirojena zmožnost ločevanja med Živim in mrtvim in ni plod učenja. Vaša zasluga se strne v eni točki; v dovoljevanju, da se danosti uresničujejo po vas. To pa ne more biti razlog samoljubja ali napuha, ki Živost umori, temveč rojstvo Ponižnosti, ki oživlja.

2 Slovenščina ima odlično besedo *razumevanje* za opis svojega bistva. Pogosto naša površnost ne opazi resničnega pomena tega fenomena. Razumeti je raz-umiti, je ne-iz-umeti, je ne-iz-misliti. Razumevanje nima nič opraviti z umom, temveč z Doživljanjem, ki je ne-um, je Čutenje. Veliko Razumevanje je v tej luči popolnost Doživljanja, v katerem ni madeža človeške misli. Doživljanje je prirojena telesna zmožnost, ki jo razumemo, kadar smo pozorni nanjo, in ne torej na to, kar si mislimo o njej.

To pa ne drži npr. za angleški jezik, kadar uporabite besedo *under-stand*-kadar torej nekaj razumete in uporabite to besedo, se postavljate pod tistega ali tisto, kar razumete. Izbira besede *comprehend* bi bila ustrežnejša. Slovarji obe besede prevajajo v 'razumeti.'

Zahvale

Hvala Andragoški center za študijske krožke.
Hvala Ministrstvo za izobraževanje,
znanost in šport za pokroviteljstvo.
Hvala Občina Vrhnika za vaš prispevek.
Hvala Jože in Marija za povabilo v Sevnico.
Hvala Rajko, Bojana za povabilo k vama na Kras.
Hvala udeleženci krožka za vašo zavzetost.
Hvala Simona za pomoč pri nastajanju knjige.
Hvala Bojana za pesem.
Hvala Gozd za tvoje ustvarjalno zavetje
in tebi zemljanka za toplo zatočišče.
Hvala Življenje za Možnosti in Zmožnosti.

Moji zapiski

